

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İYİ, KÖTÜ VE ÇİRKİN

Joe MILLARD

W
E
S
T
E
R
N

İYİ, KÖTÜ VE ÇİRKİN

JOE MILLARD

Çeviri : Necip ERİNSEL

BEYAZ BALINA

Beyaz Balina Yayınları

İstanbul - 2000

Genel Yayın Nu - 18

Edebiyat - 17

Western - 1

Baskı Adeti - 1100

ISBN - 975-8414-58-5

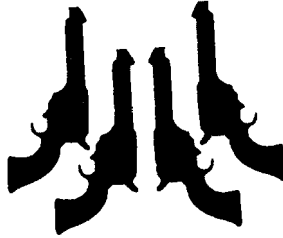
© Telif yasası gereğince, bu kitabın tüm yayın hakları **Beyaz Balina** Yayınlarına aittir. İzinsiz alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

İYİ, KÖTÜ VE ÇİRKİN

JOE MILLARD

Çeviri : Necip ERİNSEL

BEYAZ BALINA YAYINLARI

Alemdar Mah. Ticarethane Sk. Fetih Han. Nu : 33/6-8 Kat : 1 Sultanahmet / İST.

☎ (0.212) 513 86 25 - Belge Geçer : (0.212) 512 08 49

Kitabın Adı : İYİ, KÖTÜ ve ÇİRKİN
Kitabın Orijinal Adı : The Good The Bad and Ugly
Yazarı : Joe MILLARD
Çeviri : Necip Erinsel
❏
Yayın Sorumlusu
İlhan BAHAR
❏
Üretim Sorumlusu
Bülent OKTAY
❏
Yayın Yönetmeni
Lâtif UĞURTEKİN
❏
Halkla İlişkiler Sorumlusu
Şahin DOĞAN
❏
Kapak Tasarım
Arınan TOROSYAN
❏
Dizgi
Nilgün BAYSAL
❏
Sayfa Düzeni
Sevda UĞURTEKİN
❏
Teknik Editör
Yaşar ARISAN
❏
Montaj
ARISAN A.Ş.
❏
Yayın Dağıtım Sorumlusu
Necdet ÜNSAL
❏

Bu kitap EKO Matbaası tesislerinde basılıp ciltlenmiştir.

Kapak Resimleri : Lâtif Uğurtekin Özel Arşivi.
Kapak Konusu :
Ön Kapak : *Hayalet Silâhşor* filminden bir sahne.
Arka Kapak : *İyi, Kötü ve Çirkin* filminden bir sahne-oyuncular
Eli Wallach ve Clint Eastwood.

Caramba carambita, duydun mu Zagor, Beyaz Balina yeni bir diziye başlamış.

“Evet sevgili fiçim duydum. Bence iyi de olmuş, desene bundan sonra güzel Westernler okuyacağız, Beyaz Balina’nın sayesinde.

Evet sevgili Beyaz Balina okuyucuları.

Yayınevimiz, sizlere şu ana kadar sunduğu korku, gerilim, fantastik, bilimkurgu, polisiye ve macera roman dizilerinden sonra şimdi elinizdeki eserle yeni bir diziye daha başlamış oluyor. Sergio Leone’nin, Western romanları yazarı Joe Millard’dan beyaz perdeye aktardığı, başrollerde Clint Eastwood, Lee Van Cleef ve Eli Wallach’ın oynadığı, tüm zamanların en iyi Western klasığı olarak kabul edilen, (bizce) İyi, Kötü ve Çirkin, Beyaz Balina’nın “Western” dizisinin ilk kitabıdır. Fakat, bu sadece bir başlangıçtır, amigolar. Çünkü, sırada yine bir ölümsüz Western klasığı daha var. George G. Gilman’ın romanın-

dan, usta yönetmen Sergio Leone tarafından beyaz perdeye aktarılmış olup, filmin fon müziklerini Ennio Morricone'nin yaptığı, Lee Van Cleef, Eli Wallach ve Clint Eastwood'un rollerinde ki üstün başarılı oyunculukları sayesinde Spagetti Western türünün en iyileri arasına giren bir eser- **"Bir Avuç Dolar"** Evet, **"Bir Avuç Dolar"** Western dizimizin ikinci kitabı olacak. Ardından unutulmaz Western'ler peşpeşe Apache okları gibi yağacak. Louis L'amour'un **"Hondo"** ki bu roman için **John Wayne**, **"Bugüne kadar okuduğum en iyi kovboy romanıdır"** der. Louis Masterson'un **"Atlı Belâ,"** Wesley Ray'in **"Dostum Silâhımdır."** J-T Edson'un **"Silâhşor"** adlı romanlar, bunlardan birkaçıdır.

Yaklaşık otuz yıldır yayınlanmayan Western romanları, böylece bu türün meraklısı olan Westrenk müptelâlarına tarafımızdan sunulmuş olacak. Şu bir geçektir ki iyi bir Western iyi bir edebiyattır. Bu edebiyata karşı duranlar adaletin sağ eli olan kahraman şeriflerin sol elinde bulunan yağlı ilmekten asla kurtulamayacaklardır. Yakında görüşmek üzere.

Adios Muçhaços

Lâtif UĞURTEKİN

BİRİNCİ BÖLÜM

Mavi üniforma giymiş bir asker elindeki dürbünü kılıfına koydu; adeta yerde sürünürcesine büyük kayanın en üst noktasına kadar geldi. Sonra aşağı inmeye başlayarak kayanın yamacına geldiğinde, kendini asker arkadaşlarının toplandığı birliğin içinde buldu.

Sakallı bir teğmen ayağa kalktı.

– Gelen var mı? diye sordu.

– Bir bölük kadar asi, boğaza doğru ilerliyor. Hepsi atlı ve tek bir askeri arabaları var.

Teğmen düşünceli bir tavırla sakalını kaşıdı.

– Bana öyle geliyor ki, bu birlik Konfederasyona ait bir nakliye koludur. Yarın bir Mart, Santa Fe-Fort Craig'i işgâl eden Teksas'lılar hesaplaşma gününü bekliyorlardır. Ağzı, geniş bir gülüşle açılarak “Santa Fe'deki kantinaların^(*) kızları yarın akşam tuhaf bir şekilde hayâl kırıklığına uğrayacaklar! Herkes yerine

^(*)Kantina: Meyhane, şarapevi... (y.n.)

gitsin, görünmemeye gayret edin. Bırakın içeriye girsinler, böylece onları gafil avlarız.”

Konfederasyonun birliği günlerden beri her tarafı çöl olan bu vahşi bölgede kuzey-doğu yönüne doğru yol alıyordu. Kızgın güneş beyinlerini yakıyor, arabaların kaldırdığı toz bulutları onları boğulacak hale getiriyordu. Akbabalar sabırlarının mükâfatlandırılacağını biliyormuş gibi birliğin üzerinde daireler çiziyorlardı.

Dört tekerlek üzerine oturmuş olan arabanın üstü açıktı. Arabanın yan tarafındaki köşede şu yazı okunuyordu:

“DÖRDÜNCÜ SÜVARİ ALAYI - KONFEDERASYON”
Arabının üzerinde çam ağacından bir sandıkla, askerî birliğe ait bir tabut bulunuyordu. Baker adında yaşlı bir asker, kucağında tüfeği ile sandığın üstüne oturmuştu.

Arabının sürücüsü Mondrega adlı, esmer tenli bir Teksaslı idi. Onun yanında oturan muhafız Jackson tüfeğini dizlerine koymuştu. Askerlerin üniformaları toz içinde, yer yer terden lekelenmişti. Alayın süvarileri arabanın etrafında geniş bir daire meydana getiriyorlardı. Aralarından iki asker öncü olarak birkaç yüz metre önden gidiyordu.

Muhafız Jackson matarasını açtı ve onu başına di-

kerken birden öksürmeye başladı, bunu küfürler takip etti. Güneşten ısınmış olan su, susuzluktan kuruyan boğazını yakmıştı.

– Lânet güneş, kahrolası toz, Tanrının belâsı ordu, diye söylendi. “Bacak kadar çocukken kendi kendime cehennemin neye benzediğini sorardım. New Meksico’yu gördüğüm andan beri orada oturuyorum!...”

Mondrega gülerek:

– Eğer Nisan ayında yanıyorum dersin Temmuzda ne yapacaksın Senyor!

İhtiyar Baker homurdanarak konuşmaya katıldı:

– Buraya tekrar gelmekten sevilmediği tercih ederim. Bir parça çöl ve birkaç dağ için generaller ve politikacılar bizi buralara sürüklüyorlar.

– Bizim General Sibley aptal değil Senyor! Bu dağların altında ve doğuda daha uzaklarda California’da altın yataklarının olduğunu biliyor. Eğer onlara el koyarsak Yanke’lerin savaşı devam ettirecek paraları kalmayacak, dedi Mondrega.

Alayın süvarileri birbirine yaklaşmış ve arabayı kalın bir toz bulutu kaplamıştı.

Jackson öksürerek:

– Tanrı aşkına çavuş biraz uzaklaşın, yoksa tozdan boğulacağız.

Güneşten yüzü yanmış olan çavuş arabaya yaklaşıyor:

– Delikanlı, bir toz bulutunu mu yoksa, bir ton yanke kurşununu mu tercih edersin? İşaret parmağını ileri doğru uzatarak, “Şu gördüğünüz dağlar Sangre de Cristo dağlarıdır. Santa Fe öbür taraftadır. Oraya geçmek için Glorietta boğazından ve Apache Kanyon’undan geçmek gerekir. Tanrı bizi pusulardan korusun!” dedi.

– Baker, homurdanarak; Tanrı cezasını versin! dedi. Zannediyor musunuz ki Yanke’ler bir avuç madden için kurşun harcasınlar?...

Çavuş bir müddet cevap vermedi, sonra:

– İyi, dedi. Taşıdığımız sandıkta ne olduğunu sanıyorsun?

– Sandığın içinde ne olduğunu bana söylemediler. Sıradan askerlere birşey anlatılmaz, yalnız emir verilir ve bunun hemen yapılması istenir. Sebebine gelince...

– Delikanlı, bu sandıkta ikiyüzbin dolarlık servet var. Yani dördüncü süvari alayının masraflarını, saman ücretini ve kuvvetli dostlar edinmemizi sağlayacak kadar büyük bir servet. Bu sandığı gözün gibi koru oğlum.

Az sonra iki dağın gölgelediği bölgeye girdiler. Jackson kayaların arasından bir Yanke’nin ünifor-

masının mavi kolunu farkettti. Bir çığlık atarak kendini arabanın içine fırlattı. Bu sırada kayaların arkasına saklanmış olan mavi ceketlilerin tüfekleri ateş kismaya başlamıştı. Atların acı kişnemeleri silâh seslerine karıştı.

Mondrega bütün ağırlığı ile Jackson'un üstüne düştü ve hareketsiz kaldı. Baker sandığın üstünden sol kolunun üstüne düştü. Sol kolu vücudunun ağırlığı ile ezilmişti. Silâh seslerinden ürken atlar tüm güçleri ile koşuyorlardı. Atlar koştukça silâh sesleri geride kalmaya başlamıştı. Jackson kulak kabarttı, sesler duyulmaz olunca iki arkadaşının hareketsiz vücutlarının ağırlığından kurtularak doğruldu.

Çılgınca koşan atlar yavaşlamaya başlamıştı. Jackson büyük bir uğraştan sonra onları nihayet kontrol altına alabildi. Sonra arabanın boğazı geçerek geniş bir vadiye çıktığını gördü. Hiçbir ses duyulmuyordu ve görünürde kimse yoktu. Takip edilmediğini anlayınca rahatladı.

Arabanın içine girerek arkadaşlarının durumunu kontrol etti. Mondrega'nın kafasını bir kurşun sıyırmış ve kendinde değildi. Baker daha ağır yaralı idi. Ciğerinden bir kurşun yarası almış, kan kusuyordu. Yaralıları için acele doktor gerekiyordu.

Kendisi bu kargaşayı, aldığı birkaç kurşun yarısıyla atlatmıştı. Sandığın üzerine dayanarak ayağa kalktı. Aniden, sandığın içinde ikiyüzbin doların bu-

lunduğunu hatırladı. Canlı olarak yalnız kendi kalıydı o zaman, bu büyük servetin ne olduğunu kimse-
nin bilemeyeceğini düşündü. Bu düşünce onu tit-
retti.

Geçtikleri dağın eteği büyük bir mezarlıkla kaplı
idi. Her mezarın başında tahtadan bir haç bulunuyor-
du. Bu, Meksika savaşından kalma Sad Hill mezarlı-
ğı idi. Buraya aynı zamanda kızıl derililere karşı ya-
pılan savaşta ölenleri de gömmüşlerdi.

Arabayı yeni açılmış bir mezara doğru sürdü.
Oraya varınca arabadan atladı, arka tarafa geçerek
sandığı kulpundan tutup çekti. Sandık ağır ağır yere
kayarak düştü. Kapağını açınca gözleri faltaşı gibi
açıldı, hayatında gördüğü en güzel manzara ile
karşılaştı.

Santa Fe Valilik sarayında toplanmış olan askeri
mahkeme bir formaliteden ibaretti. Bir teğmen, alay
süvarilerinin cesetlerini bulduğunu ve onların kim-
liklerini tespit etmek ve gömmek için alıp götürdü-
ğünü söyledi. Jackson onu takiben kürsüye geldi. Şa-
hitliği kısa ve tatmin edici oldu. İlk yaralanan o idi.
Mondrega ve Baker onun üstüne yıgılmışlardı.

– Ateş kesilir kesilmez Yanke’ler arabaya yaklaştı-
tılar. Ben yerimden kıpırdamadım. Yanke’ler hepi-

mizin öldüğünü zannettiler. Bunun üzerine sandığı boşalttılar, gürültüden ürken atlar arabayı peşlerine takarak süratle oradan uzaklaştılar.

– Peki, asker Jackson, Yanke’ler sizi takip etmediler mi?

– Hayır, albayım. Herhalde cesetlerle dolu olan bir arabayı takip etmek işlerine gelmedi. Kaçmayı ve arabayı durdurmayı başardım. Arkadaşlarıma yardım etmeye çalıştım, sonra Santa Fe yolunu bularak buraya geldim. Bütün anlatacaklarım bundan ibarettir.

Kolu ve başı sargılı olan Mondrega, Jackson’un şahitliğini dikkatle dinlemişti. Kürsüye çağrıldığı zaman başkaca ilâve edecek bir husus bulamadı, sadece.

– Ben yaralanmadan önce asker Jackson’un düştüğünü gördüm. Bundan sonrasını hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda hastahane koğuşundaydım, dedi.

Ondan sonra cerrah olan bir doktor kürsüye geldi.

– Asker Baker şu anda kritik bir durumda olup etrafında olup bitenleri tam olarak anlayamamaktadır. Ancak bazen kendisinden önce düşen arkadaşlarını hatırlamaktadır. Ölüm fikrine saplanmış görünmekte ve sayıklamalarında daima mezar, mezarlık kelimeleri bulunmaktadır.

Bundan sonra mahkeme başkanı elindeki tahta tokmağı kürsüye vurarak.

– Karşı delil yokluğundan mahkememiz ikiyüzbin doların, asker Jackson’nun suçu olmaksızın düşmanın eline geçtiğini anlamış bulunmakta ve yukarıda adı geçen suçsuz olduğunu karar altına almaktadır. Oturum sona ermiştir baylar.

Birkaç saat sonra bir çavuş, alay kumandanının bürosuna girerek.

– Asker Jackson’nun buradan ayrıldığını haber vermeye geldim, albayım, dedi.

– Gitti mi? Nasıl gitti?

– Mahkeme biter bitmez bütün şahsi eşyasını alarak, yeni satın aldığı atına atladı ve gözden kayboldu.

İKİNCİ BÖLÜM

Adı Sentenza idi, Teksas'tan Teton Range'eye kadar tanınır ve ondan korkulurdu. Bazıları adını duymaz saklanacak yer arar, bazıları da atlarını son hızla sürerek bölgeyi terkederler. Diğerleri ise cüzdanlarını çıkarıp gereken parayı ödeyerek artık düşmanları tarafından rahatsız edilmezlerdi.

Zayıf vücudu, uzun boyu, sert bakışları ve çıkık elmacık kemikleriyle Sentenza, çevik bir leoparı andırıyordu. Mavi bir denizci elbisesi giyerdi. Belinden başka sol kolunun altına yerleştirmiş olduğu tabancasını inanılmaz bir hızla çekerdi. Tabancasının uzunluğu otuzdört santimetre idi. Bu da silâhın oturlukluluğunu ve atıştaki hassasiyetini sağlıyordu.

Sentenza'nın mesleği para için adam öldürmektir. Sentenza, aldığı paraya hakeder, işini asla yarım bırakmazdı. Para karşılığında kendi öz anasını bile öldürebileceği söylenirdi. Acımak, aşk, dostluk gibi duygular ona tamamen yabancı idi. Onun işi ve göre-

vi yalnızca para uğruna adam öldürmekti.

Hiçbir zaman sesli olarak gülmezdi. Yaşamının zevkini öldürmekte bulur, birini kovalamadığı zamanlar, kendini bir ölüden farksız gibi görürdü.

Atından indi ve onu, evin önündeki direğe bağladıktan sonra bir müddet evi seyretti. Kapı aralıktı, Sentenza gürültü etmeden eşiği geçti.

Güzel bir Meksikalı kadın, oğlu olduğu anlaşılan bir çocuğa fasulye yemeği ile ekmek veriyordu. Sentenza'yı görür görmez anne, oğul irkildiler. Kadın oğlunu oturduğu masadan kaldırarak tek kelime konuşmadan geri geri giderek arka kapıdan çıktılar. Biraz sonra odaya esmer tenli bir adam girdi. Kısa bir süre, Sentenza'yı çatık kaşlarla süzdükten sonra, sordu:

– Ne arzu ediyorsunuz, senyor?

– Mondrega siz misiniz?

Adam evet anlamında başını eğerek, Sentenza'ya:

– Sizi tanıdım, dedi. Siz, şu uzun tabancalı adam, Sentenza'sınız.

Sentenza dudaklarının ucu ile gülümseyerek:

– Görüyorum ki ünüm her tarafa yayılmış, dedi...

Masaya otururken alaylı bir tavırla:

– Konukseverliğiniz için de ayrıca teşekkür ederim, dedi.

Ekmeği bir tarafa iterek tahta bir kaşıkla fasulya yemeğini atıştırmaya başladı. Ev sahibi onu dikkatli bir gözle takip ediyordu, nihayet sordu:

– Sizi Baker mi gönderdi?

Ağzı dolu olan Sentenza başını evet der gibi sallamakla yetindi.

Mondrega bir sandalye çekerek Sentenza'nın karşısına oturdu. Kollarını masaya dayayarak ona doğru eğildi.

– Baker'a söyleyiniz, kendisine bildiklerimin hepsini anlattım. Ona deyiniz ki bir tek isteğim var, o da beni rahat bırakması, anladınız mı? Para dolu sandık hakkında bundan başka hiçbir bildiğim yok.

Sentenza'nın çiğnemesi yavaşladı. Lokmasını yuttu ve.

– Ne kadar? diye sordu.

– Bildiğim kadarıyla ikiyüzbin dolar kadar.

Sentenza gözlerini kırıpıştırarak.

– Baker'ın şüphelendiği şeyi şimdi anlıyorum... Bu hususta bundan evvel konuşulanları duydu. Konfederasyonun ortadan kaybolan askeri... Bu do-

larlar hakkında bana bilgi verin, Mondrega!

– Ne anlatmamı istiyorsunuz? O sırada ben, uzun zaman kendimi kaybetmiştim.

– Uzün zaman mı?

Mondrega ellerini göğе doğru kaldırdı.

– Zannedersen bir defa kendime gelebildim. Tepenin yamacındaki mezarları, binlerce mezarı hatırlıyorum... Rüya gördüğümü sandım fakat, mahkeme sırasında Baker'ın da mezarları sayıkladığını öğrendim. O bunu biliyor, kendisine söylemiştim. Size yemin ederim Senyor bundan, başka kimseye bahsetmedim.

– Baker başka şeyler de biliyor. Jackson, geçen hafta sizi görmeye gelmiş herhalde. Doğru mu yoksa Baker yanılıyor mu?

– Evet, doğrudur, Jackson buraya uğradı.

– Adını değiştirdi değil mi? Şimdi hangi ismi kullanıyor?

Mondrega göz kırparak:

– Bunu nereden anladınız?

– Çünkü onu bulamıyorum. Birini aradığım zaman er ya da geç onu bulurum. Bunun için de para alırım. Baker, Jackson'un buraya niçin geldiğini ve size neler anlattığını öğrenmek istiyor.

– O da Baker gibi, neler bildiğimi söylememi ve bundan başka kimseye bahsetmememi istedi.

– Sentenza hafifçe gülümseyerek, tuhaf benzerlik, Baker de beni aynı iş için tuttu, dedi.

Biran sessizlik oldu. Mondrega'nın alnında ter damlacıkları belirmişti. Sonra kısılan sesini açmak için öksürerek.

– Beni öldürmeniz için size ne kadar para verdi, diye sordu.

– Beşyüz dolar. Bu gibi işlerden bu kadar alırım. Bana Jackson'un yeni adını hâlâ söylemediniz.

– Carson, Bill Carson. Mondrega ayağa kalkarak, “Bir saniye Senyor!,” dedi.

Tahta komodine doğru yürüdü, içinden, ağzı iple sarılı bir para kesesi çıkardı, masanın üzerine atarak,

– İşte bütün param, bin dolar. Hepsi sizindir Senyor! dedi.

Sentenza keseyi açarak bir avuç para çıkardı.

– Yarısı altın, diye mırıldandı. Fena değil... Fakat bu benim tarifemin iki misli bay Mondrega!

– Bu iki iş içindir Senyor. Baker yaşadıkça rahat edemeyeceğimi biliyorum. İkinci parti onun içindir.

– O hâlde anlaştık, dedi Sentenza.

Paraları toplayarak keseye koydu, keseyi pantolo-

nunun cebine yerleştirirken, masanın altında, kılıfına yakın olan eli tabancasına doğru kaydı.

– Şimdi sizin için çalıştığıma göre Mondrega, size benim daima uymak zorunda olduğum bir prensibimin olduğunu söylemek isterim. Bana bir iş için para verildiği zaman ben; o işi mutlaka bitiririm.

Sonra tabancasının tetiğini iki defa çekti. Göğsüne saplanan kurşunlarla sersemleyen Mondrega geri geri gitti ve duvara çarparak ağır ağır yığılıp kaldı. Sentenza acele etmeden masadan kalktı, silâhını yerine yerleştirdi. Bir parça ekmek kopararak ağzına attı.

Aynı anda Mondrega'nın oğlu kendinden büyük bir tüfekte koşarak merdivenden indi. Nerede ise kendi boyunda olan tüfeği omuzlayarak ateş edeceği sırada Sentenza daha çabuk davranarak silâhını çekip, çocuğu başından vurdu. Annesinin hıçkırıklarla ağlamasına karşı başını sallayarak;

– Ah, şu kadınlar... Diye mırıldandı. Bu kadın henüz çok genç ve güzel. Memlekette ona daha birçok çocuk verebilecek o kadar kuvvetli adam var ki!

Baker zıplayarak uyandı ve eli yastığının altına kaydı. Parmakları tabancasının kabzasını kavradı. Oda zifiri karanlıktı.

– Kim var orada? diye bağırdı.

Yarasının acısını tazeleyen şiddetli bir öksürükle sarsıldı. Hemen yanibaşında kuru bir ses duydu. Bunun arkasından bir kibrit yandı ve sarı gözlerle çıkık elmacık kemikleri aydınlattı.

– Baker zorlukla doğrularak, siz misiniz, onu gör-dünüz mü? Neler söyledi?

Sentenza gaz lâmbasını yaktı, onu şöminenin üzerine koydu ve sonra Baker’in önünde durdu.

– Evet onu gördüm. Sizi ilgilendiren aynı zamanda benide ilgilendiren bazı şeyler söyledi.

– Baker sabırsızlıkla, ne gibi meselâ? diye sordu.

– Jackson, Bill Carson adını almış.

– Peki, bundan başka ne dedi?

– Çok mu öğrenmek istiyorsunuz? Ortadan kaybolan ve orduya ait ve içinde ikiyüzbin dolar bulunan bir sandıktan bahsetti. Tabii ki bu beni çok ilgilendiriyor.

– Peki, daha başka?

– Bu kadarı yetmiyor mu? Artık Mondrega’dan konuşmayalım. Çünkü, artık o bu dünyada değil. Kendisini uzun ve dönüşü olmayan bir yolculuğa yolladım.

– Mükemmel diye konuştu, Baker. “Elini yastığının

altına sokarak, oradan ağırca bir para kesesi çıkardı ve katile attı.” İşte beşyüz dolarınız Sentenza. Onları hakettiniz.

Sentenza parayı alarak kapıya kadar gitti, fakat son saniyede kapının eşiğinde durarak:

– Bana sormadığınız bir şeyi söyleyeceğim. Mondrega sizi öldürmem için bana bin dolar verdi.

– Ne? Beni öldürtmek için bin dolar mı verdi? Ne iyi adammış? Sonra kahkaha ile gülerek, “Senin en kolay kazandığın para herhâlde,” dedi.

– İyi olmasına iyi adamsın, dedi Sentenza, “Fakat işin senin açıncan kötü olan tarafı Mondrega’nın tek-lif ettiğı parayı maalesef kabul ettim. Bunun içindir ki görevimi yerine getirmem gerekiyor. Biliyorsun prensip meselesi.”

Konuşurken, bir yandan da yavaş adımlarla kur-banına yaklaşmıştı.

Diğeri, ancak “Hayır, Sentenza...” Diyebil-di. Son-ra sesi yastığın altında kayboldu.

Vücudu hafifçe kıpırdarken, elleri onu uzaklaştı-rmak için boşuna çaba harcadı.

Yüzü yastıkla örtülü olduğundan silâh sesi duyul-madı bile. Baker biraz debelendi, sonra da hareketsiz kaldı.

Sentenza doğrularak silâhını kılıfına yerleştirdi.

– İyi olmasına iyi adamdı, hatta fazla iyi idi, diye mırıldandı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tek ihtirası, “Korkunç Tuco” ünvanını kazanmak olan haydut Tuco taşkın bir mizaca sahipti. Dün, birçok marifetleri olan ve doymak bilmeyen, çok ateşli bir kadınla, yorucu olmakla beraber oldukça hareketli bir gece geçirmişti. Kadının kocası onları rahatsız etmemek için erken saatte odalarına girmeme nezaketinde bulundu. Bir haydudun hayatında bu gibi istirahat anları çok azdır.

Tatlı ve güzel rüyası atının kişnemesiyle dağıldı. Yüksek bir kayanın arkasına saklanmış olan adam, dar geçidin önüne gelerek tam karşısına dikilmişti. Tuco onu tanımıyordu. Adamın iri, kuvvetli bir vücudu, kocaman bir kafası, içeri kaçmış küçük gözleri ve sayısız yara izleri bulunan bir yüzü vardı. Silâhını hızlı çekebilmek için solunda bulunan kılıfın üstü açık duruyordu.

Tuco silâhına davranmaya kalktı, fakat adamın homurdanarak söylediklerini duyunca vazgeçti.

– Hey ahbap, ben senin yerinde olsaydım, rahat

dururdum! Zira biz üç kişiyiz.

Bir anda iki adam daha kayaların arkasından meydana çıktı. Birincisi genç ve zayıftı, daha yaşlıca olanının uzun favorileri vardı. Yüzü yaralı olanı başı ile bir işaret yaparak,

– Oradan in ve yaklaş, o çirkin suratını yakından görelim!

– Tuco sen de pek o kadar yakışıklı sayılmazsın, diye mırıldandı. Sonra yere atlayarak üçlüye doğru yürüdü. “İstediğiniz para ise size peşinen söyleyeyim, ceplerim tamamen boş.”

Yaralı yüzlü adam Tuco’ya dikkatle bakarak:

– Evet, yüzünü tanıdım, seni daha önce Şerifin afişlerinde görmüştüm. Çirkin surat, bu bana tam ikibin dolarlık bir ödül kazandıracak!

Tam o anda arkalarında bir ses duyular.

– Herkes olduğu yerde kalsın amigos.

Ne olduğunu anlayamayan üç adam topukları üzerinde geriye döndüler. Tanımadıkları biri iki kayanın ortasında duruyordu. Uzun boylu ve zayıftı, kendine güvenen bir görünüşü, gülmeyen dudağının ucunda bir meksika sigarası vardı. Gözleri donuk ve soğuktu.

Tuco kuyruk sokumuna kadar titrediğini hissetti.

Yeni gelen adam Tuco’ya başı ile bir işaret yaptı.

– Geriye çekil biraz. Ateş hattının dışına çık.

Tuco yutkundu ve koşarcasına atının yanına gitti, bu sırada yüzü yaralı olan silâhşörün sesi yükseldi:

– Kim olduğunu bilmiyorum ama, buraya gelip işle-rimize karıştığın için herhalde akıllı bir adam değilsin.

Uzun boylu kumral adam cevap verdi:

– Eğer sizi rahatsız ediyorsam, temizleyin beni, dedi alaylı bir sesle.

Sonra her şey bir anda başladı ve aynı hızla sona erdi. Üç silâhşör de acemi değildi. Uzun bir tecrübe-nin verdiği hızla elleri hemen kılıflarına doğru kaydı. Aynı anda kumral adamın tabancaları da meydana çıkmış, silâhlarına davranan üç adama ateş etmeye başlamıştı. Kumral yabancıнын iki silâhından çıkan kurşunlar, silâhşörleri peşpeşe yere sermişti.

Tuco, dili tutulmuş bir halde cesetleri seyrediyordu. Titreyen ellerini göstermemek için arkasına bağladı.

Şaşkınlıktan iri iri açılan gözlerini kurtarıcısına doğru kaldırarak:

– Teşekkür ederim, kovboy, dedi. “Beni son dakika çok kötü bir durumdan kurtardın...”

Uzun boylu kumral adam cevap vermeye lüzum görmedi bile. Silâhlarını doldurarak kılıfına koydu, sonra atını alarak meydana doğru yürüdü. Çevik bir hareketle atına bindikten sonra, atının üstünden Tu-

co'ya baktı. Güneşten yanmış olan yüzü duygularını belli etmiyordu.

Düşünceli bir tavırla:

– Demek sen diri veya ölü ikibin dolar ediyorsun!, dedi.

Tuco, üzüntülü bir sesle:

– Benim gibi meşhur bir adam için bu utandırıcı olsa gerek... Senyor, bu kadar az bir para için herhalde beni şerife teslim etmezsiniz?

Öbürü soğuk bir sesle cevap verdi:

– Henüz karar vermedim. Haydi bin atına! Bunu yolda giderken düşüneceğim.

Tuco, atına bindikten sonra kaçmayı aklından geçirdi, fakat biraz önce gördüğü sahneyi hatırlayınca bu durumda hiçbir kurtulma şansının olamayacağını düşündü.

İki adam yan yana kilometrelerce yol aldılar. Nihayet haydut sessizliği dağıtmak için konuşmaya başladı.

– Arkadaş, hiç de konuşkan değilsin. Bence, konuşarak vakit daha iyi geçer...

Öbürü ona bir göz attı ve cevap vermeden başını çevirdi. Tuco, yeniden konuşmaya başladı:

– Amigo, mademki beraber yola çıktık, size ken-

dimi tanıtayım. Ben, haydut Tuco'yum. Benden bahsedildiğini duydunuz herhalde. Herkes korkunç Tuco'dan bahsedildiğini duymuştur, değil mi?

– Hayır.

– Hayır mı? Şu halde Tuco'dan bahsedildiğini duymadınızsa bu memleketten değilsiniz demektir. Nerelisiniz, arkadaş?

– Hiçbir yerden değilim.

– Hiçbir yerden değil misiniz? Peki. Elbette, bunu bana söylemek istemeye bilirsiniz, bu sadece sizi ilgilendirir. Fakat bir adınız var değil mi? Sahte veya doğru olmasına aldırmış etmeyeceğim.

– Adım yok benim.

– Dinle, hiçbir memleketten olmayan isimsiz adam! diye parladı, Tuco. “Farzet ki sırtına bir tabanca namlusu dayandığı anda sana bağırمام için, ‘Hiçbir memleketten olmayan isimsiz adam, geriye dön!’ demem gerekecek, sen de bu arada öbür tarafı boylayacaksın. Bu durumda kumral olduğun için adını kumral koyacağım. ‘Dikkat, Kumral!’ diye bağırdığım zaman atıma bağırmadığımı bilmelisin.”

Öbürü bu sözlere hiç aldırmayarak sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Birkaç kilometre sonra Tuco yeniden konuşmaya başladı.

– Sen bir kiralık katile benzemiyorsun. Ne madenci, ne de çiftçisin. Gringo, senin gerçek işin nedir, söyler misin?

Kumral adam başını çevirerek gözlerini Tuco'ya dikti. Hafif bir tebessüm dudaklarında gezinirken, yavaş bir sesle cevap verdi.

– Ödül avcısıyım. Sen ve ben beraberce bir iş çevireceğiz.

Kasabaya vardıklarında, azılı bir haydudun yakalandığını gören kasabalılar tarafından, bağırımlar ve küfürlerle karşılandılar. Ödül avcısı önde gidiyor ve Tuco'nun atını çekiyordu. Haydut, elleri kolları bağlı olarak, ayakları yana sarkmış bir vaziyette atın üzerinde duruyordu. Uzun yolculuk onu perişan etmişti. Her taraftan duyulacak bir şekilde bağırıma başladı.

– Bunu sana ödeteceğim! Geber! Uyuz köpeğin oğlu, çöz beni! Çöz beni! Aşağı inmek istiyorum. Beni dinle. Henüz daha vaktin var. Bak eğer beni çözersen seni affederim. Yoksa seni ilk fırsatta geber-teceğim!

Yabancı ne bu sözlere ne de kaldırımlarda toplanmış bağrıışan insanlara aldıriş etmiyordu.

Tuco yalvarmaya başladı.

– Kumral, Tanrı aşkına merhamet et, hastayım! Artık dayanamıyorum, bırak beni ineyim! Başım çatlıyor... Lütfen biraz su, biraz su...

Atlar, “Şerifin bürosu” yazılı tabelanın önünde durdu. Yabancı, attan inerek Tuco’yu kemerinden tuttu ve kaldırırma doğru fırlattı. Tuco bağıırıyordu.

– Köpek! Haydut! Orospu çocuğu! Ellerim, ayaklarım bağlı olduğu için benden korkmuyorsun! Beni çöz de sana gününü göstereyim sefil yaratık...

Yabancı acele etmeden Şerifin bürosuna girdi.

Kaldırımın üstünde yatmakta olan Tuco hâlâ söyleniyordu.

– Korkuyorsun, değil mi? Anandan emdiğin sütü burnundan getireceğim...

Yabancı, elinde Tuco’nun resmini taşıyan şerifle beraber dışarı çıktı. Şerif çömeldi, haydudun saçlarını sıkıca kavradı ve kendine doğru çevirerek onu resimle karşılaştırdı.

Tuco, yeniden kükredi;

– Aptallar! O elinde tuttuğun resmi nereye sokaçağını ben sana söylerim... Bütün şeriflerin Tanrı cezasını versin! Onları dünyaya getirenler kahrolsun!

Şerif başını sallayarak ayağa kalktı.

– Evet, aradığımız adam. Benimle geliniz, bayım. Verilecek ödül kasamda bekliyor.

– Tanrı cezasını versin! Aptal oğlu aptal! Eğer, bu dünyada bir adalet varsa bu parayı rahat harcayamayacaksın... O para başka bir mezarcının cebine gidecek. O aldığın ödül senin tabut paran olacak. Sineği bile öldürmeyen bir zavallıyı darağacına göndermekten gurur duyacaksın değil mi?

Yabancı, elinde bir tomar para ile Şerifin bürosundan çıktı, atına atlayarak gözden kayboldu.

Şerif, yabancının arkasından dışarı çıktı.

– Hey! Kasabalılar beni dinleyin. Şimdi bize acele bir jüri lâzım! diye bağırdı. Sonra ilave etti:

Alex, bir ağaca ilmikli bir ip bağla, bu serseriye asacağımız ağacın altında adil bir şekilde yargılayacağız.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ödül avcısı, yolun sonuna doğru gelip, bir salonun önünde durarak, başını geriye çevirdi. Şerifin bürosuna doğru koşan halkı seyretmeye başladı. Önünde durduğu salondan çıkan iki adam ayakta duramayan bir üçüncüsüne destek olarak yürümesine yardım ediyordu. Önünde beyaz bir önlük bulunan salonun sahibi kapıyı hızla iterek kalabalığın toplandığı yere doğru koşmaya başladı. Sokaklarda salonun parmaklığına bağlanmış iki attan başka canlı kalmamıştı.

Yakınında kimsenin olmadığından emin olan yabancı, atları çözdü, şapkası ile sırtlarına vurarak:

– İleri, güzel atlar! Koşun bakalım,” dedi.

Atlar dört nala giderek büyük ve eski evlerin arkasında kayboldular.

Kiralık atların bulunduğu ahır samanla kabaca sıvanmış bir binanın arkasında bulunuyordu. Ahırın önünde yük arabaları, içeride eysiz oniki kadar at

vardı. Aniden yüzü sivilceli bir seyis, ödül avcısının önüne çıktı.

Kumral adam:

– Burada ne haltediyorsun? diye sırtarak sordu. Herkes şerifin bürosunun önünde toplandı! Şu anda kurdukları mahkemede bir haydudu yargılıyorlar, sonra da asacaklar.

– Vay canına! Doğru mu bu?... Şimdi anlıyorum bu kadar gürültünün sebebini! Ben de seyretmek isterdim ama, atınızla ilgilenmem gerekiyor herhalde.

Ödül avcısı atından inerken:

– Haydi, sen de git, ben atımı kendim bağlayıp arkandan gelirim, atımın tımarıyla daha sonra ilgilenirsin dedi.

Yabancıнын iyi niyetine çok sevinen seyis:

– Pekâlâ, çok teşekkür ederim bayım! diyerek hızla oradan uzaklaştı.

Ödül avcısı tavlının kapısını iterek içerdeki atları dışarı çıkardı. Ayaklarına doğru attığı birkaç çakıl taşı onları dört nala kuru çöle doğru kaçırttı. Adam gülümseyerek atını dar sokaklardan birinin içine soktu ve bir duvarın yanındaki direğe bağladı. Bunu yaptıktan sonra, tüfeğini kılıfından çıkardı ve yolu kontrol edebileceği bir yerde durdu.

Mahkemenin oturumu sona ermek üzereydi. Bü-

tün bakışlar atının üzerinde elleri arkasına bağlı olarak duran Tucu'ya çevrilmişti. Tucu'nun tam karşısında, büyük bir fıçının üzerinde ayakta duran ve hakim olduğu anlaşılan siyah şapkalı, çelimsiz bir adam vardı. Şerif, Tucu'nun atını geminden tutuyordu.

Hakim, bir işaretle kalabalığı susturdu.

– Susunuz! Bu adamı suçlayan iddianameyi dinlediniz. Sizin kararınız nedir? Suçlu mu, suçsuz mu? Dikkat edin, bana oniki kişinin cevabı gerekli. Kanun oniki kişilik jürinin kararını kabul eder. Biz de burada kanunu temsil etmek için toplandık.

Yirmi kadar ses,

– Suçludur! Asılsın! diye bağırdı.

Hakim, bağırانları susturmak için:

– Öyle olsun. Adalet yerini bulacaktır! dedi.

Yüzü aptallaşmış, ağzı susuzluktan kurumuş ve kamburu çıkmış olan Tucu'yu şerif atı ile beraber, asılacağı ağacın altına getirdi. Şerifin yardımcısı olan adam ağaca bağladığı ipin halkasını Tucu'nun boynuna geçirmek için yuvarladığı büyük fıçının üzerine çıktı. Haydut kesik kesik seslerle inlemeye ve gözyaşları dökmeye başlamıştı. Bu sırada, ödül avcısı tüfeğini kaldırarak hedefine doğru yöneltti.

Hakim uzunca bir kâğıdı rahatça okuyabilmek için ikiye katladı ve çelik çerçeveli gözlüklerini takarak:

– Burada bulunan suçlu aşağıda sayacağım suçlardan dolayı ondört şehirde aranıyordu. Adam öldürmek, adam yaralamak, posta arabası soymak, banka, ev ve posta bürosu soymak, kiliselerden kutsal eşya çalmak, hapishaneyi ateşe vermek, zorla para almak, tecavüz etmek, sahte para dağıtmak, işaretli oyun kâğıdı ve hileli zar kullanmak, yalancı şahitlik yapmak. Çiftliklerden at çalmak, çiftçilerin sürülerini kaçırmak. Bütün bu saydıklarına ilâve edeceğin birşey var mı, adî herif?

Boynundaki ipin halkasından sıkılmış olan Tuco hafifçe başını çevirerek:

– Çaldığım tavukları unuttunuz, dedi.

Bu cevap karşısında hakimın yüzü kıpkırmızı oldu ve bozulan sessizliği tekrar sağlamak için ellerini hızla birkaç defa tahta fıçıya vurmaya zorunda kaldı.

– Mahkemeye saygı gösteriniz! “Sonra elindeki kâğıda bir göz atarak.” Bizlere verilen yetkiye dayanarak burada bulunan sanık, Tuco Benedicto Pacifico Juan Maria Ramirez’i ölüm hali tespit edilene kadar asılmak suretiyle idamına karar verdik. Tanrı ruhunu ıslâh etsin. Şerif, vazifenizi yerine getiriniz!

Şerif kamçısını vurur vurmaz at öne doğru fırlayacak ve böylece sahibinin ayakları yerden kesilecek ve boynundan asılı kalarak boşlukta sallanacaktı.

Sokaktaki yerini alıp, tüfeğini hedefine yönelten ödül

avcısı, sol kolunu duvara yaslayarak titizlikle nişan aldı.

Şerif kamçısını havaya kaldırdığı anda silâh patlamıştı. İp, Tucu'nun başının otuz santimetre yukarısından koptu ve at bağırsan halkı dağıtarak ileriye doğru atıldı. İnsanların şaşkınlık dolu bakışları arasından ve ateş etmelerine fırsat kalmadan yokuşu dört nala tırmanarak kasaba dışına çıkmayı başardı.

Ödül avcısı hızla atma koştu, üstüne zıplayarak onu mahmuzladı ve kaçan haydudun toz bulutunu takip etmeye başladı. Arkasından kimsenin gelemeyeceğinden emin olduğu için atını fazla koşturmuyordu. Atlarını bulmak için şerif ve adamları daha çok zaman kaybederlerdi.

Güneş batarken iki adam, dağda kararlaştırdıkları yerde buluşarak yüz dolarlık banknotları paylaşmaya başladılar.

– İşte beş sana ve bir, iki, üç, dört, beş bana. Beş daha sana ve geri kalanı bana. Yarı yarıya, kardeş payı.

Tuco paralarla yüzünü sıvazlayarak:

– Dostum, biliyor musun, hayatımda ilk defa senin gibi sevimli bir ödül avcısına rastlıyorum!

Ödül avcısı, yüzünü buruşturarak:

– Bugünkü hareketten sonra başına en aşağı üçbin dolar ödül koyarlar. Bundan sonra senin ismini duymayan bir şerifin bulunduğu şehire gideceğiz. Yoksa

ayvayı yersin.

– Dünya ikiye ayrılıyor, dedi Tuco. Bir kısmının boynunun etrafında ip bulunur, diğer kısım ise onları kurtarır. “Boynunu kaşıyarak devam etti.” Fakat unutma ki Gringo söz konusu olan boyun benim boynumdur. Bütün riskleri ben üzerime alıyorum; sen ise sadece ateş edip paraları yontuyorsun. Gelecek defa, payımı arttırmalısın!

Ödül avcısı gözlerini kırpmadan dikkatle Tuco’ya baktı, bir sigara yaktıktan sonra yavaş bir sesle konuşmaya başladı:

– Amigo, senin payını arttırmak benimkini eksiltmek demektir, bu durum da acı neticeler doğurabilir. Eğer sinirlenirsem hedefi şaşırayabilirim ve eminim ki bu hiçbir zaman hoşuna gitmeyecektir.

Tuco gözlerini süzerek:

– Anlaşılan o zaman kendi kendimi kurtarmam gerekecek. Eğer ipe isabet ettiremezsen, başıma isabet ettirmeye gayret et. Yine bununla beraber ipin halkasından boynumu kurtarırsam!... Tuco Ramirez’i hayatta bırakmakla rahat yaşayabileceğini zanneden kimse onu tanımıyor... Onu hiç tanımıyor demektir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Her çeşit koşum malzemelerinin satıldığı dükkânın vitrinine yaslanmış olan Sentenza bezgin bakışlarla idam sehпасının son hazırlıklarını seyrediyordu. Ölümün en korkuncunu değişik şekillerde gördüğü için, bir zavallının ipin ucunda sallanması onu hiç ürpertmiyordu. Cebinden sarı renkli bir pipo çıkararak onu titizlikle doldurmaya başladı.

Kasabanın sakinleri yolun öbür tarafında şerifin bürosunun önünde bu sabah acele ile hazırlanmış sehpanın etrafında toplanıyordu. Mahkûm, elleri arkasına bağlı olarak kendi atına bindirilmişti. Eyerin üzerine yığılmış olan adam yaptığı kötülüklerin bitmez tükenmez listesini okuyan hâkimin son sözlerini dinliyordu.

– Bu bölgenin ondört kasabasında aranan ve burada bulunan sanık Tuco Benedicto Pacifico Juan Maria Ramirez...

İki saat evvel atın üzerinde, elleri arkadan bağlı

olduğu halde türlü küfürler savurarak kasabaya giren kanun kaçağı adam gelmeden önce Sentenza aynı yerde dolaşmaktaydı. Tuco'yu şerife teslim eden ödül avcısı üçbin doları almış ve oradan ayrılmak üzereydi.

Oradan uzaklaşırken Sentenza'yı gören ödül avcısı, ona kısa bir süre için baktı. Aynı anda, Sentenza da gözlerini kaldırdığında iki adamın bakışları bir an için karşılaştı. Ödül avcısının sert bakışlarıyla karşılaşan Sentenza sanki şoke olmuştu.

Ödül avcısının silüetini takip ederken kendi kendine: "Muhakkak ki rastladığım adamların en tehlikelisi", dedi.

Bununla beraber fazla heyecanlanmamıştı. Sentenza kayıtsız bir tavırla gülümsedi. Ölüler hiçbir şeyden korkmaz.

Sentenza, tahtanın, tahta üzerinde çıkardığı sese kulak kabarttı. Biri ona sesleniyordu. Tahta kaldırımın üstünde adeta dansederek ilerleyen bir adam ona doğru geliyordu.

Bu adamın ayakları belinden kesilmiş, yalnız bir baş ve iki uzun kolu kalmış olduğundan, sadece bir gövdeden ibaret sayılabilirdi. Ayak yerine kullandığı iki koltuk değneğine dayanıyor ortada kalan vücudu ahenkli bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Bu ilkel hareketlerle ve beceri ile kalabalık arasından yol aç-

rak Sentenza'ya süratle yaklaşıyordu.

– Seni bekliyordum, yarım porsiyon, dedi Sentenza. Carson'dan haber var mı?

– Neden aradığını anlayacak kadar yeterli haber var, diye cevap verdi yarım adam. “Onun yerinde olmayı hiç istemem!” Başını salladı sonra, çevresine bir göz attı ve sesini alçalttı. “Güneyli askeri bir birlik, Yanke’lerin tuzağına düştü ve doğrandı. Yalnız üç adam canlı kalabildi. Mondrega, Baker ve Jackson. Fakat altın dolarlarla dolu sandık kayboldu. Jackson, askeri mahkemede verdiği ifade de altınların Yanke’ler tarafından kaçırıldığını söyledi. Kimse bunun aksini ispat edemediği için Jackson beraat etti. Bununla beraber dikkatli olmalısın, Sentenza!... Jackson mahkeme biter bitmez ortadan kayboldu ve Bill Carson adı ile burada meydana çıktı.”

Sentenza sabırsızlanarak:

– Bütün bunları biliyorum, dedi. “Bundan başka ne öğrendin? Carson şimdi nerede? Beni ilgilendiren olur.”

– Derhal sana söyleyeyim. Albay Canby'nin Colorado gönüllülerine karşı çarpışırken bir gözünü kaybetti. Taktığı siyah sargı ile kolayca tanınır. Halen nerede bulunduğunu bilmiyorum, fakat bu hususta sana bilgi verecek birini tanıyorum. Maria adındaki bir fahişe. Jackson, yani Bill Carson cephede

çarpmadığı zamanlar onunla birlikte yaşıyordu.

– Bu Maria şimdi nerede?

– Santana’da.

Sentenza eğilerek sakat adamın cebine bir avuç para koydu.

– İyi çalıştın, yarım porsiyon, güle güle amigo!

Sentenza gözleri kapalı olarak duvara dayandı. Hikâye yeni bir şekil almaya başlıyordu. Baker ve Mondrega ucu bucağı olmayan mezarlıklardan bahsetmişlerdi, çalınmış bir sandık dolusu hazineyi saklamak için düşünülecek en uygun yer mezarlık değil miydi? Baskının yapıldığı Clorietta bölgesinin en önemli mezarlığı da Sad Hill askeri mezarlığı idi.

Ortada çözülecek iki problem kalıyordu. Hazine hangi mezarda bulunuyordu? Zira Sad Hill’de binlerce mezar vardı. Jackson diğer adı ile Bill Carson buna cevap verebilecek tek kişiydi.

İkinci olarak da Sad Hill’e nasıl gidilecekti? Santa Fe’nin doğusundaki dağlık bölge General Sibley’in Teksaslılarına karşı ümitsizce çarpışan Albay Canby’nin askerlerinin bulunduğu saha içindeydi. Stratejik durum hergün değiştiğinden, oradan geçmeye kalkacak sivil birinin casus diye yakalanıp kurşuna dizilme tehlikesi söz konusuydu.

İşte Carson bundan dolayı tekrar orduya girdi. As-

ker olunca, kolayca Sad Hill'e gidebilecek ve savaşın kızııştığı bir sırada sandıkla beraber rahatça ortadan kaybolacaktı.

Şu halde önce Carson'u bulmak ve ona sandığın saklı bulunduğı mezarın adını söyleyip daha sonra da onu ortadan kaldırmaktan başka çare kalmamıştı.

Sentenza doğrudu, gözleri parlıyordu. Bu sırada, yolun öbür tarafında atının üzerine bindirilmiş olan mahkûm boynunda ipin halkasını taşıyarak sehpanın altına getirilmişti. Şerif elinde kamçı ile yanında duruyordu.

Sentenza'nın arkasında bulunan saman ambarının kapısı aralandı. Kumral saçlı ödöl avcısı sol elinde bir tüfek ile eşikte göründü; dikkatle sehpaye doğru nişan aldı. Sentenza meseleyi anlamış olmakla beraber onu hayranlıkla seyretmekten kendini alamamıştı.

– Çok müthiş bir numara, diye mırıldandı.

Yolun öbür tarafında hakimın sesi yükseldi:

– Tanrı ruhuna yardım etsin. Şerif, görevinizi yerine getiriniz!

Bir kadın Sentenza'nın yanında durdu.

– Ağlamaklı bir sesle, zavallı delikanlı, korkunç bir şey bu, korkunç... Dedi.

– Sentenza, kısık bir sesle, ben sizin yerinizde olseydim bu kadar üzülmezdim bayan, çünkü bütün

idamlar her zaman kötü bir son ile bitmez. Bunun gibi bazılarının koruyucu melekleri vardır, diye cevap verdi.

Kamçı şaklayarak aşağı indiği anda peş peşe ateş edilmeye başlandı. Silâh sesleri çevrede tam bir panik havası yaratmıştı. Kargaşadan ürken at, dört nala fakat Tuco'yu ipin ucunda bırakarak yalnız hareket etti. Nişancı hedefi bulamamıştı.

Ödül avcısı, tekrar nişan alarak ateş etti. Bu defa, ip koptu ve Tuco tozlu zemin üzerine yuvarlandı.

Ayağa kalkarak acı acı bağırmaya başladı;

– Kumral, sana yalvarırım, Kumral...

Sonra bütün gücüyle kaçmaya başladı.

İdamı izlemek için meydanda toplanmış olanlar birbirini çiğneyerek oradan uzaklaşmaya çalışıyordu. Şerif tabancasını çekmişti, fakat hedefini bulan bir kurşun onu elinden alarak uzağa fırlattı. İki adam Tuco'yu takip etmek için fırladılar. Fakat iki mermi şapkalarını havaya uçurunca kahramanlık yapmaktan vazgeçtiler.

Ödül avcısı atını mahmuzlayarak kalabalığın arasına daldı, Tuco'yu koltuğunun altından kavrayarak yukarı çekti ve eyerin arka tarafına oturttu. Adamlar kendilerine geldiklerinde, kaçaklar uzaklarda, çölün ortasında, küçük bir toz bulutu gibi görünüyordu.

Sentenza geriye dönerken gülümsedi.

– Kanunen ölmüş bir adam... Şu anda ikinci defa ölmüş oldu! diye mırıldandı. Hayranlık uyandıran bir şaşırtma hareketi doğrusu. Biz işimize bakalım. Şimdi hafif meşrep bir kadın ziyaret edilecek... Fakat gönül eğlendirip, oynamak için değil.

Bu arada elleri arkasına bağlı olan Tuco dört nala giden atın arkasında dengesini korumaya çalışıyordu. Boynunun etrafını saran ipin ucu yerde sürünüyordu, bir müddet sonra omzunun teki ile halkayı gevşetmeyi ve nispeten daha rahat nefes almayı başardı.

Ağlamaklı bir sesle:

– Kumral, bunu bana niçin yaptın? Bilerek iyi nişan almadın! Eğer payımı arttırmak için ısrar edersem başıma gelecek olan felâketin provasını yaptın...

– İnsan her zaman hedefi bulamaz, diye cevap verdi ödül avcısı.

– Ne? diye bağırdı Tuco. Ne demek hedefi bulamamak? Ben ipin ucunda sallanırken, ciğerlerim havasızlıktan patlarken ve gözlerim yuvalarından fırlarken ne demek hedefi bulamamak? İp boynunun etrafını sıkmaya başladığı zaman ne hissedilir bilirmisin? Asılmanın ne olduğunu biliyor musun? Hayır, değil mi? Fakat ben, Tuco Benedicto Pacifico Juan Maria Ramirez, bir gün bir şekilde bunu sana öğ-

reteceğim. Güvendiğin adamın hedefi bulamayıp da, boğulmaya başladığın zaman ne hissedildiğini anlayacaksın! Bunu sana yapacağıma hırsız ve haydut, kişilik ve şerefim üzerine söz veriyorum.

Çorak ve güneşten yanan çölde bir hayli yol almışlardı. Ödül avcısı başını çevirerek arkaya baktı. En ufak bir toz bulutu görünmüyordu, demek ki takip edilmiyorlardı. Sonra memnuniyetle farkettiler ki esen sıcak rüzgâr izlerini kumla örtterek kaybettiriyordu.

Atını durdurdu ve Tucu'nun aşağıya atlamasını söyledi. Tucu'nun ardından kendi de inen ödül avcısı, eyerine dayanarak düşünceli bir halde, yırtık, pis elbiseli haydudu seyrediyordu.

Nihayet kısık bir sesle:

– Bana bak, Tucu, çok düşündüm ve öyle zannediyorum ki sözlerinde haklısın. Bu oyun senin için çok tehlikeli. Eğer senin asılmana sebep olsaydım kendimi suçlu sayacaktım. Ve ondan sonra da hiç uyuyamayacaktım...

Tucu, şüphe ile inleyerek:

– Neler saçmalıyorsun? dedi. Bırak bunları da gelip çözü. İp bileklerinizi mahvetti!

– Sonra düşündüm ki, senin gibi zavallı bir tavuk hırsız üçbin dolardan fazla etmez. En yüksek fiyatın budur.

– Yani ne demek istiyorsun?

– Sadece şunu, seninle yapacağımız ortaklığın geleceği yok. Dostum, bu ortaklığa son vermeye karar verdim. Bu andan itibaren sen kendi yoluna gideceksin, ben de kendi yoluma gideceğim. Adios amigo! İyi şanslar!

Tuco, hırsından bağıırıyor, sıcak kuma tekmeler atıyordu. Hızını alamayan Tuco, yere çöküp, kumları yumruklamaya başlamıştı.

Ayağa kalktığı zaman, ödül avcısı gözden kaybolup gitmişti bile.

ALTINCI BÖLÜM

Maria, sallanan tahta merdivenden hıçkırarak ve küfürler savurarak çıktı. Elbisesi yırtılmış, yüzü gözü çamur içinde, saçları karmakarışık. Ağlayarak,

– Hırsızlar, soysuzlar, domuz askerler, diye bağı-
rıyordu.

İkinci alayın askerleri ile gezmeye gitmeden önce Bill Carson’u tanıdığı için, bütün Konfederasyon sü-
varilerini onun gibi nazik insanlar sanıyordu. Kıymeti
olmayan kâğıt paralarını reddettiği zaman onu zorla
çamurlu toprağa yatırarak, teker teker tecavüz ettikten
sonra yanındaki bütün parasını alarak kaçmışlardı.

Kapıyı kapadıktan sonra el yordamıyla gaz lâmbasını ve kibritleri aradı. Küçük masa yerindeydi ama üzerindeki lâmba ve kibritler yok olmuştu.

Aniden yanında bir şeyin kıpırdadığını hissetti.

– Bill, sen misin? Yeni mi geldin? Beni, korkut-
ma, Bill, cevap ver!

O sırada bir kibrit yandı ve köşeli esrarengiz yüzü aydınlattı. Maria, korku ve dehşetle haykırdı.

– Siz kimsiniz? Burada ne arıyorsunuz? Benden ne istiyorsunuz?

Sentenza lâmbayı yaktı ve ışığını kıstı. Duvara akseden gölgesi ürpertici bir şekil almıştı.

– Benim kim olduğum önemli değil bayan. Burada ne aradığımı ise birazdan öğrenirsin. Önce sen, bana Bill Carson hakkında bütün bildiklerini anlat.

Maria, titrek bir sesle:

– Bill Carson mu? Bu ismi ilk defa duyuyorum. Haydi çıkın odamdan!

– Peki, karanlıkta ismini hiç duymadığın birini neden çağırıyordun? Söyle bana Maria, o nerede?

– Onu neden arıyorsunuz?

– Soruları ancak ben sorarım. O nerede? Nereye gitti?

– Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum! Gidin diyorum size!

Yumuşak, hatta üzüntülü bir sesle:

– Bu küçük oyun için kaybedecek vaktim yok. Er veya geç, Bill Carson hakkında bildiklerini bana söyleyeceksin. İstersen beklemeyi tercih et.

Sonra aniden bileğinden tutarak gaddarca büktü,

diğer eliyle de çığlıklarını boğmak için ağzını kapadı. Kuvvetli parmakları kızın çenesini mengene gibi sıkıyordu.

– Söyle Maria, Bill Carson nerede? Nerede?

Her darbeden sonra aynı soruyu soruyordu.

– Maria, söyle nerede? Nerede?

Nihayet insanların bir tahammül dereceleri vardır.

– Durunuz! diye inledi, Maria.

– Yeter artık, dayanamıyorum!...

Cellâdının dizlerine tutunarak, dayaktan şişmiş, kanlı yüzünü ona doğru kaldırdı.

– Şu anda nerede bulunduğunu gerçekten bilmiyorum. On gün evvel birliği ile beraber yola çıktı, o zamandan beri ondan haber alamadım. Yemin ederim ki bütün bildiklerim bundan ibaret.

– Hangi birliğe bağlı?

– General Sibley’in kumanda ettiği Konfederasyonun Üçüncü Süvari Alayına bağlı. Santa Fe’yi koruyan garnizonu dağıtmak için hareket ettiler.

Sentenza gitmeden önce uzun uzun Maria’ya baktı.

– Gördün mü, Maria. Bunu söylemek o kadar zor değildi, değil mi?

Meydanın kenarında bulunan küçük konak yeri çölün bitimi ile köy arasında yükseliyordu. Tezgâh salonun bir tarafını tamamen kaplıyor, raflarda tek tük şişeler görünüyordu. Salonun diğer kısmı ise karmakarışık, konserve kutuları, koşum aletleri, se-merler, demir ve bakır eşya üst üste duruyordu. Tüfeklerden, tabancalardan, av tüfeği karabinalardan ve her türlü malzemedan meydana gelmiş muazzam bir silâh koleksiyonu dekoru tamamlıyordu.

Bekâr olan ve Milton adıyla tanınan bu yerin sahibi, kısa boylu, şişman, tıknaz bir adamdı. Bazan buradaki günlerini bir tek kişiyle görüşmeden geçirirdi. Yalnızlık hoşuna gidiyor, halinden şikâyet etmiyordu. Hayatında bir tek tetik çekmediği halde, silâhlara karşı aşırı merakı vardı ve onları bıkmadan, usanmadan saatlerce siler, temizler ve yağlardı.

Son tabancayı da yavaşça kutusuna yerleştirip kapağını kaparken akşam olmak üzereydi. Yan pencereden dışarı bir göz attığı anda hayretten ağzı açık kaldı.

Durumuna bakılırsa çölü yaya olarak geçtiği anlaşılan bir yabancı, bulunduğu yere doğru geliyordu. Halinden, son enerjisininide tüketmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Sendeleyerek Milton'un yerinin önündeki su kuyusuna doğru gitmeye başladı. Oraya vardığında, iki avucu ile kovadaki ılık suyu kana kana içmeye başladı.

Az sonrada Milton, kapalı kapının ardından boğuk, hayvanî bir inleme sesi duydu.

İlk düşüncesi yabancıya yardıma koşmak oldu, fakat bir önsezi onu yerinde mıhladı. Kanun kaçaklarının çölden buraya gelişi ilk değildi. Bunlarla her defasında Milton'un başı belaya girmişti. Bu son gelenin durumu da ona büyük bir tehlikevi haber veriyordu.

Milton, “Kapalı” ibaresi yazılı tahtayı kapıya astı. Sonra, gece yatarken kapının arkasına dayadığı büyük, kalın kalası almaya koştu.

Kalası koymaya fırsat kalmadan, kapının kanadı açıldı ve yabancı sendeleyerek içeri girdi. Yakından bakılınca, yüzü daha da sevimsiz görünüyordu.

Milton'un aklından yıldırım hızı ile şu iki kelime geçti: “Kötü adam...”

Sonra geriye çekildi.

– Şimdi kapatıyordum...

Tuco, alaylı bir sesle:

– Yeniden açabilirsin, dedi.

Gözleri tezgâhın arkasında sıralanmış olan şişelere gitti. Sallanarak salonu geçti, bir viski şişesi alarak, başına dikti. Şişeyi, elinden bıraktığı zaman yarısı boşalmıştı.

Gök gürültüsüne benzeyen bir “oh” çektikten sonra etrafına bir göz attı. Birdenbire gözleri parladı.

– Tabancalar... En iyisinden bir tabancaya hemen ihtiyacım var.

– Muhakkak, diye kekeledi, Milton.

Yabancıнын korkunç, kızıl yüzü ölümü hatırlatıyordu. Milton sandığa doğru koşarak, teker teker tabancaları çıkarıp tezgâhın üzerine diziyor ve ona silâhlar hakkında bilgi veriyordu.

– İşte, en iyi tabancalarını bunlar, bayım. Remington, Colt, Root, Smith ve Wesson, Navy, Joslyn...

Tuco, homurdanarak:

– Hepsini biliyorum, sağlam bir tane istiyorum, dedi.

Silâhtan anlayan biri sıfatıyla, aldığı tabancanın her yerini kontrol etti, sonra da doldurarak etrafında bir hedef aradı.

– Bir dakika lütfen! Evin arka tarafında küçük bir atış saham var, orada kontrol edebilirsiniz...

– Tuco haydi o zaman çabuk yürü, beni oraya götür! dedi.

Milton, arka kapıya doğru koştu ve onu açtı. Kapı küçük bir avluya açılıyordu, karşıda bir sıra hedef duruyordu.

Tuco silâhı elinde tarttıktan sonra arka arkaya beş el ateş etti. Tuco'nun ateş ettiği hedef çingiraklı olduğu için, isabet eden her atışı bir çingirak sesi takip ediyordu. Neticeyi hayranlıkla seyreden Milton, onunla beraber tekrar tezgâhın başına döndü.

– Şimdi de, mermi istiyorum! Tuco, boşalan silâhını doldururken sürgüyü geri çekti ve sordu. “Ne kadar ediyor?”

– Onbeş dolar, bayım.

– Güzel, ama önce sen bana yüz dolar vereceksin.

– Bayım, buralarda işler pek iyi gitmiyor...

Tuco, dişlerinin arasından fısıldar gibi:

– İyi düşün, sende bu kadar para yok mu?

Silâhını çekti. Milton korku ile, tabancanın başına doğru çevrilmiş olduğunu gördü. Sarardı ve kekeliyerek.

– Yüz dolar mı? Alın size ikiyüz dolar, bayım. Bir sigara kutusu olarak açtı, buruşmuş kâğıt paraları çıkardı. “İşte bütün param bu,” dedi.

Tuco, paraları, adamın elinden çekip alırken:

– Sonunda gerçeği anladın, dedi. “Atın nerede?”

– Evin arkasında, ahırda...

Tuco sırtarak, yeni tabancasını kılıfına soktu.

– Şimdi, sigaradan başka her şeyim var.

– Sigara mı? Tabîî bayım, işte batının en nefis sigaraları...

Tuco, hırçın bir sesle:

– Fakat benim aradığım sigara taş kalpli bir orospu çocuğunun dudağında duruyor! dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Sentenza düşünüyordu. Gün boyu oturup böylesine kanlı bir savaşı seyretmek çok ilginç. Ve içi burkularak ilave ediyordu, aptallardan kurulu iki ordu, orada gömülü bulunan dolar dolu hazinenin varlığından habersiz birbirini yerken, oraya kadar gelebilmiş talihli insanlar da azdır diye.”

Kuzeyli askerin servet dolu araba ile yola çıkan Konfederasyon süvarilerini gözlemiş olduğu dik kayanın zirvesine oturmuştu. Oradan, Glorietta vadisini, Apache Kanyonu’nu ve batıda Pecos Sıra Dağları’nı ve oradan Santa Fe’ye kadar uzayan bölgeyi seyredebiliyordu. Bütün gün devam eden vahşi savaşlar bu manzarayı kana bulamıştı.

Sentenza geçide gün doğmadan önce gelmişti. Santa Fe’ye doğru giderek, bir türlü ele geçmeyen Jakson’u arayacaktı. Jakson, diğer adı ile Bill Carson’u yakalayıp, konuşturarak hazinenin gömülü olduğu mezarın ismini öğrenmeye çalışacaktı.

Sentenza, Santa Fe yolunun gri üniformalı askerler tarafından kapatılmış olduğunu görünce müthiş bir hayâl kırıklığına uğramıştı. Teksas'lıların generali Sibley, Apache Kanyonu'nu Federal kuvvetlere karşı tutuyordu. Harekât, Albay Canby'nin idare ettiği Colorado gönüllülerinin Santa Fe'yi işgâl etmelerini önlemek için tertiplenmişti.

Sentenza, beklemediği bir engel karşısında kalınca, kanyonun kayalık tepesine doğru tırmanmıştı. Asilerin, casus olarak gördükleri sivillerin üzerine ateş açtıklarını biliyordu.

Nihayet, çıkabildiği kadar yukarı çıkmış, atını kayalıkların arasına bırakıp, yoluna yaya olarak devam etmişti. Bulunduğu yerden, askerlerin Santa Fe yolunu temizlediklerini ve en iyi hazırlanmış askeri plânların top ateşi ile nasıl bozulduğu görünüyordu.

Eşya ve mühimmatla dolu son arabalar boğaza girerken ön safta bulunan birlikler kanyonu savunmak için Fort Union'dan gönderilen askerlerle çarpışmaya başladılar. İşte, Sentenza böylece çok şiddetli bir savaşın seyircisi olmuştu.

Çoğunlukla arazi adamı olan Teksas'lılar kanyonun içinde, kayaların altında çarpışmayı uygun gördüler. Ekserisi altın madenlerinde çalışan işçilerden meydana gelen Colorado gönüllüleri ise dağlık arazide kendilerini daha rahat hissediyorlardı. Dağ keçileri gibi, atik ve hareketli olan Coloradolular kayalara

tırmanarak, oradan aşağıda mevzilenmiş Konfedere kuvvetlerine ölüm yağıdırıyorlardı.

Bir saatten fazla bir süredir, Teksas'lılar inanılmayacak bir cesaretle, verdikleri kayıplara aldırma-yarak yerlerini korumaya çalışıyorlardı. Devamlı olarak, içi yaralı dolu hastahane arabaları boğazı terkederek bir kısmı Santa Fe, diğer bir kısmı da Sibley ordularının toplu olarak bulunduğu güneydeki Galisteo yönüne doğru yol alıyordu. Sentenza çarpışanların kapadığı yolu geçmek için beslediği son ümidin de kaybolduğunu anlamıştı.

Heyecanlı bir sabırsızlık benliğini sarmıştı. Çarpışanlar arasında süvari olmadığına göre, Carson'un Üçüncü Alayı ya Santa Fe'de, ya da otuz kilometre güney doğuda bulunan Galisteo'daydı. Bu da Sentenza'nın görüşüne göre Carson'un ayda oturması gibi bir şeydi...

Cesaretlerine rağmen, nihayet Teksas'lılar fazla dayanamayıp kanyonun içinde birçok gri üniformalı ceset bırakarak Glorietta boğazına doğru yavaş yavaş çekilmeye başladılar.

Öğleden sonra saat üç sularında boğaza varmışlar ve ümitsiz savunma hazırlıklarına başlamışlardı. Sentenza, bu sırada Federal kuvvetlerin toparlanarak hücumla geçtiklerini ve asilerin zayıflayan cephelerini yararak onları Pecos Dağları'nın eteklerine kadar sürdüklerini gördü.

Boğazın girişine kadar ilerleyen gönüllüler orada yerleşerek kalmaya karar verdiler. Her ne şekilde olursa olsun her iki taraf ta toprak kaybetmemeye kararlı idi; bu da Sentenza'nın Bill Carson'u aramasına yardım edecekti.

Batan güneş dağların zirvelerini kızıla benzer bir renge boyuyordu, bundan dolayı ispanyolca'da bu görünüş için 'İsanın kanı' deyimini kullanılırdı. Yukarıda, gölgede kalan geçitlerin ötesinde berisinde daha kızıl lekeler görünüyordu, gerçekte ise bunlar, birbirine düşman olan kardeşlerin dökülen kanlarıydı.

Sentenza atını bıraktığı yere geri döndüğü zaman karanlık çökmüştü ve sessizce geçidin ağzında nöbet bekleyen bir Federal askerin önünden, ona görünmeden geçtiği anda saat gece yarısına yaklaşıyordu. Arabaların ahenkli gıcırıltıları ve göz kırpan lâmbaların ışıkları El Paso yolunu gösteriyordu.

Sentenza atına binerek asiler ordusunun en büyük karargâhının bulunduğu Galisteo yönüne doğru yol almaya başladı. Olaylar, takip edeceği yolu tayin edecekti.

İki saat sonra ay ışığının esrarengiz bir görünüm kazandırdığı duvarların önüne gelmişti. Yaklaştıkça, yeni açılmış bir top ateşinin şehri harabeye çevirmiş olduğunu gördü. Atının dizginlerini kısıtı ve önündeki acı manzarayı seyretti. Bazı bölgelerde, yıkılmış yapıların içinden yükselen alevler etrafa soluk bir kı-

zıllık yayıyordu. Gece rüzgârı her tarafa yanık tahta, kan ve ölüm kokusu dağıtıyordu. Sentenza'nın saçlarının diken diken olmasına sebep olan gece rüzgârının getirdiği bazı sesler, kulakları sağır eden esraren-giz duaların yankılarına benziyordu.

Korkmuyordu, fakat tehlikeyi kolluyordu. Alacakaranlıkta gülümseyerek, “Ölüler hiçbir şeyden korkmazlar,” diye söylendi.

Atını serbest bırakarak tam önündeki büyük binanın önüne doğru yürüdü. Sonra, arka cebinden, dolu bir viski şişesi çıkardı. Şişeyi sağ eliyle tutarak tıpasını açmadan önce büyük binanın kapısına yaklaştı ve içeriye bir göz attı. Tavanı yok olmuş bir odanın ortasında yanan ateşin üstüne konmuş olan tencerenin içindeki su kaynıyordu. Duvarların kenarlarına Konfederasyon ordusuna mensup yaralı askerler yığılmıştı. Feryatları, Sentenza'nın evvelce duymuş olduğu duaların içinde kayboluyordu.

Bir çavuş topallayarak yandaki odadan çıktı ve Sentenza'yı görünce yerinde mihlanıp kaldı. Başının etrafını kanlı bir sargı çevreliyordu. Hareketsiz duran sol kolu yana sarkmış, üniformasının kolu yırtılmış ve üzerindeki kan kurumuştu.

Gözlerinde alaylı bir gülümseme belirdi. Sentenza'nın önünde oldukça gösterişli bir reverans yaparak:

– Hoşgeldin, arkadaşım! Eğer dinlenmek için sakin bir yer arıyorsan, tam yerine düştün. Gürültüsüz, konforlu ve zarif çizmelerine kimsenin basmayacağı lüks otelimiz emrinize amadedir...

Sentenza bir tek kelime söylemeden viski şişesinin tıpasını açtı ve çavuşa uzattı. Çavuş, şişeyi elinden kaparcasına aldı ve dudaklarına yaklaştırdı. İçki midesine inerken gırtlığı hızla aşağı yukarı hareket ediyordu. Nihayet, şişeyi ağzından çekti ve memnuniyet dolu bir sesle nefes aldı.

– Bu güzel köy evinin bütün çekici özelliklerini bilmiyorsun! Burada, cömert hükûmetimizin emirleriyle Konfederal usulde mısır sapından yapılmış çok lezzetli ve besleyici bir yemek dağıtılıyor. Bu fevkalâde lezzetli yemekten tatmak istemez misin?

İşaret parmağını gururlu bir tavırla uzatarak, tencereyi gösterdi. Sentenza, kaynayan tencereye doğru eğildi, içindeki beyazımsı yemeğin tanesiz mısır saplarından yapılmış olduğunu hayretler içinde gördü.

– Misafirlerimiz gördüğün gibi, iyi ağırlanırlar!

– Buraya ismini değiştirmiş Bill Carson adında birini aramak için geldim, dedi, Sentenza. “Onu tanıyor musun?”

Çavuş, alaylı bir şekilde cevap verdi:

– Biz de Canby denen biri tarafından aranıyoruz,

söyle bakalım, sen onu tanıyor musun? Yanke'lerin albayıdır, onun Colorado gönüllüleri bizi Glorietta'da hallaç pamuğu gibi attılar. Şimdi de canlı kalkanları avlıyorlar. Beni ilgilendiren tek şey, kellemi kurtarmaktır, amigo. Ve sen geliyorsun, bizden birisini arıyorsun. Kimin adına ve niçin? Kırsalar da bu sivil kafalarınızın içinden geçenleri anlayamayacağım... Zira yaptıklarınızın bir anlamı yok.

Sentenza, bu anlamsız ifadelerden dolayı sabırsızlandığını belli etmemek için büyük bir gayret harcıyordu.

– Söz konusu Carson'un tek gözü siyah bir bezle kapalı. Üçüncü süvari alayına mensuptur.

– Burada Üçüncü alaydan kimse yok. Çavuş, elindeki şişeyi tekrar ağzına getirmek istediye de yarı yolda bundan vazgeçti. “İyi biliyor musun üçüncü alaydan olduğunu? Eğer öyleyse şu anda kendi mezarını kazmaya gidiyordur. Öncülerimizin verdiği habere göre, Canby'nin bütün Yankeleri Glorietta Boğazı'nı tutmak için Fort Union'u terk ettiler. General Sibley bütün işe yarayan adamlarımızı hücum hattına sürüyor; ilk hücumu o yapacak!..”

Sentenza hırslanarak avucunun içine şiddetli bir yumruk vurdu.

– Eğer geri çekilirlerse, bundan sonra nereye giderler?

– Geri çekilirlerken . ya çölün “Ölüler yolu” denilen bölgesinde ikiyüzelli kilometre boyunca çarpışacaklar, ya da Kuzeyli’lerin Battleville’deki esir kampına gidecekler. Eğer, candan bir arkadaşınsa ölmesi, ya da çölde kalması için dua et. Her iki durumda da sefalet kampında olmasından çok daha mutlu olacaktır!

Sentenza, üzüntülü bir sesle:

– Yakın ilgine teşekkür ederim, çavuş, şişe sende kalsın, dedi.

Dışarıya çıktığında, uzun zaman karanlık düşüncelerinden kurtulamadı. Nihayet, atına binerek Glorietta Boğazı’nın yolunu tuttu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

New Meksico'nun Konfederal kuvvetler tarafından işgali başarısızlıkla sona ermişti. General Sibley'in hayâlleri ve Konfederasyonun ümitleri Glori-etta Boğazı'nda verilen ikinci savaşla beraber tamamen suya düşmüştü.

Savaşın sonucu, kanlı ve uzun saatler boyunca belli olmadı. Ve sonra, yanlardaki dağların üzerinden sızan Colorado gönüllülerinden oluşan bir müfreze asilerin arkasına düşmüştü. Bunun üzerine tahrip edici, müthiş bir hiddete kapılan Konfederaller düşmanın eline geçmemesi için seksenbeş levazım arabasını ateşe vermişler ve altıyüz at ve katırı süngüden geçirmişlerdi.

Çorak bir düşman toprağı üzerinde ümitleri kökünden kesilmiş, aç ve perişan istilacılar için yapılacak tek şey kalmıştı; o da uzun ve korkunç çekilme hareketine başlamak. Çekilme, fakat bozgun değil. Canby'nin galip Colorado gönüllüleri tarafından ko-

vulan Konfederaller düzenli bir şekilde savaş alanını terkederek güneye doğru gidiyordu.

Jornada'nın kuzeyinde bulunan küçük Santa Bel-la şehrinde otel işleten Pardue adında biri, perdeleri aralık olan pencerede, karısının yanında durmuş, geçen askerleri seyrederken sevincini saklayamıyordu.

– Güvenilir bir kaynaktan aldığım habere göre, Albay Canby'nin Colorado gönüllüleri bunları birkaç kilometre arkalarından takip ediyormuş. Bunun içindir ki suratları asık! Savaşı topraklarımıza soktular, fakat Canby onları sinek avlar gibi avlıyor.

Karısı, yaralılarla dolu bir hastahane arabası geçerken:

– Zavallı çocuklar, diye mırıldandı.

– Ne konuşuyorsun, kadın! Bunu hakettiler. Bu hırsızlar ne kadar çabuk giderse, Yanke'ler de o kadar çabuk gelecekler. Yanke'ler, eğer unutmadıysan onlar gibi zorla alarak ya da kıymetsiz kâğıt para vererek değil, bir şeye ihtiyaçları olduğu zaman onu al-tın para vererek satın alıyorlar.

Üstünde tülден örtü bulunan bir kurmay arabası sağa sola sallanarak yaya askerleri geçti. Pardeu perdeleri açarak işaret parmağını ileriye doğru uzattı;

– Bak, işte Sibley arabanın içinde! Beyaz sakallı adam, meşhur General Henry H. Sibley’dir. O da defolup gidiyor! “Bağırarak ve bayrak sallar gibi yaparak,” Yaşasın Konfederasyon! Yaşasın Jeff Davis! dedi.

Karısı bileğinden tutarak:

– Sam, bak şu elleri arkadan bağlı adamlara ne yapacaklar acaba? diye sordu.

Pardeu daha iyi görmek için öne doğru eğildi.

– Onları kurşuna dizmeye hazırlanıyorlar, dedi.

Elleri arkalarından bağlı, bitkin görünümlü birkaç asker, samanla sıvanmış bir duvara doğru sürükleniyorlardı. İdamı gerçekleştirecek olan manga oniki adımlık bir mesafede karşılarına dizilmişti. Bir çavuş idam nedenini okumaya başladı. Sözleri, yayaların ayak sesleri ve arabaların gıcırtilarından dolayı iyi duyulmuyordu.

– Tecavüz... Korkaklık... Düşmandan kaçma... ölü ve yaralı arkadaşlarını soyma...

Pardue’ler otel kapısının gürültü ile açılması üzerine pencereyi terkettiler. İçeriye giren adamın elinde bir tabanca vardı.

– Parmaklığa bağlı olan atın sahibi nerede? diye sordu yabancı.

Pardue, şikâyetçi bir tavır takınarak,

– Tabancanızı aşağı indirmekle birşey kaybetmezsiniz, değil mi? Yaptığınız bu hareketle, karım korkusundan az daha ölüyordu.

– Derhal, cevap veriniz! O nerede? O kokarcayı tanıyor musunuz? Uzun boylu, az konuşan, dudaklarının kenarında daima bir sigara bulunan, kumral bir herif.

– Çıkınız! dedi, Pardue’nun karısı. “Kocamın sizin gibi kaba bir adama verecek cevabı olamaz!” dedi...

– Aptal, cadı karı sen sus! Silâhını Pardue’ya çevirerek, “Sen, konuş!” dedi.

– Merdivenin üzerinde bulunan sahanlıktaki ilk odada oturuyor. Sakın benim size söylediğimi...

Sokaktan gelen dehşet verici çığlıklar, adamın sesini kesmesine sebep oldu. Bunu, peş peşe patlayan silâh sesleri takip etti. Bu sırada yabancı, ayak uçlarına basa basa çıktığı merdivenleri yarılamıştı.

İsimsiz adam pencereden geri döndü, yüzünde duyusuz bir ifade vardı; seyretmiş olduğu idam sahnesi onu hiç etkilemişe benzemiyordu. Şiddet kullanarak adam öldürmek çoktan beri onun yaşantısının bir parçası olduğu için, acıma hissini kaybetmişti.

Tabancasını koyduğu masaya yaklaştı.

Sandalyeyi çekerek oturdu, tabancasını temizlemek için şarjörünü açtığı anda mermilerini düşürdü. O anda, birden hareketsiz kaldı. Tahta merdivenlerde kapısına doğru gelen birinin çizmelerindeki mahmuzlardan^(*) çıkan bir çınlama sesi duyar gibi olmuştu.

Aniden, bir kedi çevikliği ile ayağa kalkarak hızla, kapının yanına gizlendi, sağ eliyle tuttuğu tabancasına, sol eliyle masadan topladığı mermileri doldurmaya çalışıyordu.

Odada birden Tuco'nun alaylı sesi çınladı.

– Kumral, öğren, iki çeşit mahmuz vardır, biri kapının önünde çınlar... Ve diğeri gürültü yapmadan pencereden girer!

Ödül avcısı, topuklarının etrafında bir daire çizerek döndü. Tuco, pencerenin kenarına oturmuş, bir bacağına odaya, diğerini balkona sarkıtmıştı. Korkunç haydut, titremeden tuttuğu tabancasını göğsünün hizasına getirdi. Bakışları şeytanî bir neşe ile aydınlanmıştı.

– Tabancanı yere at, dostum. Gideceğin yerde ona ihtiyacın olmayacak!...

Diğeri:

(*) Mahmuz: Çizmenin ya da potinin arkasına takılan ve binek hayvanlarını dürtüp hızlandırmaya yarayan ilkel demir ya da çelik parça. (y.n.)

– Silâhım boştu, diye karşılık verdi.

Bununla beraber pencere ile arasındaki mesafeyi gözü ile ölçtü.

Tuco, alay ediyordu.

– Hayır, Kumral, aklından bile geçirme hiçbir zaman başaramazsın!

Haydut diğer bacağını da pencereden geçirerek, odaya girdi. O anda uzaktan gelen bir top sesinin gürültüsü camların şiddetle sarsılmasına sebep oldu. Tuco, başını biraz eğerek etrafı gözledi. Sonra, kahkaha ile gülerek,

– Vaktiyle bizim köy papazı Judas biri asıldığı zaman göğün gürlediğini söylerdi, dedi.

Ödül avcısı karşılık olarak:

– Bence, bunlar gök gürlemesi değil, top ateşinin gürültüsüdür.

Tuco omuzlarını kaldırdı.

– Top ateşi ya da gök gürlemesi. Ne olursa olsun, önemli olan senin şu şimdiki durumundur.

Omzundan, halkası iyice bağlanmış bir ip çıkardı.

Bulundukları odanın tavanı, aynı zamanda evin çatısını teşkil ediyordu. Yukarıda, bir duvardan diğer duvara uzayan bir kalas vardı. Tuco, tatmin olmuş bir tavırla başını yukarı kaldırdı ve gülümsedi.

– Kumral, idam sehpaı hazır bir oda seçmekle ne kadar iyi ettin! İp, küçük bir hediyem olsun... Yalnız senin için. Haydi amigo, al onu ve masanın üzerine çık!

Ödül avcısının yüzünde, ne korku, ne de kızgınlık ifadesi vardı. İpi yakaladığı gibi, tek kelime söylemeden masanın üzerine çıktı. Fakat kalasa yetişmesine beş on santimetre kadar bir mesafe kalıyordu. Tuco yerden bir tabure alarak masanın üzerine koydu.

– Bunun üzerine çık. İşte bu sana yeter! Tamam, haydi Kumral, şimdi ipi kalasa bağla ve düğümünü iyice çek. Sonra düşerken bacağını kırarsan karışmam.

Uzaktan, daha etkili, daha kuvvetli bir gürleme duyuldu ve döşemelerin tahtaları sarsıldı. Bunu, yaklaştıkça sesi yükselen uzun bir vızıltı takip etti. Niha-yet, evin yanında kulakları sağır eden bir patlama daha duyuldu.

Tuco:

– Çabuk ol, Kumral, dedi. “İpin, bu kadar gevşek oluşuna bakma, bir domuz yavrusunun ağırlığı bile onu germeye yeter.”

Ödül avcısı, halkayı başına geçirdi ve geleneğe göre onüç düğümünden meydana gelen saçaklı kaytanı sol kulağının arkasına yerleştirdi. Duygusuz yüzü, soğuk gözleri hiç sır vermiyordu. İpi, Tuco’nun elinden almış ve o ana kadar gayet rahat hareket etmişti.

Tuco, duvara kadar gerileyerek:

– Şimdi kendi küçük oyunumuzu oynayacağız, Kumral, dedi. “Şu aptal şeriflerle oynadığımız küçük oyunu. Fakat, bu defa roller değişti. Şimdi ip senin boynunda, silâh benim elimde. Ve yeni bir yöntem buldum. İpe nişan alacağıma, tabureye nişan alacağım. Bilirsin, iyi nişancıyım. Senin kadar süratli değilse de... Hedefi pek nadir kaçırmam. Şu halde, elveda benim eski ortağım!”

Yaklaşan üçüncü obüsün^(*) ısılığına aldırmadan tizlikle nişan aldı. Tetiği çekeceği anda, kulakları sağır eden bir patlama duyuldu. Eski bina şiddetle sallandı. Tuco’nun ayaklarının altındaki döşeme büyük bir gürültü ile çöktü.

Ödül avcısı, haydutun, hiddetle küfrederek, kalın bir toz bulutunun içinde, otelin küçük avlusuna yığılmış molozlara doğru yuvarlandığını gördü. Masadan yere inince, şokun tesiri ile bir an hareketsiz kaldı, bununla beraber döküntüler üstüne yağmaya devam ediyordu. Dışarıda, kuzeylilerin bombardımanı, şiddetini gittikçe artırıyordu.

Döküntülerin düşüşü sona erince, Tuco, enkazın altından çıkmaya çalıştı. Şiddetle sarsılmış olmasına rağmen, yaralı değildi. Silâhını elinden bırakmadığı için, ayrıca memnundu ve birden onu niçin tuttuğunu hatırladı.

Dindar bir kimse gibi kısa bir dua etti ve sonra göz-

^(*) Obüs: Alın, yüksekten ve alçaktan mermi atan kısa namlulu top. (y.n.)

lerini tavanda açılan deliğe doğru kaldırdı. Masa, deliğin yanında duruyordu; tabure ise üstündeydi. Kalaşa bağlanmış olan ip, hâlâ sallanıyordu, fakat ucunda kimse yoktu. Boynunu ipe geçirmiş olan ödül avcısı, talihi sayesinde kurtularak ortadan kaybolmuştu.

Kolunda, üçüncü süvari alayının arması bulunan yaralı asker duvara dayandı ve bakışlarını, tek eliyle sigara saran Sentenza'nın üzerinde topladı. Sentenza, sardığı sigarayı yaralı askere uzattı, o da alarak dudaklarının arasına sıkıştırdı ve dumanını derin nefeslerle içine çekti.

Biraz ilerideki hastahane koğuşundan bir testerenin kemik üzerindeki gıcırdısı duyuluyor, bunu canhıraş feryatlar takip ediyordu. Elbiseleri kanlanmış iki sıhhiye eri, kesilmiş kol ve bacakla dolu sedyeyi gömülecekleri yere taşıyorlardı.

Sentenza, ot minderin yanına bağdaş kurarak oturdu. Sabırsızlığı belli olan bir sesle:

– Son defa gördüğün ve hayatta bulunduğunu söylediğin kimsenin, Bill Carson olduğundan emin misin? diye sordu.

– Tabî, eminim, diye cevap verdi asker. O zaman ağır yaralanmıştı, hastahane arabasına binmesine yardım ettim; beni tanıdı ve ismimi söyleyerek

konuştı. Son yaralı kendisiydi. O da bindikten sonra, hastahane arabası hemen hareket etti ve onu bir daha gören olmadı. Yaklaşık dört saat sonra da ben buraya geldim. Sağlık durumunu merak ettiğim için, Bill'i ve doktoru sordum. Kimse onları görmemişti. Yolda kaybolmuşlardı.

– Acaba, başka bir hasta koğuşunda olmasınlar?

Asker, üzülerek:

– Başka koğuşların olduğunu zannetmiyorum, dedi. “Burada bile, alet ve ilâç kıtlığı var.”

– Sana göre, nereye gidebilirler?

– Bence, bir tek ihtimâl var. Yolda esir düştüler. Bizi aç kurtlar gibi takip eden Colorado serserileri tarafından yakalandılar. Benim bulunduğum hastahane arabasına da hücum ettiler, Tanrıya çok şükür ki kaçmayı başardık. Yanke’lerin Battleville’deki esir kampında öleceğime, burada ölmeyi tercih ederim.

Sentenza kalkarken:

– Teşekkür ederim asker, dedi.

– Bill Carson’u bulmak için, neden bu kadar çaba sarfediyorsun. Yoksa, senin yakın bir akrabası mı?

Sentenza, esrarengiz bir sesle,

– Evet, dedi. “Onunla görülecek bir işim var.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Tuco, şapkasını yere koydu ve gürültü yapmama-ya dikkat ederek, yavaşça çalılıkları itti. Irmağın çevrelediği bir tepenin zirvesinde bulunuyordu. İsimsiz adam ateşin önüne oturmuştu. Dumandan altı kararımış bir kahve cezvesi köz haline gelmekte olan odunların üzerinde duruyordu. Adam, boş duran kalaylı tasa bakıyor ve kahvenin ısınmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Biraz ötede, eyeri hâlâ üstünde olan atı huysuzca yeri eşeliyordu.

Tuco, şapkasını giyerek ayağa kalktı, aşağıdaki yamaçta, atlarının yanında, onu bekleyen dört adamla buluşmaya gitti. Dördü de kaba, tipsiz haydut görünüşlü insanlardı.

Tuco, nefes nefese:

– Vaziyet iyi görünüyor, dedi. Ateş yakmış, kahvesinin ısınmasını bekliyor. Başını çevirip arkasına bile bakmadığına göre, kendini emniyette zannediyor. Red, sen ve Scar, tam sağına çıkacaksınız. Juan

ve Pedro arkayı saracaklar. Ona uzaktan seslendiğim zaman, sırtını size dönecektir. O sırada siz, mümkün olduğu kadar çabuk bir hareketle ona ateş edeceksiniz. Silâhını çekmesine meydan vermeyin, zira birinci sınıf atıcıdır.

Scar adlı adam sırtarak:

– Sen merak etme Tuco, onu şimdiden ölmüş bil! Başına verdikleri dörtbin dolarlık ödülü paylaşmaktan başka işimiz kalmayacak.

Tuco,

– Üçbin diye, düzeltti. “Bin dolar benim payım, geri kalanını siz aranızda paylaşırsınız. Ah, nefret edilen bir düşmanı öldürmek ne tatlı... Bilhassa iyi para ederse!”

Ödül avcısı, kaynamaya başlamış olan kahve cezvesini ateşin üzerinden alarak yere koydu. Kalaylı kahve kupasını kahve ile doldurarak, soğuması için yere bıraktı.

Bu sırada, arkasındaki uzun çalılığa bakmak lüzumunu hissetmedi. O tarafa başını bile çevirmemişti.

Buna gerek yoktu, çünkü kupanın parlak dibi ona ayna vazifesini görüyordu.

Tasın dibine bakınca, iki kafanın aniden belirip

kaybolduğunu gördü. Kupayı çevirince, aynı durumun sağ tarafında da olduğunu gördü.

Kupayı hafifçe kıpırtarak çevresinde olanları rahatlıkla görebiliyordu.

Bu sırada, karşısında duran çalılıklardan Tuco'nun sesi yükseldi:

– Söyle, Kumral, niçin eski dostun ve ortağına bir fincan kahve ikram etmiyorsun?

Aynı anda dört kişi çalılıkların çevresinde belirince, ödül avcısı ayakları üzerinde zıplayarak geri döndü. Silâhının kabzasını avuçladı.

Dört patlama, birbirini takip etti. Sadece dört el.

Çalılıkların içinde duran Tuco, bu dört adamın peş peşe devrildiğini görünce, hızla geri dönerek atını bıraktığı yere doğru koşmaya başladı.

İsimsiz adam, silâhını yeniden doldurdu, başını yere eğerek yeri dinledi. Sesi gittikçe uzaklaşan nal sesleri kaybolmaya başlamıştı bile.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi.

– Elveda, eski dost ve ortak, diye mırıldandı.

Yerde yatan dört cesede baktıktan sonra, diz çökerek soğumaya yüz tutmuş olan kahvesini yudumlamaya başladı.

Dağların keçi yolları arasında bütün gün dolaşan Sentenza, aşağıdaki kanyonu ve boğazı tutan askerlerle karşılaşmamaya gayret ediyordu. Öğlene doğru, biraz dinlenmek için yere oturdu. Etrafına bakılırken, açık mavi leke gibi görünen bir şeyin kül rengi kayalarla uyumsuz görünüşü dikkatini çekti. Hemen ayağa kalkarak o yöne doğru yürümeye başladı.

Colorado'lu bir çavuşun cesedi, kayalara asılmış, duruyordu. Adamın, Glorietta boğazında meydana gelen şiddetli çarpışma esnasında öldüğü anlaşılıyordu.

Sentenza, eğilerek ölünün ceplerini aradı. Ceketinin iç cebinde, çavuş Allen Crane adına yazılmış emir kâğıtları buldu. Bu kâğıtlarda, onun başçavuş olarak Battleville'deki esir kampına tayin edildiği yazılı idi. Sentenza'nın sarı renkli gözlerinde bir sevinç ışığı parladı.

Bir şans eseri olarak çavuş, tıpatıp Sentenza'nın vücut ölçülerine uygun bir yapıya sahipti. Sentenza'nın daima omzunda taşıdığı, uzun namlulu tabancası geniş üniformanın altında farkedilmeyecekti. Ceketi ilikledikten sonra, çavuşun gıcır gıcır Colt marka tabancasını beline taktı.

Kendine bakarak:

– Mükemmel! diye, mırıldandı. “Ve şimdi, çavuş Crane, eğer üstlerine selâm vermesini biliyorsan bu

ikiyüzbin dolarlık servete sahip olma şansın var demektir...”

Aynı sahne defalarca tekrarlanmıştı. Bir ata bindirilmiş esmer tenli mahkûm sehpanın altında duruyordu; ip boynuna geçirilmişti. Elinde kamçı bulunan şerif, atın yanındaydı. Hakim, idam hükmünü okuyordu.

– Netice olarak, kanunun bize verdiği yetkiye dayanarak, Shorty adıyla tanınan Thomas Larson’un ölüm hali tespit edilinceye kadar asılarak idamına karar verilmiştir. Tanrı, ruhuna yardımcı olsun!

Oradan yüz metre kadar ötede, bir yolun kenarına gizlenmiş olan ödül avcısı, tüfeğini sol eline alarak dikkatle ipe nişan aldı. Şerif kamçıyı kaldırırken, ödül avcısının parmağı tetiğe uzandı.

Aynı anda bir silâhın namlusu sırtına dayandı ve bunu Tuco’nun sesi takip etti:

– Bu defa hayır, Kumral!

Tuco iyice yaklaşarak, elinden tüfeğini ve kılıfından tabancasını çekip aldı. Yolun sonunda bir kamçı şakladı ve at ileriye doğru atıldı.

– Peki, Shorty ne olacak? diye sordu ödül avcısı.

– Shorty asılacak amigo, diye cevap verdi Tuco, sıratarak. Bizimki gibi, sizin ortaklığınız da sona erdi

Kumral, öyle değil mi?

Ödül avcısı omuzlarını kaldırarak ipin ucunda salan adama baktı.

– Üzgünüm, Shorty, fakat ne yaparsın? Er veya geç şans değişiyor...

Tabancanın namlusu sırtına dayalı olduğu halde evlerden birinin arkasına gittiler. Tuco, atını oradaki sundurmaya bağlamıştı.

Tuco, atına bindikten sonra, kendi atını almak isteyen ödül avcısına:

– Hayır, Kumral, bu defa binmeyeceksin. Dünya iki kısma ayrılıyor amigo, atlılar ve yayalar. Bu defa sen yaya olacaksın!

Tuco, atının üzerinden, bakışlarını aşağıda duran arkadaşına çevirdi. Alaylı bir sesle:

– Yürüyüşün mükemmel bir egzersiz olduğunu söylüyorlar. Hem de sağlık için çok iyi. Bu bölgenin en sağlıklı adamı sen olacaksın, Kumral inan bana. Tanrı sana ömür verirse tabî... Haydi, ileri marş, dedi.

Uzunca bir yürüyüşten sonra, nereden geldiği ve adı bilinmeyen adam, yorgunluktan çöktüğü yerden doğrulmayı ve bacaklarını kıpırdatmayı başardı. Çizmeleri sıcak kuma batıyor ve yürümek için büyük bir

gayret harcamasına sebep oluyordu.

Güneşin kızgın ışınları sanki beynini kavuruyordu. Gözlerini kapalı tutmasına rağmen, güneş ışınları göz kapaklarını yakmış, çok sıcak olan hava, boğazını ve dudaklarını kurutmuştu.

Tuco, neşeli bir sesle:

– Yürü daha hızlı yürü! Eğer sürüklenirsen, yakında konuşacak adam bulamayacağım. Bu da sana karşı ayıp olur.

Tuco atma iyice yerleşmiş, yaya olarak bitkin bir halde yürümeye çalışan kurbanına gülerek bakıyordu. Eyerin kenarına asılmış iki büyük matara, at yürüdükçe sağa sola çarparak sallanıyordu. Adam, içinden gelen bir hisle Tuco'nun üzengisini tutmaya çalıştı. Fakat o atını mahmuzlayarak ileriye fırladı. Ödül avcısı dengesini kaybederek arka üstü düştü. Bir müddet kalkamadı; ilk önce dizleri üzerinde durdu, sonra zorlukla ayağa kalkabildi.

Tuco, alaylı bir sesle:

– Bir daha ki sefere ayağını bastığın yere dikkat et! dedi. “Evet, anladım, çok yüklüsün Kumral.” Eğilerek ödül avcısının başındaki geniş kenarlı şapkasını kaparak onu elinden geldiği kadar uzağa fırlattı. “Böyle daha iyi, değil mi. Hafiflediğini hissetmiyor musun amigo?”

At yavaş adımlarla ilerlemesine rağmen, arkada

zorlukla yürüyenden gittikçe uzaklaşıyordu. Tucu, dizgini çekti ve durdu; adam sallanarak ona yetişti.

– Biliyor musun Kumral, çöle bakmaktan susadım. Matarasının kapağını açtı ve üstüne başına akan suya aldırmayarak kana kana içmeye başladı. “Oh, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Serin suyun insana ne kadar iyi geldiğini bilemezsin!”

Sonra, şüpheli bir tavırla onu süzerek:

– Güneş fena halde yakıyor... Öyle anlaşıyor ki insanların derileri hassas... Seninki gibi Kumral!.. Ve daha kötüsü, güneş insanın başına geçince, beyni kayıyor... Güneşte fazla kalmamaya dikkat et Kumral!

Tuco arkasına dönerek torbadan dantelli eski bir kadın şemsiyesi çıkardı, onu açarak başının üzerine getirdi ve üşüyormuş gibi titremeye başladı...

Ödül avcısı, hırıltılı bir sesle sordu:

– Nereye gidiyoruz?

– Bilmek mi istiyorsun? Aramızdan yalnız birinin varacağı bir yere, amigo. Önümüzde uzayan bu şahaneye çölü görüyor musun? İkiyüz kilometre boyunca uzanan bu fırına, “Ölüler yolu,” diyorlar. Ordular bile buradan geçmeye korkar. Bu yandan asiler kaçmaya çalışıyorlar. Mavi üniformalılar öbür taraftan gelir. Fakat her ikisi de buradan geçmeye cesaret edemezler. Yalnız sen ve ben, kimsenin gelip bizi rahatsız edemeyeceği bu güzel gezintiyi yapmak şerefine

erişmiş bulunuyoruz. Hoş bir düşünce değil mi?

Ödül avcısı sendeledi ve ağzından boğuk sesler çıkmaya başladı.

Tuco, konuşmasına devam ederek:

– Vaktiyle, ayrılırken bana şu sözleri söylemiştin, hatırlıyor musun? “Seninle yapacağımız ortaklığın geleceği yok. Dostum, bu ortaklığa son vermeye karar verdim. Bu andan itibaren sen kendi yoluna, ben kendi yoluma gideceğiz. Elveda, amigo! İyi şanslar! Sonra, beni çölün ortasında geleceğimle başbaşa bırakarak, acımadan çekip gitmiştin...

Ödül avcısı çöktüğü yerden kalkmaya çalıştı, fakat sendeleyerek tekrar, sıcaktan yanan kuma düştü. Tuco üzüntülü bir hâl alarak başını eğdi.

– Ne o? Bu kadar çabuk mu istirahate çekildin? Ayağa kalk, delikanlı! Geldik sayılır. İkiyüz kilometrecik bir yolumuz kaldı. Sekiz gün boyunca, her güneşin batışı ile beraber soğuk iliklerine işleyecek, yağın kırağı seni donduracak ve bütün bunlardan sonra hayatta kalacağına inanıyor musun, Kumral?

Gürültülü bir kahkaha attı. Ödül avcısı insanüstü bir gayret gösterip ayağa kalktı ve sendeleyerek yürümeye devam etti. Tuco, güneşe bakarak atının gemini çekti ve durdu.

– Öğlen olmuş, yemek zamanı değil mi? Kurt gibi acıktım. Ekmek, et ve serin su iyi gidecek. Ne o?

Yoksa sen acıkmadın mı Kumral? Ben yemek yerken, sen güneşte pişmeyi mi tercih ediyorsun? Sen bilirsin. Fakat, bundan vazgeçmen için ısrar ediyorum, Kumral. Al tut şunu.

Diğer matarayı alan Tuco, onu ödül avcısının birkaç metre ötesine attı. Avcı, dört ayak üstünde sürünerek mataraya doğru gitti. Ona erişerek eline aldı, kapağını açtı. Tam bu sırada Tuco, mataraya nişan alarak peş peşe ateş etti. Mataranın üzerinde açılan iki delikten sular akıyordu. Kurşunlar matarayı avcının elinden kopararak, birkaç metre ileriye düşürmüştü.

Ödül avcısı tekrar emeklemeye başladı. Elini mataraya uzatacağı sırada, Tuco, silâhını arka arkaya ateşledi ve matarayı delik deşik etti; mataradaki son damla da yanan kuma karışarak kayboldu. Bunun üzerine, ödül avcısı yere yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Tuco, yere atlayarak atı ile birlikte, bir kum tepciğinin meydana getirdiği gölgeye doğru yürüdü. Ekmeği, haşlanmış eti ve çengelinden çıkardığı diğer matarayı aldı ve yemeğini yemek için gölgeye oturdu. Yemeğini bitirdikten sonra kalktı ve ödül avcısının hareketsiz duran vücuduna bir göz attı.

– Çok üzgünüm ama artık ayrılık zamanı geldi, Kumral. Elveda amigo ve öteki dünyaya iyi yolculuklar!

Atına binmek için tek ayağını üzengiye uzatırken, ilerideki kum tepesinin üstünde bir araba belirdi. İki ata koşulmuş olan Konfederasyon ordusuna ait bir hastahane arabasıydı. Sürücüsü yoktu; arabanın kapalı olan perdelerinin ardında hiçbir hayat belirtisi görünmüyordu. Atlar yorgun ve terliydi; sendeleyerek yürüyorlardı.

Tuco bir koşuda arabanın yanma yaklaşıp onu durdurdu. Arabanın koltuğunda Konfederasyon ordusu kumandanlarından birinin cesedi bulunuyordu. Diğer cesetler döşemenin üzerinde birbirinin üstüne yığılmıştı. Tuco, kumandanın cesedini çekti ve hemen ceplerini aradı. Altın bir saat, bir miktar madenî para ve önemsiz görerek attığı bir deste kâğıt para buldu.

Ondan sonraki ceset kanlı bir süvari elbisesi taşıyordu. Siyah bezden yapılmış olan bir şerit, kör gözünün üzerine sarılmıştı. Tuco, şeridi aldı, gözünde denedikten sonra cebine attı. İleride yapacağı bir soygunda işine yarayabilirdi.

Cesedi koltuklarından çekerek arabadan dışarı çıkardı ve yere bırakırken ölü sanılan tek gözlünün ağzından hafif bir inleme duyuldu. Şişmiş dudaklarından fısıltı halinde kelimeler çıkıyordu;

– Tanrı rızası için... Bir yudum su... Bir yudum su... İçmek için...

– Tuco, vay-vay-vay, diyerek yere tükürdü. “Çölde su çok az bulunur. Ölecek olan bir delikanlı için de sarfedilmez. Sesini çıkarma, bakalım sen de çalınmaya değer bir şey var mı?”

Bir avuç bozuk para, üzerinde Bill Carson adı yazılı bir sigara kutusu ve Bill Carson’un Üçüncü Süvari Alayı’na mensup olduğunu bildiren bir belge buldu.

Tuco, belgeyi titizlikle katlayarak, iç cebine koydu. Bir ölünün kimliğini tespit etmek ona gurur veriyordu.

Adam kıpırdadı ve gözünü açtı.

– Bir yudum... Su ver-in ikiyüzbin... Dolar... Veririm... Benim ikiyüzbin dolarım var.

Tuco:

– Ne? diye haykırdı ve ölmek üzere olan adamı şiddetle sarstı. “Neler diyorsun, Carson? İkiyüzbin dolar mı? Bu parayı nereden buldun? Eğer yalan söylüyorsan...”

– Hayır, dedi, can çekişen adam, “Gerçek adım Carson değil... Benim adım Jackson. Çaldım... Dördüncü Süvari Alayı’nın paralarını çaldım... Ve onları sakladım. Bunu... Yalnız ben... Biliyorum... Su... Su...”

– Bana parayı sakladığın yeri söylersen su veririm,

diye ısrar etti. “Şimdi hatırlıyorum. Sen askeri mahkemede beraat eden askersin. Haydi, söyle! Para nerede?”

– Mezarlıkta... Bir mezarın iç...inde.

– Hangi mezarlıkta? Nerede Haydi, çabuk söyle. Konuşsana be adam!

– Sad... Hill... Mezar...lığı.

– Hangisinde? Orada binlerce mezar var! İsmini, numarasını söyle! Haydi, aptal, konuş! İsim veya numara... Haydi, çabuk!

– İsim... Haç... Üstünde... İsim...

Tuco, bağırarak can çekişen adamı sarstı.

– Haydi, Tanrının cezası herif konuşacak mısın? Konuş, konuşursan sana su vereceğim. Haçın üstünde yazılmış olan ismi söyle?

Adam, insanüstü bir çaba harcadı, fakat kelimeleri heceleyemiyordu artık. Tek gözü de kapanarak başı arkaya düştü. Nefes alışı zorlaşmıştı.

Tuco, zıplayarak ayağa kalktı.

– Ölme adi herif! Bana böyle bir oyun oynamazsın... Kıpırdama, sana su getireceğim. Ben gelmeden önce sakın öleyim deme!

Topukları üzerinde dönerek, arabadan yüz metre kadar ileriye gitmiş olan atına doğru koştu. Sanki,

can çekişen adamı diriltecek mucize ilâcı arıyordu. Tuco'nun şaşkınlığı o kadar büyüktü ki kum tepesinde duran arabaya doğru tırmanan ödül avcısını bile göremedi.

Matarayı kancasından aldı ve koşarak geri döndü. Hastahane arabasının bulunduğu tepeye gelince, ödül avcısının, Bill Carson yani Jackson'un yanında bir gölge gibi kıvrılmış olarak yattığını gördü.

Tuco, bağırarak:

– Defol! dedi. “Defol alçak herif. Tanrı seni cehennem azabıyla çarpsın! Onu, rahat bırak!”

– Artık, gerek kalmadı, diye mırıldandı, ödül avcısı. “O, öldü.”

Tuco, korkunç bir hiddete kapılarak cansız vücudun üzerine atıldı, onu sarsıp yumruklamaya başladı.

– Tanrı cezasını versin... Yüzü, korkunç bir hiddetle çarpılmıştı. Birden geriye doğru giderek tabancasını çekti. Silâhını ödül avcısına doğrultup, “Seni öldüreceğim...” dedi.

– Ben... Böyle bir şey yapmazdım... Senin yerinde olsaydım, diye fısıldadı ödül avcısı. “Eğer... Beni... Öldürürsen... Yalnız kalacaksın... Geri kalan günlerin için... Ve orayı tek başına bulamayacaksın.”

Tuco birden durakladı.

– Tanrım konuştu mu? Ne dedi? Hayır, imkânsız. Konuşacak gücü kalmamıştı. Kelleni kurtarmak için yalan söylüyorsun. Konuşmadı.

– Bir isim söyledi... Bir mezar... Para dolu... Bir yerde...

Tuco, ödül avcısının hareketsiz duran vücuduna doğru atıldı ve onu sarsmaya başladı.

– Kumral, ismi söyle! Mezarın üzerindeki ismi!

Ödül avcısının ağzından yalnızca bir inilti çıktı.

– Söyle, Kumral, ölmeyeceksin, değil mi? Hayır, bunu bana yapamazsın, Kumral! Al, işte su. Haydi, yavaş yavaş iç, yoksa hasta olursun. Hemen ölme, Kumral!

Su, ödül avcısına biraz kuvvet verdiyse de, suyu içtikten biraz sonra kendinden geçerek sayıklamaya başladı. Şişmiş dudaklarından anlaşılmayan kelimeler çıkıyordu.

Tuco gözlerini göğe doğru kaldırarak:

– Aziz Meryem, onu ölümden koru! O, bana bir kardeşten daha yakındır, diye, dua etti.

Tuco, birden sıçrayarak ayağa kalktı ve diğer cesetleri arabadan çıkarmaya başladı. Aralarından biri, uzun boyluydu, onun üniformasını çıkartarak ödül avcısının hareketsiz vücuduna giydirmeyi başardı.

Kendi de ölen Bill Carson'un elbisesini giydi,

gözüne siyah şeridi taktı. Bütün bunları tamamladıktan sonra, ödül avcısını koltuklarından kaldırarak yavaşça arabanın döşemesine yatırdı.

Bunları yaparken birtaraftan da:

– Kumral, ölme! Lütfen ölme, diye yalvarıyordu.

Tuco, sürücünün yerine tırmanarak dizginleri eline aldı. “Deeeh, yürüüüü, ileriii! Eğer ölürse, benden de bir parça onunla beraber ölecek...”

ONUNCU BÖLÜM

Nöbetçi tüfeğini kaldırdı ve gözlerini kısarak, şüphe ile zifirî karanlığa doğru baktı.

– Kim var orada? Cevap verin yoksa ateş ederim!

Tuco'nun sesi yükseldi:

– Ne demek kim var orada? Kimi bekliyorsun, aptal? Albay Canby, Yanke ordusu ile peşinde değil mi? Eğer düşman olsaydım, bana böyle aptalca sorular sormana vakit kalmadan çoktan gebermiştin. Çok ağır vaziyette rahatsız olan bir adamı getiriyorum... Can çekişiyor, her an ölebilir.

Asker bir fener yakarak hastahane arabasına yaklaştı. Arabanın içinde yatan ödül avcısından önce Tuco'ya yanaşarak, onu dikkatle süzüp, incelemeye başladı.

Sonra şüpheli bir sesle:

– İçerdeki yaşıyor mu? diye sordu.

Tuco:

- Yalnızca nefes alıyor, başka bir şey diyemem.
- İkiniz birlikte nereden geliyorsunuz?
- Birliğimiz tuzağa düştü. Yalnız biz kurtulduk.
- İsmi, rütben, birliğinin adı... Yol kâğıdın.

Tuco, hiddetten kısılmış sesi ile bağırdı:

– Yol kâğıdım mı? Eşek kafalı herif, onu bana Yanke’ler üzerime ateş ederken verdiler! Ben Üçüncü Süvari Alayı’nın ikinci taburundan onbaşı Bill Carson’um. Bu adam burada can çekişirken bana böyle aptalca sorular soracağına hastahanenin yolunu göstersen daha iyi edersin.

Nöbetçi, alaylı bir sesle:

– Hastahane mi? diye sordu. “Neler diyorsun? Düşman, alayımızla olan irtibatımızı kesmiş, biz ise çölde kaçacak delik arıyoruz, sen de gelmiş bana hastahane bahsediyorsun, öyle mi? Onbaşı, eğer hastahane arıyorsan söyleyeyim sana; en yakın hastahane, Yanke kampında bulunuyor. Beni dinle onbaşı, burada doktor bile bulunmaz. En iyisi sen, arkadaşını San Antonio Misyonuna götür.

Tuco, yerinden sıçradı.

- San Antonio Misyonu mu diyorsun?
- Evet. Şu istikamette, otuz kilometre kadar ötede

bulunuyor. Rahipler, üniformalarının rengi ne olursa olsun bütün yaralıları kabul ediyorlar.

Öğlene doğru, hastahane arabası misyonun kapısının önünde durdu. Tuco yere inerken, arabanın geldiğini gören yaşlı, sakallı bir rahip kapıdan çıkıyordu.

– Günaydın, aziz peder. Size ölmek üzere olan bir adam getirdim. Onunla derhal meşgul olmalısınız.

– Her taraf dolu, yerim kalmadı.

– O halde, siz kendi yerinizi ona verin! diye haykırdı, Tuco. “Peder Ramirez nerede?”

– Peder Ramirez şimdi burada yok. Birkaç gün sonra gelecek. Biz de onu bekliyoruz.

– Ben anlamam!... Önemli olan arkadaşımı kurtarmak. Peder, nefes alıyor mu, bir bakın.

Rahip, arabanın içine doğru eğildi.

– Evet, hafif hafif nefes alıyor.

– Tanrı razı olsun! Tanrı bizimle beraberdir peder, Tanrı bile Yanke’lerden nefret ediyor. Bana yardım et biraz, şu zavallı delikanlıyı içeriye taşıyalım. Haydi, Kumral, seni kısa zamanda iyileştirecekler.

Hareketsiz vücut, küçük bir odada bulunan yatağın üzerine yatırıldı.

Bu iş görüldükten sonra Tuco, papaza iyice yaklaşıp:

– Peder, bu adam bana kardeşten de yakın...

Peder Tuco'nun sözünü yarıda kesip:

– Şimdilik bakıma ihtiyacı var. Eğer devamlı olarak konuşup, çevremde dolaşırsanız onunla ilgilenemem. Siz şimdi dışarıda bekleyin, biraz sonra size, arkadaşınızın durumu hakkında bilgi veririm.

Tuco, dışarı çıktı. Koridorda burnunu karıştırarak, bir aşağı, bir yukarı gidip gelirken dudaklarını kıpırdatıyor ve alçak sesle dualar mırıldanıyordu. İlerleyen saatler ona günler kadar uzun geldi. Rahipler, acele adımlarla koşuyorlar, havlular, ilâçlar ve sıcak su dolu kaplar taşıyorlardı.

Nihayet, odanın kapısı açılarak beyaz sakallı rahip dışarıya çıktı. Tuco, hemen ona doğru koştu.

– Peder, sağlığı nasıl? Konuşabildi mi? Beni arayıp, bir isim söyledi mi? Tamamen kendinde olmasa bile, bir isim sayıklarsa bana haber vermeniz gerekli.

– Konuşacak gücü yok ve tekrar konuşup, hareket edebilmesi için bir hayli zamana ihtiyaç var. Sizi temin ederim ki hayatta kalmasını sağlam bünyesine borçlu. Bir aksilik olmazsa onbeş, yirmi gün içinde tekrar sağlığına kavuşup ayağa kalkacağını ümit ediyorum. Bu arada, yanında olabilir-

menizi sağlamak için sizi de, arkadaşınızın yakınında bir odaya bir yere yerleştirmeye gayret edeceğiz.

– Teşekkür ederim, peder! Tanrıya ve Aziz François'ya da teşekkür ederim! Bunun, benim için ne büyük önemi olduğunu bilemezsiniz...

– Şüphesiz bu adama karşı büyük bir sevginiz var.

– Elbette Peder, eğer gerekirse onu dünyanın öbür ucuna kadar takip edebilirim.

Dört gün sonra, hasta biraz kendine geldiğinde, Tuco'ya kısa bir ziyaret için izin verdiler. Tuco, yatağa yaklaşarak hastaya baktığı zaman yüzü sevinçle aydınlandı.

– Söyle, Kumral, aslan gibisin değil mi? İyi kalpli peder, bana, onbeş ya da yirmi gün sonra tekrar yola çıkabilecek kadar iyileşeceğini söyledi. Seni o şekilde bulmam bir şans eseri, düşün, eğer yalnız kalsaydın, ne olurdun? İşler kötü gidince, insanın yanında bir akrabası veya dostunun olması ne kadar iyi... Bundan böyle, artık yalnız olmayacaksın, sen ve ben...

Ödül avcısı başını salladı, ağzından havlamayı andıran kısık bir ses çıktı. Tuco, üzüntülü bir tavırla

ona doğru eğildi. Çıkardığı sesin bir gülme olduğunu anladığı zaman, yüzü hiddetle gerilerek doğruldu.

– Domuz... Aptal! Söylediğim şey de gülünecek ne var, serseri? Niçin güldüğünü söyle, ben de seninle beraber güleyim!

Ödül avcısı, biraz kısık bir sesle cevap verdi:

– Sen ve ben anlaşıyoruz, bununla beraber, yapışık kardeşler gibi de birbirimizden ayrılamıyoruz! Bunun tuhaf bir tesadüf olduğunu itiraf et, Tuco...

– Pekâlâ, şimdi seni daha güldürecek bir şey söyleyeceğim Kumral, diye haykırdı Tuco. Biraz önce sana yalan söyledim. Peder, durumunun çok ağır olduğunu söyledi! Bir mucize bile seni kurtaramazmış. Benim hatam yüzünden öleceksin, evet, benim hatam yüzünden...

Ödül avcısı:

– Tuco, diye fısıldadı.

Haydut, sevinçle kulağını hastanın dudaklarına doğru uzattı.

– Hiç üzülme, gerçek bir dostun hatıramı daima anacağını bilerek, mutluluk içinde ölüyorum...

Tuco, yatağın yanına yığılırken:

– Orosu çocuğu! diye haykırdı. “Dinle, Kumral, son dakikalarımın yaklaştığını bilseydim, artık bana faydası olmayacak bir sırtı mezarıma götürmezdim.

Tanrı, vicdanımı bu gibi kötülüklerden korusun! Kıyametteki sorgu gününü düşün... Ölmeden önce hazinenin saklı bulunduğu mezarlığın ismini söyle bana. Ayağa kalktı. “Al, biraz kahve iç, Kumral. Bunu içince, haçın üzerindeki ismi söylemek için gereken enerjiyi elde edersin. Hem öldükten sonra bu paraya ihtiyacın kalmayacak ki! Kumral, mezarın kime ait olduğunu söyle bana, ikiyüzbin doları bulunca, hatıranâ lâıyk olduğu büyük saygıyı göstereceğim. Her gün, senin adına kilisede bir ayin yaptıracam! İlâhilerle, anlıyor musun, biraz bana pahalıya otursa da... Senin gibi candan bir dost için feda olsun!”

Ödül avcısı, hiç susmadan konuşan Tuco’ya gözlerini dikerek:

– Sus, yoksa gülmekten çatlayacağım, eğer çatlarsam mezar taşındaki haçın üstünde yazılı ismi asla öğrenemeyeceksin, dedi.

Tuco, homurdanarak:

– Kalpsiz, aptal, salak...

Rahip kapının aralığından başını uzatarak:

– Tanrının evinde, küfretmeye utanmıyor musunuz? Dışarı çıkınız, hastanın istirahatâ ihtiyacı var.

Ertesi gün Tuco, elinde bir su bardağı ile aceleci adımlarla yürüyen rahibin yolunu kesti.

– Arkadaşım için değil mi, peder? Bana veriniz,

ben ona götürürüm. Dün, ağzımı bozduğum için özür dilerim. Onun hayatı için olan endişem, sinirlerimi çok germiştir. Büyük mumlar yakarak Tanrıdan beni affetmesini diledim. İzin verin bana, arkadaşşımdan özür dileyeyim!

Peder fazla direnmeden bardağı Tuco'ya verdi.

Tuco, yatağa yaklaştı, ödöl avcısı elini uzatarak su dolu bardağı almak isterken, Tuco, ani bir hareketle onu geriye çekti.

Alaycı bir tavırla:

– Çok mu susadın? diye sordu. “Susuzluktan ölüyorsun, zavallı gırtlığın kurudu değil mi? İsmi söyle, istediğin kadar su vereceğim... Söyle şu ismi, serseri, aptal...”

Ödöl avcısı seri bir atılışla, bardağın dibine ayağı ile vurdu, Şu Tuco'nun suratına sıçradı. Haydut, bir adım geriye sıçrarken bir sürü küfür savurdu.

– Ne o, bakıyorum bir hayli palazlanmışsın? Haydi, artık bu iş bitsin! Uyuklamaktan vazgeç. Pijamalarını çıkar ve elbiselerini giy, serseri! Arabalar dolusu yaralı geliyor ve savaş bu tarafa doğru yayılıyor. Eğer, süratle buradan uzaklaşmazsak, kendimizi büyük bir kargaşanın içinde bulacağız.

Rahip başını kapının aralığından uzatarak Tuco'ya:

– Peder Ramirez nihayet döndü ve derhal sizi görmek istiyor. Beni takip ediniz, dedi.

Tuco, kapının eşiğine gelince, başını geriye çevirerek:

– Merak etme, çok geç kalmam. Kumral, ben gelinceye kadar hazır olmaya gayret et.

Odaya girdiğinde, uzun boylu bir rahip, yazı yazdığı masadan kalktı, ciddi yüzü, duygusuzdu.

Kapı kapanır kapanmaz, Tuco kollarını açarak ona doğru atıldı.

– Pablo, Pablo... Beni tanımadın mı? Ben Tuco'yum, kardeşin Tuco. Onu kollarının arasına alarak sıktı fakat, rahipten bir karşılık göremeyince şaşkın bir tavır takınarak geriye çekildi. “Ne yapayım... Rahiplerle rahat konuşamıyorum... Başka yerlerde bulduğum zaman, kendi kendime soruyordum; acaba, kardeşim beni hatırlıyor mu? Ümit ederim ki gelmemi istiyordun, değil mi? Biliyor musun, seni gördüğümünden dolayı çok memnunum...”

Rahip, soğuk bir ses tonu ile:

– İşte beni gördün, diye cevap verdi.

– Çok mutluyum, kardeşim... Pardon, pederim. Ah, üniformama mı bakıyorsun? Bu çok uzun bir hikâye, bir daha ki sefere onu sana anlatırım. Haydi şimdi senden konuşalım. Pablocuk, bakıyorum

sağlığın gayet yerinde!.. Belki biraz zayıfsın ama, yine de formundasın, değil mi? Bizimkiler nasıl?

– Dokuz seneden sonra bugün mü hatırladın onları?

– Dokuz seneden sonra mı? Vakit nasıl da geçiyor!

Tuco, terler biriken alnını buruşturdu, gülmeye çalıştı.

Rahip, Tuco'ya üzgün üzgün bakarak; derin bir iç çekti:

– Babamız çok eskiden ölmüştü. Annemiz, o da birkaç gün önce öldü. Sen geldiğinde, burada bulunmayışımın sebebi buydu. Son nefesine kadar ümit ederek seni bekledi. Fakat, onun başucunda yalnız ben bekledim.

Tuco içini çekerek, ceketinin kolu ile gözlerini oğuşturdu.

Peder, Tuco'ya sordu:

– Ne yapıyorsun? Bir kadınla evlendin mi?

– Kardeşim, bir kadın mı? Bir sürü kadınımlı oldu. Biri burada, biri şurada... Diğeri başka yerde. Bir sürü de metresim. Benden ne bekliyordun, kardeşim? Senelerdir bana verdiğin aynı vaazdan vazgeç!

Rahip, elinden birşey gelmediğini anlatan bir işaret yaptı.

– Evet, işte beni gördün, şimdi git Tuco, yoluna devam et. Git ve Tanrı sana acısın.

Tuco, hırçın bir sesle:

– Pekâlâ, gidiyorum, dedi. “Fakat, ben, Tuco Benedicto Pacifico Juan Maria Ramirez, Tanrının şefaatini beklerken aziz kardeşim, sana bir şey söylemek isterdim. Rahip kimliğini taşıdığın için, kendini ben-den üstün görüyorsun, değil mi? Fakat, unutma ki bizim gibi adamlar, aç kalmamak için, iki çareye başvururlar, ya rahip, ya da haydut olurlar. Sen kendi, ben de kendi yolumu seçtim.

Peder Ramirez ona sırtını döndü, Tuco ise, önüne geçerek tam karşısında durup konuşmasına devam etti.

– En zor, en çetin yolu seçen benim! Biraz önce ailemizden bahsediyordun. Vaazlarını vermek için onları terkettiğin zaman, onlara yardım etmek için, yanlarında kim kaldı? O zamanlar, on veya oniki yaşlarındaydım. İşaret parmağını kardeşinin yüzüne doğru uzattı. “Sana, söylemek istediğimi biliyor musun, kardeşim? Sen, rahiplik mesleğine bir korkak olduğun için girdin... Çünkü sende silâhşör olacak yürek yok!”

Rahip, elini kaldırdı ve Tuco’nun yüzüne şiddetli bir tokat attı. Tuco, şaşkınlıktan gözleri açılarak geriledi, fakat şaşkınlığı kısa zamanda hiddete dönüşmüştü.

Davranışından dolayı pişmanlık duyan Peder Ramirez:

– Özür dilerim, kardeşim! Böyle olmasını istemiyordum... Fakat uzun zaman önce bunu yapacağıma söz vermiştim.

Tuco, bu sözlere bir sürü küfür savurarak cevap verdi, sonra geriye döndü ve hızla odadan çıktı.

Oradan ayrıldıktan bir saat sonra, hastahane arabasının sürücü koltuğuna oturan Tuco, ödül avcısının yaktığı sigaraya iştahla bakıyordu.

– Rahiplerin ikram ettikleri iyi bir yemekten sonra içilen sigara, her şeye değer, değil mi, Kumral?

Ödül avcısı, bir tek kelime söylemeden cebinden bir sigara çıkararak Tuco'ya uzattı. Tuco, onu yaktı ve kokulu dumanından sık ve derin nefesler çekti.

– İşte, bu mükemmel, Kumral. Veda yemeği olarak bundan iyisi olmaz... Rahipler, iyi besleniyorlar ve bundan başkalarını da istifade ettiriyorlar. Kardeşim, son günümüzde, bizi iyi ağırlamaları için talimat verdi. Manastır başrahibinin kardeşim olduğunu biliyor muydun, Kumral? Pablocuk... Küçük Pablo... İşsiz, yurtsuz kaldığım zaman gelip, kendisini görmemi söyledi... Ve her zaman onun yanında yiyecek yemek ve yatacak yer bulacağım. Arkadaşımı, yani seni de yanıma alabileceğimi sözlerine ekledi. Kardeşim, kendisinden her ayrılışımda daima bunları

tekrarlar... Benim gibi, yardım isteyen bir günahkâr bile olsa, iyi karşılanır ve ağırlanır. Tuco cebinden bölgenin eski bir haritasını çıkardı, kaşlarını kaldırarak onu tetkik etmeye başladı. “Şimdi, Rio Grande nehrini buradan geçeceğiz ve bu yolu takip edeceğiz...”

Ödül avcısı, sıkıntılı bir sesle sordu:

– Nereye gitmek için?

– Yavaş ol bakalım! Oraya geldiğimiz zaman, sana söylerim, Kumral. Bu arada, fazla soru sorma, çünkü bu senin kafatasının delinmesine engel olur.

Diğeri, kısaca:

– Teşekkür ederim, dedi. Ve ilâve etti, “Ben hayatta oldukça ve biz, Federaller’in ve asilerin hatlarını geçmeye mecbur oldukça, bana kaderimiz hakkındaki bilgi vermek zorunda olduğunu düşünüyorum.

– Kaderimiz mi? Kaderimiz, o ikiyüzbin dolarlık servetin saklı olduğu yerdedir, Kumral. Bu sana yeterli değil mi?

Ödül avcısı omuzlarını kaldırdı, dizginleri Tuco’ya bıraktı ve rahat bir şekilde tahta koltuğa kuruldu, aklından bazı düşünceler geçiyordu. Düşüncelerin etkisiyle az sonra uyuyup kaldı.

Bir müddet sonra, omuzundan sarsılarak, Tuco tarafından uyandırıldı.

– Kumral, Kumral, uyan! Gelen askerler var... Bir süvari birliği.

Ödül avcısı gözlerini açtı.

– Mavi mi, gri mi?, diye sordu.

Araba, orman içindeki küçük bir meydanda durmuştu, büyük çalılıklar ve kaktüsler onu gözlerden saklıyordu. Tuco, arabadaki sıranın üzerine çıktı, elini siper ederek çalılıkların üzerinden etrafa bir göz attı. Aşağı indiği zaman, gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu.

– Konfederasyona bağlı bizim gibi griler! Tanrı bizimle beraberdir, Kumral. Burada saklanmamıza gerek yok. Askerlere selâm verir ve yolumuza devam ederiz. Yaşasın, Konfederasyon! Yaşasın Güney, kahrolsun Yankeler! Yaşasın General... Söyle Kumral, generalin ismi neydi?

– Lee, Robert E. Lee. Beni dinle, bence onların geçmelerini bekleyerek burada duralım, herhalde böylesi daha iyi olur.

– Ne diyorsun? Bence gereksiz yere endişeleniyorsun, Kumral. Dostlarımızla tanışmayalım mı? Kahraman aslanlar! Tanrı, bizimle beraberdir, zira Tanrı da Yankeler'den nefret ediyor.

Bir sarsıntı ile araba, çalılıkları terketti ve meydana çıktı. Birliğin başındaki subay elini kaldırdı ve iki sıra halindeki süvariler arabanın yolunu kesti.

Tuco, şapkasını sallayarak:

Yaşasın General Lee, yaşasın Konfederasyon,” diye bağırdı.

Subay tek bir kelime söylemeden, ceketinin kolundaki tozu eldiveni ile silkti. Kolunda koyu bir leke belirmişti, toz örtüsü altındaki üniforması mavi renkteydi.

Ödül avcısı, acı bir dille:

– Tanrı, Yankeler’den daha çok, senin gibi aptalları kahretsin, dedi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Battleville'deki esir kampı, yüksek kalaslarla kuşatılmış, geniş bir alanı kaplıyordu. Belirli aralıklarla yükselen gözetleme kulelerinin üzerinde nöbet bekleyen askerler her tarafı rahatça görebiliyor ve gerektiğinde istedikleri yöne ateş açabilecek durumda bulunuyordu. Asiler ordusuna mensup binden fazla esir kampta toplanmıştı ve hergün gelen yenileri bu sayıyı arttırıyordu.

Tuco, Ödül avcısı ve elli kadar esir, kabul bürosu vazifesini gören, küçük bir odaya tıkılmışlardı. Esirler, asıl kampa alınmadan önce, birer birer bu odaya sokuluyordu. Bu işlem her askerin üzerindeki para veya kıymetli eşyaya el koymak için düzenlenmişti.

Tuco, masanın üzerine yığılmış olan saat, mücevher ve paralara parlayan gözlerle bakıyordu.

– Bir ganimetten bahsetmiştin, Kumral, hatırlıyor musun? Dinle bak, parlak bir fikrim var, biz de bna benzer bir esir kampını idare edemez miyiz? Herke-

si soyacağız ve hiç kimse bize birşey diyemeyecek... Fakat böyle bir ortamda ben, ikinci plânda kalanlarla meşgul olmak istemem. Ben subaylarla, zengin subaylar ve onların güzel karılarıyla alâkadar olmak isterim. Ne dersin, Kumral.

– Derim ki, ben senin yerinde olsaydım, kafamı işletir, buradan nasıl kurtulacağımı düşünürdüm.

Büyük kapının önünde duran nöbetçi tüfeğini kalabalığa çevirerek:

– Siz, oradakiler, ağzınızı kapayın! Bir daha açarsanız, size kurşun yediririm.

Bekleyenlerin meydana getirdiği kuyruk çabuk tükeniyordu. Son olarak Tuco ve ödül avcısı geçecekti.

Nöbetçi parmağı ile Tuco’yu göstererek:

– Sıra sende pislik! Çabuk geç, dedi.

Bir onbaşı, Tuco’nun elindeki kimlik kartını çekip alarak, ismini Bill Carson, diye listeye kaydetti. Bu sırada, bir nöbetçi teker teker ceplerini arıyordu. Tuco baygın gözlerle ölü askerin ceplerinden çaldığı saat, mücevherlere ve paraya bakıyordu. Üzerinde Bill Carson ismi yazılı altın sigara tabakası ceplerinden çıkan son kıymetli eşya idi.

Onbaşı, Tuco’nun belinden sökölüp, masanın üzerine konulan kılıfın içindeki tabancaya baktı, üzerine atılarak onu aldı, sonra dışarı çıkıp nöbetçilere

doğru gitti, eğilerek kulaklarına birşeyler fısıldadı. Nöbetçilerden biri başını kaldırdı, kılıflı tabancayı aldı ve hızlı adımlarla tahta barakaya doğru yöneldi.

Nöbetçi gittikten sonra odaya dönen onbaşı, başını ona doğru çevirdi, geçmesi için işaret etti.

– Tamam. Haydi, geçebilirsin!

Tuco, söyleneni umursamayarak:

– Bir dakika, dedi. “Bunların makbuzu nerede?”

– Onbaşı, sinirlenerek ona yaklaştı. Makbuz mu? Ne makbuzu? diye sordu.

– Benden aldıklarınız için bana bir makbuz vermeniz gerekir. Savaş sona erince veya beni diğer esirlerle değiştirtince, şahsî eşyalarımı geri alabilmem için bana bir makbuz vermelisiniz.

Onbaşı, olduğu yerden gerilerek, Tuco’nun karnına şiddetli bir yumruk attı, yumruğu yiyen Tuco, nefesi kesilerek yere yuvarlandı.

– Bu makbuzu mu istiyorsun? dedi onbaşı sırtarak. Sonra bağırды, “Alın, bunu da diğerleri ile beraber deliğe tıkn!”

Yeni gelen esirler, ertesi gün yoklama olmak için sıraya dizildi. İri yarı, kaba saba bir onbaşı önlere geçerek teftiş etti, dudaklarını bükerek so-

murttu. Bu işi bitirince esirlerin önünde durdu.

– Siz asiler, dikkatli olun, sonra karışmam kulak-larınızı açıp beni dinleyin! Benim adım, Onbaşı Wallace. Dünyada beni en çok kızdıran şey, serseri asilerdir. Burada emreden benim. Domuzlar gibi bağı-rın dersem, onlar gibi bağıracaksınız! Anlaşıldı mı? Söylediğim her şeyi derhal yapacaksınız. Yoksa size disiplinin ne olduğunu gösteririm. Pekâlâ, şimdi yoklama yapacağım. Herkes ismi okunduğu zaman Buradayım diyecek. Biraz ağır işitirim. Sizi duymam için yüksek sesle bağıracaksınız.

– John Cooper?

– Buradayım.

– Charles Louis?

– Buradayım.

Tıkıldığı kodesten çıkarılan Tuco, arkadaşının dirseğine hafifçe dokundu. Heyecanlanmış bir hali vardı.

– Şu uzun boylu, elbisesinin üzerinde çavuş sırmaları bulunan, kısık gözlü adama bak. O, para karşılığında adam öldüren kiralık katil Sentenza'dır. Onu tanıyor musun, Kumral?

Ödül avcısı, biraz ilerde duran, Tuco'nun gösterdiği adama baktı.

– Ondan bahsedildiğini duydum. Silâh çekmekte

süratli olduğu söyleniyor. Fakat, şahsen tanımıyorum. O olduğundan emin misin?

– Hem de nasıl? Bir kaç defa onunla, bazan da ona karşı çalıştım. Bu orospu çocuğu, her defasında beni alt etti! Şimdi, burada Yanke üniforması ile neler çeviriyor bilmiyorum, fakat eminim ki o da bizim gibi buraya istemeyerek gelmiştir.

Onbaşı Wallace aynı ismi üç defa tekrarladı ve cevap alamayınca.

– Bill Carson! Öyle zannediyorum ki uyandığın zaman kaçacak delik arayacaksın. Bill Carson!

Ödül avcısı dişlerini gıcırdatarak:

– Unutmana rağmen sana hatırlatayım, Bill Carson, sensin.

Tuco, korku dolu bir sesle:

– Benim generalim. İşte buradayım!

Gözleri hiddetle parlayan onbaşı ona doğru yürüdü.

– Bill Carson sen misin? İsmi unuttun galiba, Bill Carson. Ben isim çağırdığım zaman “buradayım” denilmesini emretmişim. Sen bunu duymadın mı?

Bir kedi çevikliği ile Tuco’yu bileğinden yakaladı, büktüğü anda kemiklerin çatırdadığı duyuldu.

Acı ile dolu hafif bir inleme ona cevap verebildi. Wallace homurdanarak, Tucu'nun bileğini daha da bükte, Tucu gözlerini kapamış, alnında iri ter taneleri belirmişti.

Wallace kükremeyi andıran bir sesle koca yumruğunu kaldırdı, tam indireceği sırada...

Sert ve kesin bir ses:

– Yeter onbaşı, diye bağırdı. “Mahkûmu serbest bırakınız!”

Sentenza birkaç adım ötede duruyordu.

– Mahkûmu bırakınız, onbaşı diye tekrarladı. “Bu bir emirdir?”

Onbaşı kızgınlıktan soluyarak, yakaladığı bileği bıraktı, yavaş adımlarla ve istemeyerek oradan uzaklaştı. Tucu'nun kolu hareketsiz bir halde yana düştü. Sağlam eliyle onu tutarken acı ile kıvranıyor ve inliyordu.

O sırada bir asker Sentenza'ya yaklaşıp selâm vererek:

– Çavuş, yüzbaşı sizi derhal görmek istiyor.

Sentenza'nın sarımtırak gözleri yerde inleyen Tucu'dan ödül avcısına çevrildi.

Sonra onbaşıya seslenerek:

– Onbaşı, bu iki adama iyi muamele yapılacak.

Bu da bir emirdir.

Wallace bir hayvan gibi soluyarak, kin ve nefret dolu gözlerle iki mahkûma baktı, yavaşça yumruklarını sıkarak:

– Diğerleri, rahat! dedi.

Tuco, fısıltıyla:

– Duydun mu, Kumral? Sentenza bu ayıya bize iyi bakılmasını emretti. Beni tanıdı, eski dost düşman olmaz derler. Bundan sonra rahat edeceğiz!

Battleville kampının kumandanı yüzbaşı Harper, ağır hastaydı, yattığı yatakta ateşler içinde yanıyor, avurtları çöken yüzünün ifadesi gittikçe korkunç bir şekil alıyordu.

Sentenza, askerce bir selâm vererek içeriye girdi.

– Ümit ederim ki bugün daha iyisinizdir yüzbaşım, dedi.

Yüzbaşı Harper beklemeden konuya girdi.

– Çavuş, size son defa ihtar ediyorum. Esirlere insanca, harp esirleri gibi muamele edilecek. Şimdi yapıldığı gibi dövülmeyecek. Pencereden herşeyi gördüm.

Yüzbaşı Harper'in tepkisine bozulan Sentenza:

– Bu aptallar arasında bazıları bizim zayıf bir anımızdan faydalanarak arkadan vurmaya çalışırlar. Bilirsiniz, bir avuç askerle burasını idare etmeye çalışıyorum... Bize açıkça cephe alıp, hakaret ederlerse onlara karşı nasıl iyi davranabiliriz?

– En iyi neticeleri onlara insanca davranmakla elde edebilirsiniz.

– Andersonville'deki adamlarımız zannediyormusunuz ki daha iyi muamele görüyorlar?

– Bu beni ilgilendirmez. Ben bu kamptan sorumluyum!

– Anladığıma göre, beni itham ediyorsunuz değil mi, yüzbaşım?

– Çavuş, kangren bacağı mı kemiriyor, fakat gözlerimi değil. Kampta olup biten her şeyden haberim var. Size kampın idaresini vernekle hata ettim. Size itimadım kalmadı, hatta genel merkez kumandanlığına gönderdiğim mesajların sonucundan bile şüpheliyim...

– Eğer benden şikâyetiniz varsa esirlerin idaresini size terkedebilirim, yüzbaşım.

Yüzbaşı Harper, kızarak:

– Yeter! dedi. “Ben burada kampın kumandanı olduğum müddetçe hiçbir esire kötü hareket yapılmayacak, anlaşıldı mı?”

Sentenza, alaylı sir sesle:

– Ah, evet anladım, dedi. “Kampın kumandanı olduğunuz müddetçe...”

– Öleceğimi biliyorum çavuş, fakat henüz ölmedim. Umarım, hazırladığım raporları divanı harbe verene kadar yaşarım. Orası ordu içinde şerefsizce hareketlerde bulunanların hakkından gelir.

– Bu da sizi şerefliendirecektir, yüzbaşım, dedi Sentenza. “Başarıya ulaşmanızı dilerim.”

Bu sözlerden sonra selâm vermeden ve izin almadan arkasını döndü ve dışarıya çıktı.

ONİKİNCİ BÖLÜM

Sentenza, neşe ile:

– Gir Tuco, dedi. “Merasime lüzum yok. Seninle görülmemiş bir hesabımız var, belki bu hesabı da görürüz!...”

Odadaki masanın üzerinde, içinde et bulunan bir tabak, ekmek ve bir şişe viski vardı.

Tuco yalanarak, masaya doğru birkaç adım ilerledi.

– Evet Sentenza, bir hesabımız var.

– Gözündeki bandı çıkar! Seni yoklama sırasında görür görmez tanıdım.

Tuco istemeyerek bandı çıkardı. Et kokusu ağzını sulandırıyordu. Açlıktan midesi gurulduyordu. Sentenza, masaya oturması için eliyle işaret etti.

– Karnın aç, değil mi? Fakat, sanırım kampın yemekleri hoşuna gitmiyordur... Al Tuco, haydi ye! Et

tabağıyla ekmeği, Tuco'ya doğru itti. "Sen ye, ben henüz acıkmadım. Yalnız içkimi henüz içmedim."

Sentenza, Tuco'yu seyrederek viskisini yudumlamaya başladı.

Sentenza, memnuniyet mırıltıları çıkararak yemeğini yiyen Tuco'nun bu haline kahkahalarla gülüyordu.

Kapıya dayanmış, ayakta duran Wallace'ın hayvan görünüşlü yüzünde kızgın bir ifade vardı. Sentenza'nın, Tuco'ya, böyle iyi davranmasına bir anlam veremiyordu.

Tuco, onbaşı Wallace'ı kastederek:

– Sentenza, yardımcı olarak bula bula bu domuzu mu buldun, bunda kafa namına bir şey yok. Nerede o eski arkadaşların, mesela benim gibi...

– Hakkın var Tuco, dedi Sentenza, yüzü aydınlanarak, "Bilhassa senin gibi eski kulağı kesikler nerede?"

– Tabiî, dedi Tuco, büyük bir et parçasını yutar-ken.

– Zaman zaman eski dostlar birbirlerini görmek ister. Öyle değil mi dostum, söylesene Sentenza.

Sentenza, başıyla tasdik ederek:

– Elbette, dedi. "Özellikle, uzaktan gelip bana anlatacak bir sürü meraklı maceraları varsa...

Tuco'nun gözlerinde şüphe belirtileri meydana çıktı. Gözkapaklarını indirerek:

– Tabiî, mutlaka anlatacak bir şeyleri vardır, dedi.

– Peki, sen ne anlatacaksın, Tuco? diye sordu Sentenza.

– Sana savaştan, çarpışmalardan ve nasıl esir düş-tüğünden bahsedeceğim.

– Yanılmıyorsam, sen Fort Craig bölgesinde esir düştün?

Tuco, cevap vermekte tereddüt etti. Sentenza, Tuco'yu düşünceli bir tavırla seyrediyordu.

Tuco, mırıldanarak ve kolunun tersi ile alnında bi-riken teri silerek:

– Evet birçokları çölü geçerken hayatlarını kay-bettiler. Korkunç bir macera idi bu... Özellikle de içecek sıkıntısı...

Tuco, viski şişesine iştahla bakarak:

– Evet, çok korkunç, hele içecek suları da olma-yınca...

Tuco'nun ne demek istediğini anlayan Sentenza, şişeyi ona doğru itti.

– İstediğin kadar içebilirsin, Tuco. İyi viski bazen dillerin çözülmesine yardımcı olur... Senin de buna ihtiyacın var.

Tuco, şişeyi dudaklarına yapıştırarak su içer gibi kana kana içti. Bitirince şişeyi masaya koydu ve elinin tersi ile ağzını sildi.

– Kibar adamsın Sentenza, her zaman söylerim, Sentenza bir centilmendir, diye biliyor musun...

Sentenza, Tuco’nun sözünü yarıda keserek:

– Çok merak ediyorum, niçin Bill Carson ismini kullanıyorsun?

– Her zaman aynı ismi kullanmakla fazla düşman kazanmış oluyorum. Öyle zannediyorum ki, Sentenza senin de gerçek ismin değil.

– Anladığım kadarıyla, bu Bill Carson ismi durup dururken aklına geldi, değil mi? Söylediklerinden öyle anlaşıyor. Ya da gerçekten bir Bill Carson var mı?

– Farzet ki onu ben icat ettim.

– Peki, şu gözündeki bandı da sen mi icat ettin? Sonra ter içinde kalan Tuco’ya sabit bakışlarla baktı. “Söylesene Tuco, müzik dinlemeyi sever misin? Orkestra müziğini?”

Haydut omuzlarını kaldırdı, şişmiş midesine eliyle vurarak:

– Tabî, severim, çünkü hazmettirmeye yarar.”

Bunun üzerine Sentenza:

– Bir dakika sabret o zaman, dedi. Sonra yüksek sesle Wallace, diyerek onbaşıya seslendi:

– Orkestraya hazır olmalarını söyle.

Sentenza'nın emrini yerine getiren onbaşı Wallace, tekrar yerine geçti.

Tuco'nun gözleri birinden diğerine kaydı. Sanki bir tehlikenin önsezisi vardı içinde.

Sentenza, Tuco'ya yaklaşarak:

– Şu halde, Bill Carson adında biri yoktu. Değil mi?

– Tamam, öyledir.

Sentenza, üzerinde Bill Carson yazılı altın sigara tabakasını cebinden çıkararak masanın üstüne koydu.

– Ya bu sigara tabakasının üzerindeki ismi yanlışlıkla mı yazmışlar? Sarımtırak gözlerini Tuco'ya doğru dikti. “Carson'u bulduğun zaman canlı idi, değil mi? Canlı idi ve konuşuyordu. Neler söyledi? İkiyüzbin dolar nerede duruyor şimdi? Onları nereye sakladı?”

Tuco şaşırmış gibi davranarak:

– Bu anlattıklarından hiçbir şey anlayamıyorum...

Sentenza içini çekerek sandalyesine dayandı, sonra onbaşıya:

– Haydi Wallace, şimdi sırası geldi, dedi.

Onbaşı Wallace kapıyı biraz aralayıp dışarıya doğru uzandı:

– Haydi başlayın, orkestra bütün gücüyle müzik çalsın.

Onbaşının emriyle, asilerden oluşturulan acemi orkestra, kulakları sağır edecek sesler çıkararak, müzik çalmaya başladı. Kapıyı kapatan Onbaşı hışımla, birden Tucó'nun üzerine saldırdı.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tuco, çaresiz bir halde kendini korumak için harekete geçti. Bütün gücüyle üstüne çullanan Wallace'ın şişkin karnına bir sağ ve bir de sol yumruk yapıştırdı. Fakat, yumrukları çelik gibi sert adalelerle karşılaşıyordu.

Tuco'nun hareketine çok kızan dev adam, kızgınlıkla soluyor ve Tuco'nun kafasını patlatacak kuvvetteki yumruklarını hırsla sallıyordu. Onu tuttuğu gibi, masanın üstüne fırlattı, Wallace, avını parçalamak isteyen bir kaplan gibi üstüne sıçradı, bir hamlede yakasından yakalayıp havaya kaldırdı ve onu yeniden yere fırlatmak için gerildi. Haydutun, ağzından ve burnundan kan geliyordu.

Kavgayı, duygusuz bakışlarla izleyen Sentenza, deniz yosunu gibi yeşilimsi piposunu zevkle tütürüyordu.

– Biraz ara ver, Wallace, dedi piposunu boşaltarak. “Nasıl Tuco, dayağı iyi hazmediyor musun? Müzik seni rahatsız etmiyor ya? Biliyor musun, eğer

bana istediğimi söylersen, dayak faslını durdurabilirim.”

Tuco, doğrulmaya gayret ederek:

– Sana... Söyle...yecek... Hiçbir şeyim yok amigo, diye mırıldandı.

Sentenza içini çekti.

– Katır gibi inatçısın, ama Wallace’da senden aşağı kalmaz.

Onbaşı Wallace, odada sert adımlarla yürüyerek, Tuco’nun etrafında dönmeye başladı. Tuco, hareketsiz olarak yerde yatıyordu. Wallace birden üstüne doğru eğildi, onu boğazından yakalamak istiyordu.

Bu anda, kanlı bir paçavradan başka bir şeye benzemeyen Tuco, aniden canlılığını kazandı. Ok gibi fırlayarak, Wallace’ın kızarmış yüzüne bütün gücü ile yumruklar atmaya başladı, onbaşının kırılan burundan kanlar akıyordu, kaşının üstü patlamıştı.

Buna rağmen Wallace’ın rastgele salladığı bir yumrukla yere yuvarlanan Tuco, tekrar kalkmaya çalıştı, ne yazık ki sadece dört ayak üstünde durabildi, birbirine geçmiş olan kaburgaları ona çok ıstırap veriyordu ve Wallace iyice zıvanadan çıkmıştı, Tuco’nun üstüne atladı, ağırlığı altında onu eziyordu. Tuco acı bir çığlık attı. Onbaşı, ata biner gibi avının üstüne oturmuştu. Dizleriyle kollarını hareketsiz halle getirdi, iki eliyle mengene gibi Tuco’nun yüzünü

kavradı ve baş parmaklarını gözlerine bastırdı.

Bunu yaparken:

– İşini bitirdiğim zaman iki tane siyah kör bandına ihtiyacın olacak! diye hırıliyordu.

– Tamam konu... şacağım... konu... şacağım...

– Yeter Wallace! dedi, Sentenza, sert bir tonla.

Dev, isteksizce Tuco'yu bıraktı, ayağa kalkıp mendiliyle kanlanmış yüzünü sildi.

Sentenza, Tuco'nun gözünü yıldırmaq için sandalyesini havaya kaldırdı ve hızla duvara fırlatıp, yanına gelerek yanına diz çöktü.

– Haydi, konuş da Bill Carson'un, sana para hakkında söylediklerini dinleyelim.

– Para... bir... bir mezarın... içinde... saklı.

– Nerede?

– Sad- Hill'de. Sad Hill mezarlığında.

– Hangi mezarda? İsim, numara!

– Onu bilmiyorum.

– Wallace! dedi Sentenza.

Dev, bir adım öne geldi. Tuco, bir korku çığlığı atarak iyice büzüldü.

– Durun! dedi. Korku, ona kalkacak gücü kazandırmıştı. Bir eline dayanarak doğruldu. “Beni dinle!

Sentenza, Tanrı şahidim olsun, yemin ederim ki paranın hangi mezarda saklı olduğunu bilmiyorum. Kumral... Kumral biliyor... Mezarın başındaki haçın üstünde yazılı olan ismi o biliyor. Kumral, benimle beraber yakalanmış olan adam.”

Sentenza'nın bir hareketi üzerine Wallace durdu.

– Anlat, Tuco! Ve söyleyeceklerine dikkat et, yalan söylersen külâhları değişiriz.

Tuco, anlatmaya başladı:

– İşte... Carson ölüm döşeğinde idi. Paradan ve mezarlıktan bahsetti, fakat bana haçın üstündeki ismi söylemedi... Susuzluktan ölüyordu, koştum, atımın selesine bağlı duran su dolu matarayı almaya gittim. Döndüğüm zaman, Kumral ölmüş olan Carson'un üstüne eğilmiş duruyordu. Fakat, son nefesinde haçın üstündeki ismi öğrenmeyi başarmış... İşte bunun içindir ki birbirimizi terketmemeye karar verdik. Kumral, paranın hangi mezarda bulunduğunu biliyor, fakat mezarlığın adını bilmiyor... Ben mezarlığın adını biliyorum, fakat hangi mezarda gömülü olduğunu bilmiyorum.

Sentenza doğruldu; gözleri parlıyordu.

– Vay canına! diye mırıldandı.

Hemen bir gardiyan, ödül avcısını getirmesi için gönderildi.

Ödül avcısı odaya girdiğinde, kırık masanın kenarındaki sandalyeye oturmuş olan Sentenza, hal-sizce, tek bacağını öne doğru uzattı. Üniformasını çıkartıp, sivil elbiselerini giymişti. Uzun namlulu silâhının kabzası redingotundan taşıyordu. Başka sivil elbiseler masanın bir ucunda katlanmış olarak duruyordu. Sentenza onları başı ile işaret ederek:

– Asilere ait olan üniformanı çıkar ve bunları giy. Artık senin ve benim için savaş bitti dostum.

Ödül avcısı kıpırdamadan:

– Niçin? diye sordu.

– Çünkü, hemen buradan hareket ediyoruz.

– Nereye gitmek için?

– İkiyüzbin dolar değerindeki hazineyi aramaya. Ben, bir mezarlığın ismini biliyorum ve sen bir haç üzerinde yazılı ismi. Hazineyi bulunca, eşit olarak paylaşacağız.

Ödül avcısı umursamaz bir tavırla:

– Tuco konuştu demek.

– Seçim yapma şansına pek sahip değildi.

– Ben de öyle düşünmüştüm.

Ödül avcısı, Sentenza'nın çizmesinin ucundan taze bir kan damlasının yere damladığını gördü.

Sentenza tebessüm etti.

– Wallace’ın birçok maharetleri var, dedi, “Fakat ne yazık ki iyi bir emireri değil, çizmelerimi temizlemedi.”

– Benim de müzik dinlemeye hakkım yok mu? diye sordu Kumral.

– Niçin? Müzik seni de konuşturacak mı?

– Hayır, sanmam.

– Benim de tahminim buydu zaten... Aslında, senin de Tuco’dan daha dayanıklı olduğunu zannetmiyorum, ama, ondan daha kurnazsın.

– Tuco’ya ne yaptın? Onu öldürdün mü?

– Oh! Hayır! Kısacası, Wallace ve o gitmek için hazırlanıyor. Onları ufak bir iş için görevlendirdim. Bankadan paraları çekmeye gönderdim.

Ödül avcısı gözlerini kıstı.

– Üçbin doları şüphesiz?

– İyi bildin, dedi, Sentenza. Tam düşündüğün gibi Tuco, hapı yuttu! Herşeye rağmen, onu, neden asılması için kuzeylilerin eline bırakayım; halbuki onun için verilen üçbin dolarlık bir ödülден faydalanmam daha doğru olmaz mı? Ayağa kalktı “Emin ol, ortak değiştirmekle kötü bir iş yapmıyorsun. Mümkün olmayanı istemem, fakat yaptığım işte verdiğim sözü tutarım. Kendimi, hazinenin yarısının sahibi sayıyorum, diğer kısmı da senin. Anlaştık mı?”

Ödül avcısı, sinsi sinsi gülerek:

– Tercih yapacak durumum yok, dedi.

Ve sonra, üniformasının düğmelerini çözmeye başladı.

Elbise yığınının en üstünde Meksikalıların giydiği bir pelerin duruyordu. Baştan geçen bu pelerin göğsü ve sırtı örtüyor, boyu ta dizlere kadar iniyordu.

Sentenza, sabit bakışlarla ona bakıyordu.

– Bir kasabada, Tuco ile çevirdiğiniz güzel bir numara dışında, şimdiye kadar seni hiç görmemiştim fakat, senden bahsedildiğini çok duydum. Meksika sigaran ve pelerininle etrafta çok tanınıyordun. Yurtsuz adam, isimsiz adam, çelik sinirli adam... Ve endişesiz adam, diye anıldığını duyuyordum. Ödül avcısı olduğunu fakat, bazı kasabalarda senin kelle de ödül konduğunu söylüyorlar. Doğru mu bu? Ah, unutmadan şu gördüğün kutunun içinde, kendin için bol bol sigara bulacaksın ve bu sandalyenin arkasında asılı olan kılıf ve silâh sana ait. Onu alabilirsin.

Ödül avcısı, silâhın dolu olup olmadığını kontrol etti. Belini çevreleyen kemer, mermilerle doluydu.

– Tehlikeye atılıyorsun, diye ikaz etti.

Sentenza:

– Onu hiç düşünmüyorum, diye karşılık verdi.

“Çünkü ikimiz de küçük sırlarımızı sakladığımız müddetçe, hayat garantimiz var demektir!”

Gün batarken, Battleville’e pek uzak olmayan, çevresi vahşi bitkilerle kaplı, küçük bir meydana geldiler. Sentenza durakladı.

– Burada kamp kuracağız, dedi. “Buraları iyi bilirim, emin yerlerdir. Atlarımızı hafifletelim ve ısınıp, kahve yapmak için bir ateş yakalım.”

Atların eyerlerini çıkardıktan sonra, ödül avcısı Sentenza’ya döndü.

– Adamlarını ıslak otlarda bırakman yersiz, dedi.

– Sonra üşütebilirler...

Sentenza sırttı.

– Duyuyor musunuz, arkadaşlar? diye bağırdı, “Haydi, meydana çıkın!”

Adamlar, tek sıra halinde, çalılıkların arkasından çıktı. Bunlar Sentenza’nın karargâhtan sağladığı adamlardı. Kalçalarının her iki yanında sarkan ve çekilmeye hazır tabancalarına bakılırsa, onların da iyi birer silâhşör olduğu anlaşıyordu.

– Madem ki buraya kadar yol arkadaşlığı ettik, bundan sonra da topluluğu dağıtmayalım. Ayrıca

arkamızdan gizlice gelmenize gerek yok, sonra adamları saymağa koyuldu. “Bakalım kaç kişisiniz... Bir, iki, üç, dört, beş, altı... İdeal bir sayı.”

– Niçin? diye, kaşlarını çatarak sordu Sentenza.

– Çünkü, silâhımda altı kurşun var, diye cevap verdi, ödül avcısı sırtarak.

Sentenza, düşünceli bir halde, onu uzun uzun süzdü.

– Ne demek istediğini anlıyorum; dedi.

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dev Wallace sol bileğine kelepçelediği Tuco'yu sağ bileğine geçirdi, sonra da birbirlerini bağlayan zinciri çekerek:

– Haydi yürü! Tren geliyor, dedi.

Gardiyanların barakasından çıkarken, yerlerde oturan mahkûmlar arasında bir kıpırdama oldu.

– Hey dev adam, onu kaçırmaktan korkuyor musun? diye, kart tavuğun sesini taklit ederek sordu tek kollu bir mahkûm. “Onu nereye götürüyorsun?”

– Darağacına, diye gürledi Wallace. “Bu adamın başı bana yüklü bir ödül getirecek.”

– Üçbin dolar, amigo, diye ekledi Tuco. “Bir kelle için iyi para değil mi? Senin kolun için ne kadar verdiler?”

Wallace küfrederek sert bir hareketle zinciri çekti. Tuco, dizlerinin üstüne düştü ve kan içindeki eliyle alnındaki terleri silerek, zorlukla doğruldu.

– Biraz önce size söylediklerimi unutmayın, dedi,

celladını kötü bakışlarla süzerek.

Tren, yavaş yavaş yaklaşıyor, gara girmişti. Yük vagonları, cephane ve silâhla doluydu, bunları silâhlı muhafızlar koruyordu. Trenin sonunda, yolculara, bilhassa subaylara ayrılmış dikkatle korunan bir vagon vardı.

Wallace, Tuco'yu çekiştirerek bir erzak vagonuna tırmandı. Bir düzine asker yere oturmuş onları merakla seyrediyordu. Vagon, koyun, gübre ve samanla doluydu. İki kişilik boş yer bulunca, Wallace ve Tuco oraya oturdular. Tren, boğuk tekerlek gıcırıltıları arasında ilerlemeye başladı.

Tuco, sarsıntının tesiri ile oturduğu yerde uyuklamaya başladı. Birara uykusunun arasında, Wallace'in, başka askerlerle konuştuğunu duydu.

– Asılmasını görmek için kalacağım, diyordu Wallace. “Bu orospu çocuğunun darağacında sallandığını görmek istiyorum! Fakat bu defa diğerlerinde olduğu gibi onu, kimse kurtaramayacak...”

Tuco, birkaç saat sonra uyandı. Etrafına bir göz attı, herkesin uyuduğuna iyice emin oldu. Wallace yanında horluyordu, başı arkaya düşmüş, ağzı açıktı.

Sessizce doğruldu. Bu et ve adale yığınının dizlerinin arasına sıkıştırdığı, tüfeğinin namlusunu gördü. Tuco'nun morarmış gözlerinde bir sevinç ışığı parıldadı. Nefesini tutarak, binbir düşünce ve dikkat-

le uzandı, serbest kalan eliyle tüfeği tutmak istedi. Eli silâhtan birkaç santim uzaktaydı, gürültülü homurtu birden kesildi. Tuco, ancak elini çekmeye vakit bulabildi. Wallace, ufak çipil çipil gözlerini açtı.

Gözlerini açar açmaz, burnunun dibinde Tuco'yu gören Wallace:

– Ne istiyorsun, pis haydut?

Tuco, sızlanarak:

– Ne mi istiyorum? Sıkıştım, su dökmek istiyorum. Kasıklarım çatlıyor! İpin ucunda, ıslanmış donumla sallanırken çok hoş olacağım her halde...

– Yapacağını buraya değil, dışarıya yap! Burası zaten yeteri kadar pis kokuyor. Birde sen batırma.

Bir çekişte, Tuco'yu erzak vagonunun kapısına kadar sürükledi. Tuco'nun kelepçesini açıp bir halkasını kendi bileğine taktı. Sonra mahkûmun, hemen yanma dikildi.

Tuco, pantolonunun düğmelerini açtı, sonra duraklayıp Wallace'a çaresizce bakarak:

– Ne! Yani! Senin gözünün önünde mi yapacağım? Arkanı dön. Beni hayvan mı zannediyorsun?

Wallace, bir düzine küfür salladı fakat, yine de Tuco'ya, sırtını dönmek zorunda kaldı. Wallace'ın sırtını dönmesini fırsat bilen Tuco, geriye doğru bir adım atarak, gerildi ve sıçradı. Omuzu Wallace'ın

sırtına çarptı. Wallace bir çığlık atarak kapının boşluğundan uçtu ve Tuco'yu da beraberinde sürükledi.

Yere düşen iki adam meyilli toprakta yuvarlanmaya başladılar. İlk düşen Wallace olmuştu, her şey Tuco'nun isteğine uygun gerçekleşti. Sivri çakıllar, yerde hızla yuvarlanırken vücuduna batıyordu.

Nihayet durdukları zaman, tren bir virajın ardında kaybolmuştu.

Tuco, dizlerinin üzerine dikildi, üstü başı toprağa bulanmış, yara bere içindeydi, kaburga kemikleri sızlıyordu. Fakat, yaşama hırsı ona yeniden kuvvet kazandırmıştı. Wallace ise, tanınmayacak bir hale gelmişti, kafasından kan akmaktaydı. Zor nefes alıyordu. Savaş dışı edilmiş bir hali vardı, fakat Tuco en ufak bir tehlikeyi göze almak istemiyordu. Büyük bir taş bulup onbaşının başına bütün kuvveti ile vurdu. Sonra eğildi ve kendinden geçen adamın ceplerini karıştırmaya koyuldu.

Her yerini aradıktan ve bulduğu bütün anahtarları denedikten sonra sinirinden ne yapacağını şaşırmıştı. Çünkü anahtarların hiçbiri kelepçeleri açmamıştı. kendini yenilmiş hissetti. Cellâdının yanına diz çöküp, ümitsizlik ve hiddetten hıçkırmaya başladı.

– Ah, lânet olası, Tanrının belâsı Sentenza! diye haykırdı. “Kelepçenin anahtarını Wallace’a teslim etmemiş... Muhakkak anahtarları kendi almış ve şe-

rife yolda olduğumu bildirmişti!”

Birşeyler bulmak için etrafına bakındı. Bir kaya gördü, fazla uzakta değildi, birkaç metre ötedeydi. Güçlkle ayağa kalktı, Wallace’ı kemerinden tutup, ağır vücudunu kayaya doğru sürüklemeye başladı. Yerden iri bir taş aldı, kilidi kayanın keskin bir kenarına koyup, bütün gücü ile üstüne vurmaya başladı. Birkaç darbe sonunda, elindeki taş parçalanmış, fakat çelik kilide hiçbir şey olmamıştı.

Tuco, başka bir taş buldu ve söylenerek işine devam etti,

– Ah, beni terketmek istemiyor musun? Beni, çok mu sevimli bulmaya başladın? Her yere benimle mi gelmek istiyorsun? Ama ben seni sevmiyorum, seninle kalmayacağım. Beni duyuyor musun, başımın belası, orospu çocuğu?

Elindeki son taş da parçalanmıştı. Belki onun hakkından bir kurşun gelirdi... Elinin kopması ihtimali de olsa bunu denemeliydi. Fakat, Wallace’ın silâhının kılıfı boştu. Silâh, yuvarlanırlarken kılıfından fırlayıp düşmüş olacaktı. Tuco, etrafına baktı, fakat hiçbir yerde madenî parıltı göremedi, silâh görünürde yoktu.

Wallace’ın ağır vücudunu sürükleyerek, insanüstü bir gayretle yuvarlandıkları yerleri tekrar gözder geçirmeye başladı, hırsıyla silâhı arıyordu. Kimbili

nereye düşmüştü, hangi çukura, hangi deliğe girmişti? Düşerken, beraberlerinde sürükledikleri topraklarla da örtülmüş olabilirdi.

Tuco, Wallace'm üstüne atladı, yüzü tanınmayacak hale gelen onbaşıyı sarsıyor, bir yandan da tokatlıyordu.

– Uyan, Wallace, uyan! Yeteri kadar uyudun! Uyan bana yardım et... Ölmediğini biliyorum. Seni saatlerce böyle ardımdan sürükleyemem! Haydi, ayağa kalk! Korkunç bir düşünce geldi aklına “Ölmemen lazım! Bunu bana yapamazsın! Sana ihtiyacım var!”

Devin, hareketsiz vücudunun üstüne kapanıp, hıçkırarak inlemeye başladı.

Gökte, karanlık bir leke belirdi, ardından bir tane daha, sonra bir daha. Akbabalar etraflarında sessizce uçuşmaya başladılar.

Her zaman olduğu gibi ne yapacaklarını iyi biliyorlardı, onlar için yakında iyi bir ziyafet başlayacaktı.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

Yeni lokomotif, yapıldığı fabrika tarafından BLOWN 9 işareti konmuştu, fakat, sefere ilk çıkışında heyecanlı makinist ona, Geçilmez Maud^(*) adını uygun gördü.

Yeni olmakla beraber, “Geçilmez Maud” aynı zamanda en ağır, en büyük, en süratli ve en sağlam lokomotifti. Ayrıca, düdüğü en keskin ses çıkaran da o idi. Makinist, çölde düdüğü öttürdükçe kurtlar, bizonlar ve tavşanlar paniğe kapılarak sağa sola kaçıyorlardı. Lokomotif kazanının ocağına büyük kütükler atmakla vazifeli olan ateşçi ise, tarafsız olarak makinistle aynı fikirde değildi.

– Bu Tanrının belâsı düdük çok buhar çekiyor! Her kullandığında buhar göstergesi on derece düşüyor ve bunu tekrar yükseltmek için ocağa on misli odun atmam gerekiyor.

Makinist, ateşçinin bu tenkitlerine, kızgın bir şekilde, çalışmasını bilmediğini, çok acemi olduğunu

(*) Maud-lin-İng, Duygusal, aşırı duygusal. (y.n.)

söyleyerek karşılık veriyordu.

Bununla beraber, “Geçilmez Maud”un bazı kusurlu taraflarının da bulunduğunu kabul etmiyor değildi. Makinist mahallinin yeri kötü idi. Makinist, lokomotif idare eden kolların bulunduğu kısım yüksekte olduğundan, demiryolunu kuş bakışı görüyor, ayrıca kazan görüş sahasını kapadığından yüzelli metrelik bir bölgeyi kontrol altında bulundurmasına engel oluyordu.

Maud, düz yolda değilse de virajlarda önüne gelecek ilk engele çarpabilir, yoldan geçen bir posta arabasına ya da herhangi bir şeye bindirir veya daha kötüsü bir sürünün içine dalabilirdi ki, bu da raydan çıkmasına ve büyük bir kazanın meydana gelmesine sebep olurdu.

Makinist, bu tehlikeyi önlemek için her virajda düdüğü öttürüyor, netice olarak da ateşçiyle, karşılıklı küfürler yağdırıp, birbirlerine giriyorlardı. Tekerleklerin kulak tırmalayan takırdılı seslerini bastırmak için bağırarak mecburiyetinde kalan bu iki adam, istasyona sağırlaşmış bir vaziyette varabiliyorlardı.

“Geçilmez Maud,” yakıcı güneşin altında hızla ilerlemekteydi. Makinist kolu çekti, kızıl renkli, dik bir kayanın ve virajın ardında gizlenen yolu görmeye çalışıyordu.

Tren köşeyi dönerken, makinistin eli ipe doğru uzandı, Geçilmez Maud'un düdüğü acı acı öttü.

Virajın ötesinde, küçük tepenin arkasına gizlenmiş olan Tuco, başını kaldırdı ve bütün dikkatini-uzaktan gelen belirsiz sese verdi. Saniyeler geçtikçe, gürültü daha belirli bir şekilde artıyordu. Demek ki duyduğu, bir Trenin düdüğü sesiydi. Tuco'nun gözleri ümitle parladı.

Ayağa kalktı, Wallace'ı kemerinden çekerek güçlkle demiryoluna kadar sürükledi; onu rayların üzerine bıraktığı anda, Wallace'ın iniltili bir sesle nefes aldığını duydu.

Öldü zannettiği Wallace'ın hâlâ yaşadığını gören Tuco:

– Şimdi, sakın uyanma Wallace! Uyanırsan, göreceğin manzara hoşuna gitmeyecek. Sen, in iyisi uslu uslu kıpırdamadan yat!

Sonra, kendini yüzüstü yolun dışına attı; kelepçenin zincirini rayın üstüne koydu Tren yaklaştıkça, kulakları sağır eden düdüğü sesi duyuluyor, raylar zangır zangır titriyordu. Birden, “Geçilmez Maud” kayanın arkasından görüldü, aralarında ikiyüzelli metre kadar bir mesafe vardı, Tuco yüzüstü yatarak adeta toprağa yapıştı. Tren yeri sarsarak yaklaştı ve gökyüzüne sıcak buhardan bir bulut bıraktı.

Kelepçenin zinciri, ne kadar sağlam olursa olsun,

Geçilmez Maud'un ağırlığı ile keskinleşen tekerlek-
lere dayanamazdı. Tucu kuvvetli bir sarsıntıdan son-
ra elinin serbest kaldığını hissetti. Kendini geriye
doğru atarken lokomotif büyük bir süratle yanından
geçiyordu. Lokomotifin önündeki dingillerin ve
tekerleklerin çıkardığı sağır edici gürültü arasında,
ulumaya benzeyen bir ses işitildi.

Tuco, etrafına bakmaya vakit bulduğu zaman, lo-
komotif kazanının altındaki traverslerin^(*) arasından
etrafa kanların saçılmış olduğunu gördü. Biraz önce
Wallace'ı koyduğu yer bomboştı. Tucu bu man-
zaraya sırtını döndü ve koşarak oradan uzaklaştı.

Bu sırada uzaklaşmakta olan, trenin en arka vago-
nunda duran makasçılardan biri diğerinin kolundan
tutarak,

– Tanrım, şuraya bak! diye bağırdı. “Sanki rayla-
rın arasında ezilmiş biri yatıyor! Çabuk, alarm ziline
bas!”

– Bu süratle giderken alarm ziline basılmaz! Ma-
kinistten azar işitmeye niyetim yok. Zaten olan ol-
muş. Akbabalar, talihsiz adamın icabına bakarlar...

Canlı ve şirin Marcosito kasabası ve yakın çevre-

^(*) Travers: Fr, Üzerine rayların yerleştirildiği, yere enlemesine konulmuş demir
ya da ağaç parçaların her biri. (y.n.)

si, Konfederasyon kuvvetleri tarafından işgalinin ertesi günü, tanınmayacak bir hale gelmişti. Talihsizliği, General Sibley kuvvetlerinin geçtiği yolun üzerinde bulunmasından kaynaklanıyordu. Zira, Federasyona bağlı birlikler ilk defa olarak burada, Teksas'lılara karşı korkunç bir şekilde direndi.

Marcosito sakinleri gece yattıklarında savaşın kapılarının eşiğine kadar gelebileceğini akıllarından bile geçirmemişlerdi. Ertesi sabah, kasaba düşman ordusu tarafından işgal edilmişti.

Teksas'lılar, dükkânları, salonları ve tavuk çiftliklerini soyduktan sonra kuzeye doğru yollarına devam ettiler. Gider gitmez şehrin sakinleri, sokaklara dökülerek ve çoğu zaman küfrederek onları lânetliyordu. Zararı tespit etmekle meşgûlken, şehrin kuzeyini hedef alan şiddetli bir topçu ateşi başlamıştı.

Az sonra, Yanke'ler tarafından kovalanan Konfederate askerler geri dönmüş ve kısa süre içinde Marcosito'yu, siperlerden meydana gelmiş mevziler kaplamıştı. Kasabanın yakınına geldiklerinde Federasyona ait toplar mermi yağdırmaya başlamıştı. Marcosito'lular bazı önemli mallarını arabalara veya atlara yükleyerek daha güvenli olan yerlere doğru kaçmaya başlamışlardı.

Neticede, Sibley orduları, arkalarında insanları kaçmış ve harabe haline gelmiş bir kasaba bıraktıktan sonra, sayıca onlardan az olan Yanke'leri geri püs-

kürtmeyi başarmışlardı. Marcosito'ulardan hiç biri geriye dönmeye cesaret edemiyordu. Hepsi, savaşın sona ermesini ve Konfedere askerlerin New Meksico'ya gitmesini bekliyordu. Sonunda, kasaba hayalatlere kalmıştı.

Kumral, Sentenza ve altı adamı Marcosito'ya vardığında hava kararmak üzereydi. Atların nal sesleri, bombardımandan harap olmuş, boş evlerin arasından geçerken sessizlik içinde yankılar yaparak çınliyordu.

Her taraf yanmış ahır ve tavlalar, top mermilerinin uçurduğu damlar ve enkaz yığınları ile harabeye dönmüştü. Sentenza,

– Şehir bizlere kaldı, dedi.

Ödül avcısı, bir tek kelime söylemeden ona bakıyordu; dudaklarını sıkmış ve gözleri parlıyordu.

Sentenza, dörtte üçü sağlam kalmış olan otelin önünde durdu. Bir top mermisi, binanın damını uçurmuş ve çatının büyük kalasları boşluğa sarkmıştı. Sentenza başını salladı.

– Bundan pek hoşlanmadım... En ufak bir sarsıntı ile bu kalaslar üzerimize düşebilir.

Yollarına devam ederek bir mağazanın yıkıntısı önünde durdular. Duvarları sağlam olmakla beraber,

ön tarafı tamamen yıkılmıştı.

– İşte, bu iyi dedi, Sentenza. “Gece gizlenebileceğimiz, üstümüze doğru gelenlere görünmeden ateş edebilecek ve gerektiğinde arka taraftan kaçabilecek bir yer. Bill ve Andy, sizler atlarla meşgûl olun. Görünmeyecekleri bir yere götürün onları.”

Hank denen adam atını ödül avcısına yaklaştırdı. Her iki adam da yere inmeye hazırlanırken, Hank’m üzengisi ödül avcısının atının karnına vurunca can acısıyla ileriye ani bir atılış yapan hayvan üzerindeki düşürecek hareketlerle sıçramaya başlamıştı. Ödül avcısı kendini geriye attı ve zorlukla dengesini bulabildi. Atı sakinleştirerek aşağıya indi ve Hank’in karşısına dikildi. Diğer beşi de karşısında toplanmıştı. Ödül avcısı, dişlerini sıkarak:

– Ne yapmaya çalışıyordun Hank, dedi.

– İsteyerek yapmadım, diye cevap verdi öbürü. Fakat hareketleri sözlerine uymuyordu.

– Bu yaptığın hata ilk değil. Dikkat et yoksa senin için iyi olmaz.

– İkiniz de bu gereksiz tartışmayı kesin dedi Sentenza. “Kozunuzu işimiz bittikten sonra paylaşsınız.”

Sentenza’nın sözü bitmişti ki, aniden bir silâh patlaması gecenin sessizliğini bozdu. Genellikle duyumsuz bir görünüşü olan ödül avcısının yüzünde bir hayret ifadesi belirmişti.

Sentenza sordu.

– Ne oldu? Neden şaşırdın?

– Bu silâh sesine. Her tabancanın kendine has sesi vardır. Bunu da daha önce değişik yerlerde duymuştum.

Geriye dönerek silâh sesinin geldiği tarafa doğru yürümeye başladı. Sentenza başını adamlarına çevirdi.

– Hank, onu takip et ve gözden kaçırma, dedi.

– Anlaşıldı, patron.

Hank, yirmi metre geriden ve sessiz adımlarla, ödül avcısını, izlemeye başladı. Kumral adamın, bir binanın arkasında gözden kaybolduğunu gören Hank, ona yetişmek için koşmaya başladı.

Köşeyi döner dönmez ödül avcısı ile burun buruna gelmişti. Büyük bir şaşkınlıkla olduğu yerde kalmıştı.

– Bende seni bekliyordum, Hank.

Sessizlikte yankılanan tabanca sesiyle birlikte, tam alının ortasına kurşunu yiyen Hank olduğu yere yığıldı. Ödül avcısı kurbanına bir süre baktıktan sonra bakışlarını az ilerideki yarı yıkık otele doğru çevirdi.

Az önceki silâh sesi, karşısındaki otel yönünden gelmişti. Ödül avcısı, binanın yakınına gelince dur-

du. Birinci katın penceresi açıktı, içerden, dökülen suyun sesi ile şarkı söyleyen bir adamın neşeli sesi geliyordu. Bu sesi de çok iyi tanıyordu.

Ödül avcısı, bir hamlede otelin eşiğini aştı.

Bu sırada, Sentenza ve adamları, silâh sesinin geldiği yöne doğru gidiyordu. Sentenza ve adamları, köşeyi döndükten sonra Hank'ın cesedi ile karşılaştılar.

ONALTINCI BÖLÜM

Tepenin altındaki çalıların arasına gizlenmiş olan Tuco, trenin uzaklaşmasını seyrediyordu. İki yolcu vagonunu takip eden son yük vagonları da sağa sola sallanarak önünden geçmişti. Yine de biri onu görerek treni durdurabilirdi.

Tuco, çalıların arasına yüzükoyun yattığında sert bir ot yanağına batmıştı. Onu uzaklaştırmaya çalışırken parmakları madenî bir şeye çarptı. Otların arasında Wallace'dan düşen tabancayı görünce, müthiş sevindi.

Silâh, onun ayrılmaz bir parçası idi. Tabancayı incelerken, ceviz ağacından yapılmış kabzanın üzerindeki çatlağı görünce yüzünde mutlu bir ifade belirmişti. Bu çatlak kendisini yakalamak isteyen bir şerif yardımcısının kafasına vurduktan sonra meydana gelmişti...

Kuzeyliler'e esir düştüğünde kendisinden gasp edilen kendi silâhıydı! Arkadaşları ile beraber, esirlerden aldıkları eşyaları aralarında bölüşürlerken, bu ta-

banca da Wallace'ın payına düşmüştü. Kader, onu gerçek sahibine geri verdi... Şimdi, kendini daha iyi ve güvende hissediyordu.

Ayağa kalktı, iyice uzaklaşmış olan trene son bir defa baktı ve sonra da en yakın kasabanın yolunu tuttu.

Tabancası onu koruduğu gibi, bir çok işini de onun yardımı ile yaptırabiliyordu. Onun sayesinde, içinde sahibinden başka kimsenin bulunmadığı bir dükkândan iyi bir at ve koşum takımı, mükemmel bir tüfek, bol cephane ve bir şişe de viski temin etmişti.

Fakat bir numaralı problemi haline gelen ikiyüzbin dolarlık servet işi henüz halledilmemişti. Tuco, Sad Hill mezarlığının nerede bulunduğunu biliyordu, fakat, Ödül avcısı da dolarla dolu sandığın, gömülü bulunduğu mezarın hangisi olduğunu biliyordu.

Ve, Kumral, Battleville'deki esir kampında bulunuyordu. Onu almak için kampa geri dönerse yakalanabilirdi, bu söz konusu olamazdı, zira yakalandığı takdirde boynunu ipe uzatmış olurdu. Fakat, Kumral olmadan da paralara kavuşamayacaktı. Sonuçta geriye tek çözüm şekli kalıyordu; Kumralın kaçışını sağlamak. Ama, nasıl?

Tuco, bunları düşünürken büyük bir tepenin üstüne çıktığını sonradan farkettiler. Oradan oldukça büyük olduğu anlaşılan bir kasaba görünüyordu. Kasabanın girişine kısa sürede ulaştı. Kasabada sessizliğin hü-

küm sürdüğünü görünce şaşkınlığı büyük oldu. Fakat, bütün evlerin bombardımandan yıkılmış olduğunu farkedince, sakinlerinin de kaçmış olduğunu anladı.

Ana caddede yürürken tahmininin doğru olduğunu gördü. Biraz ileride ki, bir kısmı yıkılmış olan büyük otel dikkatini çekti.

Elinde silâh bütün oteli aradı ve odaların bomboş olduğunu gördü. Hasar görmemiş olan odalardan bir tanesi oldukça zevkle döşenmişti. Katlanabilen bir paravan dikkatini çekti. Parmaklarının ucuna basarak yaklaştı ve paravanın üstünden aşağıya doğru bir göz attı.

Paravan, bu sınır kasabasında ender raslanan bir eşyayı saklıyordu, kayık şeklinde ince demirden yapılmış, içine girildiğinde kolayca ayakların uzanabileceği uzun ve dar bir banyo küveti. Küvet, çok güzel kokan sabunlu su ile doluydu.

Tuco hayatında küvet görmemişti. Ağzı açık olarak onu seyrederken, uzun süren yolculuktan sonra çok yorulduğunu, ayrıca uzun zamandır. Yıkanmadığını hatırladı. Elbiselerini çıkararak neşeyle küvete girdi.

Suyun hoş bir serinliği vardı. Tuco, ellerini suyun üzerinde çırtıkça etrafa güzel kokuların yayıldığını farkettti. Bu küçük oyuna o kadar dalmıştı ki, holde-

ki döşemenin hafifçe çatırdadığını duymadı bile.

Boğuk bir ses:

– Yemin ederim ki sana böyle bir yerde ve bu kılıkta rastlayacağım hiç aklıma gelmezdi!

Tuco, irkilerek sesin geldiği yöne baktığında şaşkınlıktan yüzü buruşurken, gözleri fal taşı gibi açıldı. Eşikte duran adam zayıf ve uzun boyluydu. Dik ve kısa bir sakal yüzünü çevreliyordu. Sol elinde, Tuco'ya çevrilmiş bir tabanca tutuyordu.

Yabancı gırtlğından çıkan hırıltılı bir sesle gülerken:

– Haydi be Tuco, beni tanımadın mı? İhtiyar Elam'ı unuttun mu? Ben seni hiç unutmadım. Sağ elimi kullanmak istediğim zaman, hep seni hatırlarım... Sırtı ve halının üzerine tükürdü. “Buraya yeni geldim, atımın eyerini çıkarırken, senin ana cadde de dolaştığını gördüm ve takip ettim. Tuco, hatırladın mı bilmem? Beni o zaman öldürebilirdin, silâh çekmekte sen benden daha süratlisin. Bunu ispatladığında, sağ kolumu sakatlayacağına, beni öldürseydin daha iyi ederdin... Yaralanan kolum, kangren olunca onu kesmek icap etti.”

Tuco'nun ağzı şaşkınlıktan yarı açık kalmıştı. Kamburunu çıkarmış olarak küvetin içinde oturuyordu, elleri köpüklü suyun içindeydi. Elbiseleri küvetin yanında duran sandalyeye konmuştu. Fakat, silâhı

meydanda yoktu.

– O günden bu yana köprünün altından çok sular akıp gitti, Tuco. Sol elimle silâh kullanmayı öğrendim. Şimdi, bunu becerip beceremediğimi sana göstereceğim!

Adam gözlerini kıstı ve parmağı tetiğe uzandı.

Aynı anda, Tuco’nun tabancası köpüklü sudan çıkarak doğruldu ve çıkan tek kurşun yabancıнын gırtlığını delerek geçti.

Adam yerde çırpınırken, Tuco, soğuk bir ifade ile:

– Birini temizlemek istediğinde, asla yaygara yapma! dedi.

Titizlikle tabancasının üzerindeki köpüğü silerek kılıfına yerleştirdi ve sonra boynuna kadar suya gömüldü. O kadar gevşemişti ki az sonra şarkı söylemeye başladı.

Bu sırada dışarıdan gelen silâh sesine kulak kabarttı. Az sonra da bazı ayak sesleri duydu.

Şarkıyı kesti aniden, kapıda beliren delikanlıya şaşkın bir yüzle bakarken küvetin içinde doğrulmaya çalışıyordu.

– Kumral? İmkânı yok! Rüya görmüyorum, sensin değil mi? Evet, evet, sensin... Hayaletlere inanamam, zaten. Eğer hayaletler olsa idi, burası onlarla dolu olurdu!

Ödül avcısı dişlerinin arasından, Tuco'ya:

– Haydi, gevezeliği bırak, çabuk sudan çık ve hemen pantolonunu giy. Böyle çırılçıplak bir yere gide-mezsın!, dedi.

– Çırılçıplak mı? Tuco, acele ile küvetten çıkıp bir havlu ile kurulanmaya başladı.

– Burada, ne halt karıştırıyorsun, Kumral? O Tanrının belâsı yerden nasıl kurtuldun?

– Bana, yeni elbise, tabanca ve binmem için bir at veren sevgili arkadaşın Sentenza sayesinde.

– Sentenza mı? diye bağırdı Tuco. “Sen bir ha-insin, sen bir aptalsın! Konuştun ha! Ona mezarın is-mini söyledin, seni bir kardeş gibi seven ortağına ihanet ettin... Seni çölde kim kurtardı? Suyunu senin-le kim paylaştı? Seni hastahaneye götürüp, iyileşene kadar başında kim bekledi? Ve bana teşekkür olarak da bu uğursuz aptal Sentenza'ya kendini sattın!”

– Çeneni kapa ve beynini çalıştır. Eğer, sırrı Sen-tenza'ya verseydim, şu anda hayatta olabilir miy-dim?

– Tanrı senden razı olsun! Demek sırrını sakla-dın... Kumral, seni bir kardeşten daha çok seviyo-rum! İzin ver de şu düğmelerimi ilikleyeyim, sonra da, o domuz Sentenza'nın hesabını görürüz.

– Tuco, bu sandığın kadar kolay değil. Senten-

za'yı yalnız mı zannediyorsun? Beş keskin nişancı adamı var. Ve en büyük arzuları da beni öldürmektir.

Tuco, gözünü kırparak:

– Beş mi? diye sordu. “Tuco’yu bunun için görmeye geldin demek! Önemi yok... İster beş, ister beş-yüz olsunlar, gelecekleri varsa, görecekları de var.”

Ödül avcısı ayağının ucu ile yerdeki cesede dokundu.

– Bu da kim? Arkadaşın mı?

Tuco, kemerini sıkarken:

– Eski bir dost, diye cevap verdi. Arkadaşlarımın en iyisi... Şimdi sadece ölü bir arkadaş. Haydi gidelim!

Kapıya doğru yürüdü. Aniden hareketsiz kaldı.

– Bir dakika, Kumral! Sentenza bizim hazinenin peşinde. Doğru değil mi? Ve sen, hangi mezarda gömülü olduğunu bilen tek adamsın. Bu da doğru değil mi? Şu halde, sen ölürsen Sentenza onu hiç bulamaz... Ve sen de eski arkadaşın Tuco’ya geliyorsun, onu ayakta uyutacak bir masal anlatıyorsun, güya Sentenza’nın adamları seni öldüreceklermiş! Beni, Tuco Benedicto Pacifico Juan Maria Ramirez’i aptal mı sanıyorsun? Bunu bana yutturup, tuzağa mı düşüreceğini zannediyorsun?

– Öyle sanıyorum ki Sentenza’nın artık bu konu-

da söz hakkı yok. Birkaç dakika önce altı adamı vardı. Birini temizledim. Diğerleri beni öldürmek isteyecektir. Sentenza, onlara engel olamaz, ancak onları kendi öldürürse, iş değişir. Fakat tek başına bunu yapabileceğini de zannetmiyorum.

Ödül avcısına inanır gibi olan Tuco:

– O zaman vakit kaybetmeyelim Kumral. Hazineyi aramaya gitmeden önce, onları çabucak temizleye bakalım.

Zemin kata inen iki adam, pencereye doğru yaklaştı ve dışarıya bir göz attı. Hank'ın cesedi hâlâ yolun ortasında duruyordu. Beş arkadaşı ise aynı hizada, en iyi nişancı olan Andy ortada olmak üzere otele doğru yürüyorlardı. Sentenza ise ortalarda yoktu.

Ödül avcısı, fısıldayarak:

– Yandan çıkıp, yolu geçeceğiz ve arkalarına çıkacağız.

– Kumral dedi. Tuco, “Onların işi bitince, bırak Sentenza ile ben meşgûl olayım, kabûl mu? Bu alçağı, bu orospu çocuğunu, bu domuzu hatırladıkça bana yaptıklarını düşündükçe kanım beynime sıçırıyor!”

– Hakkından geleceğine inanıyorsan, onu sana bırakıyorum. Ha bir yılan ısırığıyla ölmüş, ha senin kurşununla ölmüş, benim için farketmez amigo... Yeter ki cesedini göreyim ve öldüğüne inanayım.”

İki adamın meydana çıkması hiddetli homurdanmalarla karşılandı. Beş silâhşör onların bulunduğu yöne döndüler. Tuco ve ödül avcısı birbirlerinden bir kaç adım açılarak onları tam karşılarına aldılar. Gecenin sessizliğini çizmelerden çıkan mahmuz sesleri bozuyordu.

Andy adımlarını hızlandırarak diğerlerinin önüne geçti.

– Hank, benim en iyi arkadaşımdı diye bağırdı. Onu kalleşçe öldüren korkak haini bana bırakın, intikamını alayım! Çakal cinsi köpek, ne dersin? Eğer erkeksen, çekinmeden karşıma çıkabilir misin?

Tuco, heyecan içinde:

– Sakın hata yapayım deme, Kumral. Bırak düelloyu, aniden ateş edip vuralım onları anlaştık mı? Sana birşey olursa hayatımın hiçbir anlamı kalmaz...

Ödül avcısı kısık bir sesle:

– Bu teklif bana yapıldı, sen soğanlarınla meşgûl ol.

Ödül avcısı, acele etmeden cebinden bir sigara çıkararak yaktı. O sırada Andy ile aralarında oniki adım kadar bir mesafe vardı. Uzun boylu, kumral adam yanan kibriti yukarı kaldırdı.

– Bunu boşluğa bıraktığım zaman... Der demez parmaklarını açtı. Kibrit daha yere düşmeden iki el silâh sanki aynı anda patladı.

Ayakta, yüz yüze, bacaklar açılmış vaziyette duran iki adam birbirlerine göz kırpmadan bakıyorlardı.

Sonra, Andy'nin dizleri büküldü, vücudu arkaya doğru kaydı, yere düşerken havaya küçük bir toz bulutu kalktı. Ödül avcısı yerde yatan cesedin delinmiş ceketine bir göz attı. İlk mermi kalbini bulmuş ikincisi de iki santim sağda bir delik açmıştı.

O anda diğerleri de bağırarak silâhlarını çekip ateş etmeye başladılar. Kurşunlar ısıklık çalarak geçiyor ve değdikleri yerleri parçalıyordu. Ödül avcısı, Tuco ve Emil'in birbirlerine ateş ettiklerini gördü. Yüzünde yara izi olan kiralık katil Emil'in, vurulup sendeleyerek yere düştüğünü gördüğü sırada Ödül avcısı, elindeki tabancanın son kurşunlarını harcıyordu.

Birkaç saniye sonra herşey bitmiş, dört adam yerde cansız olarak yatıyordu.

Tuco, tekrar silâhını doldururken bir yandan da:

– Sentenza! diye bağırdı. “Sersem herif nerdesin? Deliğinden çık sefil köpek, seni öldüreceğim!”

– Herhalde, buradan kilometrelerce uzaktadır, dedi ödül avcısı. “Haydi, biz de geceyi geçireceğimiz bir yer bulalım.”

Tuco, onu takip ederek, geceyi geçirmeyi düşündükleri, ön cephesi yıkılmış bir dükkânın önüne gel-

diler. Dükkân boştu. Duvara, 'S' harfi ile imzalanmış, bir mesaj yazılmıştı. Tucu, onu dikkatle okuyarak çözmeye çalıştı.

– Yakında... Görüşürüz... ap... Son kelimeyi okuyamıyorum, Kumral.

– Aptal, dedi kuru bir sesle ödül avcısı. “Öyle zannediyorum ki bu mesaj sana hitaben yazılmış.”

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Bir tepenin üzerinde, yüzükoyun olarak otların arasına yatmışlardı. Altlarında, uzun ve geniş bir ırmak, yılan gibi kıvrılarak güneye doğru akıyordu. Tuco birden, elleri ile başına vurmaya başladı.

– Ah, şu Battleville’in akbabaları diye, kızgınlıkla bağırdı. “İnşallah, kurtlar onları parçalar, böcekler de gözlerini kemirir... Ne olurdu haritamı çalmasalardı... Şimdi yolu bulmak için kafa patlatmazdım!”

– Nereye gideceğimizi söylersen, belki sana yardım edebilirim, dedi, ödül avcısı. “Bu bölgeyi iyi bilirim.”

– Bir mezarlığı bulmaya gidiyoruz Kumral, bu kadar bilgi sana yeter herhalde. Aniden, Tuco yere oturdu, gözlerini açtı, yüzü gülererek aydınlandı. “Tamam, buldum, dedi. Nehri, önümdeymiş gibi görübilirim!”

– Zaten önünde, diye düzeltti, diğeri.

Fakat, Tuco bu alaya aldırmadı.

– Nehir, aşağı tarafta, köprüye varmadan önce bir dirsek meydana getiriyor. Köprüyü geçtikten sonra, kuzeye doğru çıkacağız... Aradığımız mezarlık da pek uzakta değil. Haydi, gel Kumral!

Tuco zıplayarak ayağa kalktı.

Ödül avcısı, şüphe uyandıran, endişeli bir sesle:

– Tuco, bir dakika izin ver, dedi. “Köprüyü geçmek için havanın kararmasını beklemeye ne dersin? Birilerinin dikkatini çekip, hedef olabiliriz.”

Ödül avcısına sinirlenen Tuco:

– Her zaman çok endişelisin, diye cevap verdi. “Sorarım sana, bizi kim görecektir? Bu bölge çöl gibidir, bir köpeğe bile rastlanmaz. Sen karışma, Tuco yapacağını bilir. Sayemde, domuz Sentenza’dan evvel hazineye ulaşacağız. Unutma ki, Sentenza mezarlığın adını biliyor ve bu işten de vazgeçmedi.”

– Belki de haklısın, dedi ödül avcısı.

Sonra, heyecanlanmadan ayağa kalktı ve karşıdaki yamaca gitmek için yokuştan aşağı inmeye başladı. Tuco’nun hafızası kuvvetliydi, gerçekten de biraz ilerde, nehir bir dirsek meydana getiriyordu. En dik yamaçlar bile yemyeşil otlarla kaplıydı.

– Kumral, şu güzelliğe bak, hakiki bir cennet gibi... Kimbilir? Belki de, payımı aldıktan sonra, bura-

ya gelip yerleşebilirim. Kimse gelip rahatsız etmez burada... Hele etrafımda da birkaç güzel piliç olursa...

Birden, arkalarından bir ses yükseldi:

– Hey, oradaki iki kişi! Yavaşça geriye dönün. Yanlış bir hareket yapmayın!

İki adam, itaat ederek yavaşça geriye döndüler. Federal süvarilerden meydana gelmiş bir müfreze, ellerinde silâhları, küçük ormanın önünde sıralanmışlardı. Bir çavuş tabancası ile onlara işaret etti.

– Kemerlerinizi çıkarın ve yere atın. Yürümeye devam edin. Yüzbaşıya burada ne aradığınızı izah edeceksiniz. Atlarınızı da merak etmeyin, çünkü onları da sakladığınız yerde bulduk.

Ödül avcısı arkadaşına sıkılarak baktı. Sonra onun biraz önce söylediğini tekrarladı.

– Bu bölge çöl gibidir, bir köpeğe bile rastlanmaz.” Peki, o koca kafanın içinde ne var? Bir sürü boş düşünceden başka!

Seyrek ormandan çıkınca, topluluk durdu. Tucunun bahsettiği köprü nehrin dönüş yaptığı dirsekten biraz ötede, Federal kuvvetlere mensup nöbetçiler tarafından korunuyordu.

Nehrin kıyıları, istihkâmlar ve topçu bataryaları ile çevrilmişti. Mavi üniformalı askerler, her tarafta

gidip geliyordu.

Nehrin öbür kıyısında da durum aynı idi, değişik olan sadece askerlerin gri üniformalarıydı. Yüksek bir direğin ucunda asilerin yıldızlı Konfederasyon bayrağı dalgalanıyordu.

Ödül avcısı, mırıldanarak:

– Burası ne kadar sakın, sanki gerçek bir cennet... Belki sizinle beraber, buraya yerleşirim, burada kimse bizi rahatsız etmez...

Çavuş ve askerler atlarından indiler, Tuco ile arkadaşını biraz ilerde bulunan bir kulübeye doğru yürütmeye başladılar. Kulübenin önündeki sıraya omuzunda tüfek bulunan bir nöbetçi oturmuştu. Gelenleri görünce hemen ayağa kalktı.

Çavuş, tabancasını kılıfına koydu.

– Git söyle, yüzbaşıya, bu iki şüpheli adamı köprüye yakın bir yerde dolaşırken yakaladık. Atları da biraz ötede saklanmıştı.

– Başüstüne, çavuş.

Asker, kulübeye girdi ve az sonra geri geldi; biraz endişeli bir sesle:

– Yüzbaşı bugün sol tarafından kalkmış... Fakat ne yapalım, siz yine de girin?

Çavuş ve asker, birbirlerine şüphe ile baktılar. Tuco ve ödül avcısı, istemeyerek kulübeye girdiler. Bir

subay, üstünde askeri kitaplar ve haritalar bulunan bir masanın önündeki sandalyeye oturmuştu. Ceketi-
nin düğmelerini çözmüş, saçları karmakarışık. Ge-
lenleri keskin bakışlarıyla süzerek, çavuşa başıyla
işaret etti.

– Onları serbest bırakınız çavuş, tutuklularla ben
meşgul olacağım. Çavuş dışarı çıktıktan sonra, ödül
avcısına döndü. “Nereden geliyorsunuz diye sordu.”

Ödül avcısı:

– Bunu anlatmak biraz uzun sürer, diye cevap ver-
di.

Sorusunu bu defa Tuco’ya yöneltti:

– Ya siz?

– Ben mi? dedi Tuco. Onunla beraber seyahat edi-
yorum.

– Peki, askeri bir kampın burnunun dibinde ne
hale ediyordunuz? Yoksa düşman casusu musunuz?

Tuco aceleyle itiraz etti:

– Nasıl olur, katiyen generalim. Buralara iş ara-
mak için geldik.

Arkadaşının ona fırlattığı sert bakışla karşılaşma-
mak için, başını önüne eğdi.

– Demek, iş arıyorsunuz? Şu halde ilk önce asker-
likteki rütbeleri öğrenmekle işe başlayın. Ben gene-

ral değilim, yüzbaşıyım... Mezar kazan müfrezenin kumandanı, Yüzbaşı Clinton. Yüzbaşı, alçak sesle ve her kelimenin üzerinde durarak konuşuyordu. “Rahatınıza bakın, oturunuz baylar. Bizde, matem merasimi yapılmaz. Yerinizde olsaydım, ilk yapacağım iş, vasiyetnamemi hazırlamak olurdu. Ölüm saatinizin pek yakın olmadığını, kim garanti eder? Casus olun, veya olmayın size parlak bir askeri mevki vaadediyorum. Mesleğinizi en aşağı albay rütbesi ile bitireceksiniz.”

Tuco, alaylı bir şekilde gülümseyerek:

– Yüzbaşım, bundan emin misiniz?

– Tamamen. Savaş için işe girenler, hangi taraftan olurlarsa olsunlar, mecburen aptal insanlardır... Fakat, aptallar, ordunun gözbebeğidir. Bu durumda siz, ikiniz de kısa süre içinde albay ya da general olabilirsiniz. Bir dakika bekleyin... Sandıktan bir şişe çıkardı, mantarını patlattıktan sonra, onlara uzattı, kendisi de sandalyesinin yanında duran yarılanmış şişeyi aldı. “Geleceğe içelim baylar, dedi.”

Ödül avcısı bir yudum içti ve şişeyi Tuco’ya uzattı.

Tuco, ilk yudumu içtikten sonra, yüzünü buruşturdu.

– Fena değil, yüzbaşı. Viskinin yerini tutmasa da, ağızda iyi bir tat bırakıyor.

Yüzbaşı, şişesini boşalttı ve öne doğru eğildi.

– Savaşı kimin kazanacağını bilmek ister misiniz? Söyleyeyim, hangi ordunun elinde fazla içki varsa ve bununla askerlerini sarhoş ederek mezbahaya gönderirse o kazanacak savaşı. Bizim ve nehrin öbür yakasındaki düşmanın ortak bir yönü var, o da alkole olan düşkünlük. “Başka bir şişeyi açmak için ayağa kalktı.” İsimleriniz neydi? Neyse önemli değil. Bundan böyle, Langston’u savunurken ölmüş iki kahraman olacaksınız... Ne olursa olsun, değişmeyecek bir sonuç varsa, o da muhakkak öleceğimize. Her adama, ölmüş bir kahraman olma fırsatını vermek için, köprüye günde iki defa hücum ediyoruz. Ordu, casus bile olsanız size de bu şerefli hakkı tanıyacaktır.

Tuco:

– Günde iki hücum mu? diye söylendi.

– Evet! Bir günde ancak, ikinci mezbahaya vakit kalıyor. Önümüzde ve arkamızda tüfekler olacak. Bir yudum şarap içti ve devam etti. “Bundan kısa bir süre önce, bizler karşı tarafa, onlar da bu tarafa doğru kaçıyordu. Kimse kimseye ateş etmiyor ve herşey yolunda gidiyordu.”

Yüzbaşı şişeyi dudaklarına götürdü, bir miktar şarap çenesinden akarak gömleğini lekeledi. Gözleri içkinin tesiri ile şaşılasmaya başlamıştı. Tuco, şarabın son yudumunu da içtikten sonra kolu ile ağzını

sildi.

Yüzbaşı konuşmaya devam etti:

– Bir kurmay subayı, haritanın üzerinde, Langston köprüsü’nü işaret ederek, buranın kilit noktası olduğunu söyledi. Ondan sonra, her ne pahasına olursa olsun, bu köprüyü ele geçirmek ve korumak için ne gerekli ise yapıldı. Düşmanlar da aynı fikirde olduklarından, o günden bu güne bunun sağlanması için son adamımıza kadar çarpışmaya başladık. Casus olmanız beni ilgilendirmez... Sonunda öleceksiniz, delikanlılar, fakat, insanlara felâket getiren bu köprü ayakta kalacak.

– Niçin köprüyü uçurmuyorsunuz? diye sordu, ödül avcısı.

– Uçurmadığımı nereden biliyorsunuz? En aşağı bin defa yaptım... Fakat aklımdan. Başına işaret parmağı ile vurdu. “Rüyamda uçurdum... Bunu gerçekten yapsaydım, büyük bir suçlu olacaktım. Yalnız, düşünmekle bile suçlu oluyorum ya neyse. Gelin de şuraya bir bakın!”

Dışarıda sıralanmış, dinamit lokumlarını, telleri ve tutuşturucuları gösterdi.

– Görüyor musunuz? Gerekli olan herşey bizde mevcut. Bir plânım bile var. İki taraf ölülerini toplarken ben de plânımı uygulayarak, bu ufacık aklımla binlerce insanın hayatını kurtaracağım.

– Peki, niçin yapmıyorsunuz? diye sordu, ödül avcısı.

– Çünkü askeri mahkemeye giderek, rütbemi kaybetmek istemiyorum.

– Biz bu uğursuz köprüyü ortadan kaldırmak istiyoruz, dedi Tuco. “Değil mi Kumral? Bizim kaybedecek ne rütbemiz, ne de kumandanlığımız var.”

Clinton’nun cevap vermesine vakit kalmadı, dışarıda şiddetli bir patlama oldu ve karargâhın üstünde alevler yükseldi. Büyük bir düşman bombası karargâhın ortasına düşmüştü.

Yüzbaşı, ödül avcısı ve Tuco’ya:

– Öğleden sonraki katliam başlıyor... Bu defa onlar hücumla geçtiler. Şimdilik, seyretmek için burada kalın. Sizi yarın bekleyen sonu gözlerinizle görün...

Kalm bir duman ve ateş bulutu, nehrin her iki yakasından yükseliyordu. İnsanlar, eşyalar havada uçuşuyordu.

Birden, top ateşi başladığı gibi, aniden sustu. Nehrin her iki yakasından yaralıların feryadı yükseliyordu. Bir subay eşikte belirdi ve askerce selâm çaktıktan sonra,

– Yüzbaşım, askerler hücum emrinizi bekliyor.

Clinton, Tuco’ya ve ödül avcısına dönerek:

– Şimdi geliyorum. Siz ikiniz burada kalıp, ola-

cakları seyredin. Sakın, kaçmaya yeltenmeyin. Zira göz altındasınız. Günlük dramımızın ikinci perdesini kaçırmamanız gerekir!

Bu sözlerden sonra, sallanarak çıktı. Dışarıda, herkes yerini aldıktan sonra, Clinton hücum emri verdi.

Mavi üniformalı askerler, siperlerden fırlayarak yamaçtan aşağı iniyor, köprü yönüne doğru koşuyordu. Nehrin öbür yakasında olan gri üniformalı askerler ise, köprünün diğer ucuna ulaşmaya çalışıyordu.

İlk karşılaşmada, ön sıralar tamamen ortadan kalktı. Onları takip edenler ise oldukları yere çakılıp kaldılar.

Tuco, ödül avcısının koluna dirseği ile dokundu.

– Kumral, bak, yüzbaşı en önde, ölümden korkmadan ilerliyor!

Yüzbaşı Clinton, elinde şarap şişesi ile köprüye doğru koşuyordu. Etrafında uçuşan mermilere aldırış bile etmiyordu.

– Bu kadar adamın, bir hiç uğruna öldüğünü ilk defa görüyorum, dedi, ödül avcısı. “Ne uğursuz savaş bu!”

– Kumral...

– Ne var?

– Hazine... Nehrin öbür tarafında bulunuyor.

– Neresi orası?

Tuco, sululaştı.

– Öbür tarafta. Biliyorsun ki, Kumral, Konfederasyon ordusu yerinde kaldıkça ona kimse dokunamayacak.

– Böyle, her iki tarafa da takviye geldikçe, iki ordu da aylarca, senelerce köprüyü ele geçirmek için birbirleri ile savaşacak ve yerinden ayrılmayacak.

– Ya anlaşma olursa?

– O taktirde, gidip başka bir yerde kendilerini öldürtecekler.

– Biliyor musun Tuco, hayatında ilk defa dahiya-ne bir söz söyledin!

Dışarıda, silâh sesleri azalmaya başlamıştı. Her iki taraf da, arkalarında birçok ölü ve yaralı bırakarak köprüyü terketmeye başladılar.

– Herhalde, yüzbaşının bahsettiği ateşkes zamanı geldi, dedi, ödül avcısı. “Yaralı ve ölüleri ile o kadar meşgûl olacaklar ki, bir süre için köprüyü unutacaklar.”

Bu sırada, dışarıdan telâşlı bir ses yükseldi.

– Çabuk doktoru çağırın! Yüzbaşı ağır yaralı.

Sedye ile yüzbaşıyı taşıyan askerler, aceleyle odaya girdi. Clinton iki eliyle karnını tutuyor, pâr-

maklarının arasından kan sızıyordu, yüzü bembeyazdı ve gözleri açıktı.

Ödül avcısı bir şarap şişesi açarak yüzbaşının yanına gitti. Şişeyi yaralının dudaklarına uzattı.

– İçiniz yüzbaşım, bu size kuvvet verecektir. Ve şimdi kulaklarınızı açarak, beni iyi dinleyin. Yakında nehir üzerinde bir patlama olacak...

Tuco, tastik etti.

– Evet yüzbaşım, ikimiz şerefimize bayram fişekleri atacağız.

Doktor koşarak geldi ve sedyenin yanına diz çöktü. Yüzbaşının beyaz dudaklarında bir gülümseme belirmişti.

– Tanrı biliyor, diye fısıldadı. “Belki de başarısınız...” Elini kaldırdı ve doktorun kolunu tuttu. “Doktor, yaşamam için, bana yardım edin... İyi bir haber bekliyorum, hiç olmazsa bu iyi haberi alana kadar...”

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Tuco, neşeli bir tavırla patlayıcı maddeleri birer birer inceledikten sonra dinamit sandığını kaldırmayı denedi sonra, inleyerek sandığı yere bırakmak zorunda kaldı.

– Kumral, bu sandığımdan daha da ağırmış... Herhalde hamal olmak isteseydim, haydut olmazdım!

– Ağırlık, önemli bir mesele değil, Önemli olan, bizi böyle dinamit sandıklarıyla dolaşırken subaylardan biri görürse o zaman seyret gürültüyü... Etrafa göz atarken birden yüzü aydınlandı. “Tuco, bana öyle geliyor ki bu işin altından kalkacağız!”

– Nasıl olacak bu?

Ödül avcısı cevap verme gereği duymadan yerinden fırladı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde beraberinde bir sedyeyi de sürüklüyordu. Tuco’nun yardımını ile sandıkları sedyeye yerleştirdiler. Üstlerine de hastahane örtülerinden birini örttüler. Yakın-

dan incelenmediği taktirde, ölen askerlerden birinin cesedi olduğu zannedilirdi.

Nehire doğru inerken, kimse bu iki adama dikkat etmedi. Köprünün altına girince sedyeyi suya bıraktılar, sedye bir sal gibi yüzüyordu.

Yaptıkları işin, çok tehlikeli olduğunu düşünen Tuco:

– Kumral, ne düşünüyorum, biliyor musun? Köprü ile beraber biz de uçabiliriz...

– Evet haklısın fakat, bundan daha kötüsü de olabilir!

– Daha kötü mü? Bundan daha kötü ne olabilir, Kumral?

– Farzet ki aramızdan biri öldü... Diğeri, bir mezarın içinde çürüyen hazineyi düşündükçe deli olur herhalde.

Bu ihtimali düşünen Tuco, adeta taş kesilmişti, dudakları incelmış, gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Bir müddet düşündükten sonra:

– Bir fikrim var! dedi. Yüze yüze kuyruğuna kadar geldik. Şu halde birbirimize itimat ederek, sakladığımız sırrı paylaşalım. Eğer sen ölürsen, hissenle kiliselerde ilâhiler okuturum.

– Bırak şu ilâhileri Tanrı aşkına. Fakat fikrini beğendim. Sen kendini gösterirsen, ben de karşılığını

veririm.

– Kumral, sen bir meleksin, sen hakiki bir melek-sin! Bak, sağ elimi kaldırıyorum ve doğru söyleyeceğime yemin ediyorum. Haydi Kumral, ismi söyle? Çabuk söyle!

– Fikir senin, ilk söyleme şerefi de senin olacak. Senin gibi önemli bir adamı bu şereften mahrum etmek istemem.

Tuco, biraz tereddüt ettikten sonra:

– Peki, kabûl Kumral. Sad Hill'deki askeri mezarlığa gideceğiz. Haydi şimdi ismi söyle! Kurnazlık yapmaya da kalkma Kumral!

– Yalan söylemeyeceğime şerefim üzerine söz veriyorum. Bill Carson'un diğer adıyla Jackson'un ölürken bana fısıldadığı isim Stanton'dur... Arch Stanton. Söylediğine göre, haçın üstünde yazılı olan isim buymuş. Fakat oraya gitmek için önce bu uğursuz köprüyü yoketmemiz gerekiyor.

Ödül avcısı bunları söyledikten sonra, köprü'nün ayaklarını incelemeye başladı. Gerekli gördüğü yerlere dinamit lokumlarını bağlıyordu. Tuco da, dinamit lokumlarını köprü'nün ayaklarına bağlamaya başlamıştı. Ardından da ateşleyicileri uzun fitile bağlıyorlardı.

Fitili çeke çeke köprü'nün ortasını geçerek, kıyıya yanaşıp, Konfederasyon mevzilerine iyice

yaklaşmışlardı.

Ödül avcısı, çevresini kontrol edip, kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, fitilin ucunu ateşledi.

Bu işi yaparken Tunco'ya:

– Eğer başına bir kalasın düşmesini istemiyorsan, fitil yanar yanmaz yamacın arkasına doğru koş ve hemen yere yat, dedi.

– Tamam amigo, dediğini yapacağım.

Fitil, kırmızı kıvılcımlar saçarak yanmaya başladı. İki adam, suyun içinden son hızla fırlayarak oradan uzaklaştılar. Kendilerini ilerideki yamacın arkasına attıkları sırada dinamitler patlamıştı. Köprü havaya uçmuş, her taraf cehenneme dönmüştü.

Patlamalar, aralıklarla devam ediyor, yanan kalas parçaları havaya uçuyordu. Alevler nehrin üstünü kızıl bir renge büründürmüştü.

Patlamalar artık duyulmaz olduğunda ödül avcısı yamaca tırmandı. Üstü başı toz-toprak içindeydi.

– Ümit ederim ki, yüzbaşı ölmeden önce, bu bayram şenliğini seyretmiştir, dedi. “Fakat, bunu öğrenmek için onun yanına maalesef gidemeyeceğiz. Her iki taraf geri çekilene kadar, burada bekleriz.”

– Görüyor musun biz ne büyük aptalız, dedi, Tunco. Şarap şişelerini unuttuk. Onları sedyenin üzerine doldurur, zaferimizi kutlamak için şimdi ne güzel

kafaları çekerdik. Yüzbaşının, onlara ihtiyacı kalmamıştır nasıl olsa. Bu domuz herifler içkileri devirirken, bize de yalanıp, yutkunmak düşecek!”

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

Tepenin zirvesindeki koruluğun önünde durar Sentenza, Sad Hill mezarlığını seyrediyordu. Gözleri mezartaşlarını okumanın yorgunluğu yüzünden, kıpkırmızı kesilmişti, şakaklarının üstündeki damarlar kabarmış, sol elinin parmak eklemleri silâhının kabzasını sımsıkı tutmaktan bembeyaz olmuşlardı.

– Fakat neredeler? diye gürledi. “Daha ne bekliyorlar, Tanrının cezaları?”

Bir kez daha ve gözlerini kısarak sıra sıra uzanan mezarları incelemeye başladı, hepsi birbirinin aynıydı. Bu uçsuz bucaksız mezarlığın tamamını tek başına inceleyemezdi, bazı mezarların topraklarını yoklamıştı, hiçbirini yeni örtülmüşe benzemiyordu, yağışlar ve kavurucu sıcaklık, toprağı taş gibi sertleştirmişti. Bir çoğunun üzerinde tek kelime göze çarpıyordu: Meçhul, Sentenza, bunun üzerinde fazla durmadı. Bir ipucu arıyordu, diğerlerine benzemeyen bir mezar olmalıydı. Eğilmiş, iki büküm bir vaziyet-

te dikkatle mezarları inceliyor, belki, dikkatini çekecek bir işaret bulacağını ümit ediyordu...

Fakat bütün çabaları boşa gitti. Tanrının cezası Bill Carson veya Jackson, Tuco'ya, yalnızca, paranın gömülü olduğu mezarlığın adını söylemişti. Bunu zaten biliyordu. Asıl önemlisi, mezarın üzerinde yazılı olan isimdi. Mezarın üstündeki o ismi de bilen tek kişi vardı; Ödül avcısı. Yalnız o, altında ikiyüzbin doların gömülü olduğu mezarı biliyordu.

Sentenza, yeniden çöl manzarasını seyre koyuldu.

Haydi, Tanrının cezaları geliyor musunuz artık.

Birden bütün adaleleri gerildi, vücudunu büyük bir heyecan dalgası kaplamıştı. Doğru mu görüyordu? Uzakta, çok uzaklarda, dağların karanlık vadi aralığında beliren, küçük bir toz bulutu gittikçe büyümeğe başlamıştı. Sentenza, gözleri buğulanıncaya kadar bu görüntüyü dikkatle izledi ve daha iyi görmek için gözlerini oğuşturdu. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra yanyana giden ve arkalarından bir toz bulutu kaldıran, fakat, başları bir toplu iğne başından daha büyük görünmeyen iki kara silueti seçmeyi başardı.

Bir yıldırım kadar hızlı olan Sentenza'nın eli tabancasının kabzasını kavradı. Tabancayı defalarca yağlı kılıfın içinde iyi kayması için denedi. Tetiğin iyi çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Tabancasındaki mermileri tekrar kontrol etti. Hafifçe örselenmiş gibi

gelen bir kurşunu hemen bir başkası ile değiştirdi. En sonunda, artık her şeyin mükemmel olduğundan emin olunca, tabancasını tekrar kılıfına koydu.

Sentenza'yı kemiren sıkıntı ve sabırsızlık büyüleyici bir şekilde yok olmuştu.

Artık kendisine hazineyi getirecek olanlar geliyordu. Şimdi, onlara ne kadar sabırlı olduğunu gösterecekti. Oturdu, sırtını bir ağaca dayadı, kollarını kavuşturdu ve gözlerini kapadı.

– Söyle Kumral! diye, endişeli bir sesle sordu Tuco, “Bill Carson sana haçın üzerindeki ismi söylerken ölmek üzereydi değil mi?”

– Evet, canlıdan çok ölüydü. İsmi söylediği zaman kalbi de durmuştu zaten.

– Pek fazla da sesi çıkmıyordu, değil mi? Herşeyden evvel aldığı yaranın tesiriyle şişen dilinden çıkan kelimeler, pek fazla bir şey ifade etmiyorlardı, ne dersin?

– Eh tabii... Bana söylemek istediklerini iyi anlayabilmek için kulaklarımı ağzına adeta yapıştırmışdım.

Tuco'nun gözleri derin bir şaşkınlık ifade ediyordu...

– Sana göre, söylediği isim Arch Stanton'du... Fa-

kat, emin misin? Belki bu, Arch Landon, veya Bart Blanton'dur, veya ona benzer bir şeydir... Eğer dediğim gibiyse yandık!

– Bu taktirde, ceplerin yine boş olacak! diye cevap verdi, ödül avcısı. Yüzünde, alaycı bir gülümseme belirmişti. “Saçmalama Tuco, ismi gayet iyi biliyorum. Bilmediğim tek şey mezarın yeri. Belki, uzun zaman aramak zorunda kalınca, onu da buluruz; fakat burada ne kadar da çok mezar varmış.

Tuco, işaret parmağını uzatarak:

– Haydi bakalım, Kumral, sıva kollarını! İşte Sad Hill mezarlığı önümüzde duruyor.

Ödül avcısı mezarlığı daha yakından görünce, tekrar:

– Hey Tanrım ne kadar da büyükmüş, diye söylendi. “Şimdi mezarlığı bu kadar yakından görünce ne kadar çok işimiz olduğunu daha iyi anlıyorum...”

Hemen sonra, mezarlığın girişinde atlarından indiler. Tuco aceleden, ne yapacağını bilemiyordu. Etrafına bir göz attı.

– Ey meçhûl... Arch Stanton... Ey meçhûl, neredesin...

– Sabırlı ol Tuco, şimdi iş dağılımı yapmamız gerekli, ilk iki sırayı sen al. Ondan sonra gelen iki sıraya da ben bakarım, bu şekilde hiçbir mezarı, göz-

den kaçırmayacağımızdan emin olabiliriz.

Hemen işe koyuldular, iki adam ormanın kenarına doğru, mezarları tarayarak gittiler, bu şekilde bir yarım tur yapmış oldular. Üçüncü sıranın başına geldiklerinde, Tuco durdu ve mendiliyle yüzünü sildi.

– Şu Yanke’ler yok mu hepsi de aşağılık insanlar, birazcık olsun asileri tutmaya başladım.

– Niye, böyle mızızlanıyorsun, onların sayesinde yeni at ve malzeme yardımı gördük, zira bizim atlar çok yorulmuştu.

– Hiç olmazsa bize iki kürek verebilirlerdi.

İki adam, sanki saatlerce yürümüş gibiydi, fakat daha mezarlığın yarısı araştırılmamıştı. Bir kaç sıra önlerinde, mezarlığın ortasında cenaze merasimlerinin düzenlendiği düz bir pist vardı.

– Burada duralım, dedi, ödül avcısı. Gün batmaya başlıyor, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. İyi bir gece uykusundan sonra, yarın şafakla beraber tekrar aramaya başlarız.

Ödül avcısının bu davranışına bozulan Tuco:

– Şuralarda bir yerde, belki de elinin hemen altında bir yığın dolar gömülü olduğu halde, uyumayı nasıl düşünebiliyorsun? Hayır, ben devam ediyorum. Gözlerime ve bacaklarıma ne olursa olsun... Mutlaka, bulacağım.

– Peki, nasıl istersen, dedi, ödül avcısı. “Güneşin batmasına kadar bir, bilemedin iki saatimiz var.”

Bu arada, ormanın kıyısına gelmişlerdi, yarım tur yaparak yollarını değiştirdiler. Birden, Tuco bir zafer çılgılığı atarak, kendini küçük bir toprak çıkıntısının üzerine yüzükoyun bıraktı.

– İşte, Kumral. Buldum onu!, diye bağırdı, sonra toprağı elleriyle ve delicesine toprağı kazmaya başlayarak, “Mezar burada! İşte zengin olduk!..” diyerek sevinç çılgınlıkları atmaya başladı.

Ödül avcısı hiç telâş etmeden mezara yaklaştı ve haçın üzerine eğildi. Üzerindeki birçok yazının dörtte üçü güneşin ve kötü havanın etkisiyle silinmişti; sadece Arch Stanton ismi tahtanın üzerinde okunaklı bir şekilde seçilebiliyordu.

Ödül avcısı, doğrulduğu zaman, Tuco’nun üzerine çevirdiği tabanca ile burun buruna geldi.

– Çok üzgünüm, dostum, fakat kanunlar ihtiyaçlardan doğar... Dünyada iki çeşit insan vardır; parası olmayanlar ve ikiyüzbin doları olanlar. Şahsen, ben bu ikincilerden olmayı tercih ederim. Anlıyorsun beni, değil mi Kumral? Bu defa ortaklığımıza, ben son veriyorum.

Tuco, bu sözlerden sonra tetiğe dokundu. Horoz küçük bir ses çıkararak düştü, fakat patlama olmadı.

Haçın üzerine dirseğini dayamış ve sakince duran ödül avcısı, gözleri yuvalarından fırlamış ve şaşırmış

bir şekilde tabancasının topunu çeviren Tuco'yu, alaylı bir şekilde seyrediyordu.

– Dün gece, senin uyumandan faydalanıp silâhını boşalttım. Bunun nedenini sorarsan, bana çok çabuk fikir değiştiriyorsun gibi gelmişti.

– Bu yaptığın kalleslik yüzünden, eğer bir kovboyla düelloya tutuşsaydım kendimi öldürtebilirdim, diye bağırdı, Tuco.

– Bu iş bitmeden, çok yazık olurdu doğrusu, diye söylendi, ödül avcısı. Sonra tahta haçı yerinden söke-
rek Tuco'nun ayaklarının dibine fırlattı. “Haydi sal-
lanma! Çabuk olmasını istiyorsan bundan faydalan.”

Fakat, arkalarından gelen bir sesle her iki adam da irkildiler.

– Eğer ikiniz birden işe koyulursanız, daha da çabuk olur. Bakın, size kürek bile getirdim, kolaylık olsun diye.

Sentenza, ormanın kenarında, dudaklarında alaylı bir gülüş ve tabancası elinde duruyordu. Umursamaz bir hareketle parmağını tetiğe dokundurdu.

– Selâm dostum, sonunda geldin demek. Ben de bu Sentenza nerede kaldı diye merak ediyordum doğrusu, dedi, ödül avcısı.

– Çok bekletmediğimi umarım. Şimdi tabancanı yere at ve gerile.

Ödül avcısı, hafifçe gülümsedi ve başını salladı.

Sentenza'nın sarı gözlerinde korkunç bir parıltı belirdi.

-- Tanrı seni kahretsin! dediğimi yap, yoksa seni...

-- Yoksa beni ne yapacaksın Sentenza? Öldürür müsün? O zaman başının çaresine bakarsın. Arch Stanton'un mezarı sadece kendisinden kalan çürümüş birkaç döküntü ile doludur, onlar da ancak ailesini ilgilendirir fakat, sana tek dolar bile kazandırmazlar.

-- İnanma ona Sentenza! diye atıldı Tuco. "Yalan söylüyor... Sadece zavallı kellesini kurtarmak istiyor! Dolarlar bu mezarın içinde... Başka yerde değil."

-- Ben de inanmıyorum, dedi, Sentenza. "Yoksa burada Arch Stanton isminde bir mezarın bulunduğunu nereden bilsin. Fakat, burada çok vakit kaybetmeyeceğiz, haydi sallanmayın!"

Ödül avcısı omuzlarını silkti:

-- Sen bilirsin Tuco, ben kazmıyorum. Durma, sen başla.

Kumral, yanındaki bir ağaca sırtını dayadı ve mezara kürek sallamakta olan perişan haydudu seyre koyuldu. Sentenza, Tuco'nun ve ödül avcısının bir numara yapmalarını engellemek için, birkaç adım

uzaklaştı.

Kısa bir zaman sonra Tuco dizlerine kadar girdiği bir çukur kazmıştı. Terini silmek için kazıya biraz ara verdi.

– Bütün bu işi tek başıma yapmamda bir sebep yok! Sentenza, söyle ona bana biraz yardım etsin.

Ödül avcısı, başını sallayarak:

– Çok üzgünüm, fakat ben bir çukur kazıcısı değilim, dedi.

– Konuşturma şunu Sentenza, diye ısrar etti Tuco.

Sentenza gözlerini ödül avcısından ayırdı. Tuco'ya dönerek, silâhını çekti ve hiddetle:

– Kapa çeneni ve kazmaya devam et, burada emri ben veririm; dedi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tuco'nun kullandığı kürek birden sert bir cisime çarptı. Çukurdan tok bir ses geldi.

Tuco'nun küreği üzerinde birkaç karış toprak kalan tabuta çarpmıştı.

Tuco, heyecanla:

– Sentenza! diye haykırdı, nefes nefese, “Tamam, bir sandık, büyük...”

Sentenza çukurun kenarına doğru ilerledi.

– Çıkar ve aç.

Ödül avcısına silâhını çevirerek:

– Sen olduğun yerde kal. Gözümün önünde ol.

Ödül avcısı, derin derin esneyerek:

– Boşuna telâşlanma amigo, kılımı bile oynatmam? Solucanların kemirdiği cesetler beni ilgilen-dirmiyor. İkiniz de eğlenmenize bakın.

Tuco, sandığı, çukurun içinden çabucak çıkardı. Kapağını kavradı, bütün kuvvetiyle yukarıya doğru

çekti, tahta kapak paslı çivilerinden gıcirtıyla ayrıldı. Tuco'nun ilk gördüğü şey, delik deşik olmuş bir insan kafatası oldu. Kapak iyice açılınca iskeletin tamamı göründü, elleri göğüs kafesinin üstünde kenetlenmiş vaziyette duruyordu. Bir zamanlar mavi renkli bir üniforma olan dörtte üçü küflenmiş paçavralar, cesedin derisine yapışmıştı.

Tuco, kıpkırmızı bir suratla doğrularak eski ortasına saldırdı.

– Orospu çocuğu! Ben sana doğruyu söyledim ve sen yalan söyledin, alçak üstelik bir de şeref sözü vermiştin!

– Ben de doğruyu söyledim, dedi, ödül avcısı, istifini bozmadan, “Sadece gerçeğin tamamını söylemedim... Bill Carson, Arch Stanton adını doğru söyledi... Fakat onun mezarının içinde hazine bulunduğunu söylemedi. Bu isim, sadece bu gizli sırrı çözmek için verilmiş bir anahtardı. Bunları söylerken Sentenza’ya alaylı bir tebessümle baktı. “İşte, işleri kimin karıştırdığını bulmanız gerekiyor. Çünkü, bu işte ben kazançlıyım, sizler ise sıfırdan başlıyorsunuz. Eee... Sentenza, her zamanki gibi, hâlâ silâhına mı güveniyorsun? Yoksa benimle anlaşmaya mı yanaşacaksın?”

– Oyun sırası şimdi sênde, dedi, yenilmiş bir ses-tonuyla Sentenza. “Haydi, niyetin neyse söyle. Ne yapacağız? Üç kişi mi hareket edeceğiz?” Tuco’yu,

reddeden bir tavırla işaret etti. “Benim fikrimi sorarsan, ikiye bölmek daha mantıklı olur. Kardeş payı. Sen ve ben.”

– Onu dinleme, Kumral! diye haykırdı Tuco. “Biz ikimiz şimdiye kadar hep kardeş payı yaptık. Bir avuç sefil dolar için kendini alçaltacak mısın? Silâhın var Kumral, onu öldürebilirsin. Çabuk ol da, sandığı biran evvel bulalım!”

Ödül avcısı onu soğukça süzdü:

– Nasıl oluyor da senin üstüne ateş etmeyeceğime inanıyorsun? Sen beni, az önce bir avuç sefil dolar için öldürmek istemedin mi?

– Sentenza! diye ellerini iki yana açarak, yalvaran bir sesle haykırdı Tuco. “Konuştur onu! Onu, bize sandığın yerini söylemesi için zorla! İkimiz zengin olacağız, Sentenza... Bu, senin ve benim hakkımdır. Onu konuşturabilirsin... Veya bu işi bana bırak. Usulünü biliyorum.”

Sentenza şimşek gibi, sağ eliyle bir yay çizerek hızla Tuco’ya bir tokat attı, tokatın şiddeti ile Tuco sersemledi ve bir çığlık atarak az önce açtığı çukura yuvarlandı.

Ödül avcısına dönen Sentenza:

– Teklifin nedir? diye sordu.

İsimsiz adam, sigarasını yaktıktan sonra, kibriti

üfledi ve Sentenza'dan yediği tokatın etkisiyle ağzından kan gelen Tuco'nun, çıkmaya çalıştığı çukurun içine fırlattı.

Sonra, Sentenza'ya dönerek, kısık bir sesle:

– Sandık çıkarıldığı zaman ikiyüzbin dolar yalnız birimizin olacak. Bu fikir, düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. dedi.

Sentenza sarımtırak gözlerini kıstı:

– Demek oluyor ki?

Ödül Avcısı, Sentenza'nın sözünü keserek:

– Uzun zamandan beri silâh kullanmakta gösterdiğin becerinin methini işitiyorum. Ben de, silâh kullanmasını yeni öğrenmiş sayılmam. Bu soruyu sen de benim gibi birçok defalar kendi kendine sormuş-sundur, bundan eminim; Aramızda kim daha hızlı acaba? Şimdi bu sorunun cevabını vermenin tam zamanıdır... Bu cevap, bir insanın hayatından daha önemlidir. Zaten, sen ve ben ölmeye mahkûm insanlarız. Fakat, bugün birimiz önce gideceğiz. Haklı değilmiyim?

– Peki, ya ikiyüzbin dolar? Sen kazanırsan, zengin olacaksın. Ben kazanırsam, yine parasız kalıp, boşuna uğraşmış olacağım.

– Hayır, dedi isimsiz, gülümseyerek. Bir kâğıdın üstüne, sırtımın doğrusunu yazacağım. Eğer çok hevesli

isen, düelloda beni yener ve kâğıdı okuyup, hazineyi bulursun. Ne dersin?

Sentenza, ödül avcısını uzun uzun süzdü. Asık suratında hiçbir ifade yoktu. En sonunda, silâhını yavaşça kaldırdı.

– Haydi, yaz.

Ödül avcısı cebinden bir parça kâğıt ve bir küçük kurşun kalem çıkarıp, bir kaç kelime yazdı. Kâğıdı dörde katladı ve tekrar cebine koydu.

– İlerde, büyük boş bir alan var. Orada karşılaşabiliriz,” dedi, ödül avcısı.

– Önden sen git, dedi, Sentenza.

Ödül avcısı gülümseyerek:

– Yok, hayır, sırtıma bir kurşun yemeye niyetim yok. Hazineye kavuşmak için biraz ter dökmek gerekir, önden sen gideceksin.

Sentenza gülümseyerek ve acele etmeden boş alana doğru yürümeye başladı. Ödül avcısı da onu, adım adım takip ediyordu. Tuco’da şaşkın bakışlarla, onların arkasına takıldı.

– Kumral, unuttun mu, Tuco çölde senin hayatını kurtarmıştı? Seni rahiplerin manastırına götürüp, sabah akşam başından ayrılmayan Tuco değil miydi? Tuco olmasaydı şimdi hayatta olur muydun? Sonra yalvaran bir sesle, ellerini Sentenza’ya doğru uzattı.

“Beni dinle! Senden ve Wallace domuzundan kaçtığım için özür dilerim... Hayatta hiç kimseye karşı kinim olmadı. Battleville hikâyesine bir sünger çek. Ben senin yerinde olsaydım böyle yapardım...”

Fakat iki adam da onun konuşmalarına kulak asmıyordu. Küçük meydana vardıklarında birbirlerinden oniki adım uzaklaşarak yüz yüze döndüler. Ödül avcısı, ağzındaki sigarayı attı. Sol eli, tabancasının kabzasının altında, hareketsiz duruyordu.

Sentenza sağ eliyle redingotunun önünü açtı, omuzuna asılı bulunan ikinci tabanca kılıfı ve tabanca meydana çıktı; düelloda belindeki silâhı kullanmayacaktı. Sol elini yavaşça kemerinin üstüne koydu.

Sonra, ağzında geveler gibi:

– Beşe kadar sayacağız. Tamam mı? dedi Sentenza.

Ödül avcısı, Tuco’ya, seslenip:

– Tuco, zırlıtyı kes ve saymaya başla.

Ödül avcısının, isteğini yerine getiren Tuco, titrek bir sesle saymaya başladı.

Beş denildiğinde, iki adamın da sol eli yıldırım gibi harekete geçti.

Fakat tek bir silâh sesi işitildi.

Sentenza, omzuna asılı olan, eli kılıfından yarı

çıkılmış silâhı ile, ödül avcısına bakıyordu. Kaşları çatıldı, başı sanki düşündüğü şeyi gizlemek ister gibi öne düştü.

Sonra, yavaş yavaş dizlerinin üstüne çöktü, etrafında dönerek yere yığıldı. Ölmeden önce, sol elini, son bir defa havaya kaldırdı ve sonrasında kendisine ait olmayan bir eşya gibi yere düştü.

Ödül avcısı, rakibine yaklaştı, cesedini botunun ucu ile iterek onun, ölüp ölmediğini kontrol etti. Bundan emin olduktan sonra, silâhını kılıfına yerleştirdi.

– Kazandın Kumral! diye haykırdı Tuco. “Bundan emindim... Sana her zaman ondan kuvvetli olduğunu söyledim! Sentenza öldü... Bacakları titriyordu, birkaç adım geriledi ve en yakın mezarın üstüne çöktü. “İkimizden başkası kalmadı Kumral. Söyle, sandık nerede? Hangi mezarın içinde gömülü?”

– Üstünde oturuyorsun, diye cevap verdi, ödül avcısı.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

Tuco'nun gözleri faltaşı gibi açılmıştı, yere düşmüş olan tahta haçı düzeltti.

– Fakat... Fakat... Bu mezarın üstünde isim yok, Kumral! Sadece meçhul, diye işaretlenmiş.

– Doğru, dedi, ödül avcısı, başını sallayarak. “Carson, bana Arch Stanton'un mezarına en yakın ‘Meçhul’ diye adlandırılmış mezarı kazmamı söyledi. Haydi, eline küreği al ve kazmaya başla.”

– Bana yardım etmelisin Kumral. Tek başıma bunu hiçbir zaman başaramam, her yerim ağrıyor...

– Sen hep söylersin Tuco, bu dünyada iki çeşit insan olduğunu, biri silâhında kurşun olanlar, diğeri kürek sallayanlar. Ne yazık ki sen kürek sallayanlardan sın.

Tuco, yorgunluktan kan ter içinde kalıncaya kadar kazdı durdu. Tuco, dizlerine kadar çukura girince, ödül avcısı atını bağladığı tarafa doğru yürüdü, az sonra geri döndüğünde arkasında bir şey saklıyordu.

Çukurdan, Tuco'nun sevinç çılgılığı duyuldu.

– Tamam Kumral! Bu defa üstünde olduğumu hissediyorum, bunun öbürü gibi tabut olmadığı belli. Bu ufak bir sandık!

Kapak açılır açılmaz, iki adam da sandığın tıka basa, deri keselerle dolu olduğunu gördüler. Tuco, keseleri bir bir mezardan çıkarırken, her iki adam da içlerinde garip bir heyecan duyuyorlardı. Ödül avcısı, bir kesenin bağcığını tutup çekti ve içindeki çil-çil altın dolarları yağmur gibi havaya saçtı. Sonra bunu ikincisi ve üçüncüsü izledi. Tuco, çukurdan dört ayak üstünde çıkarak ellerini yere saçılan altın yığınlarının içine batırıp onları saçmaya başladı.

– Hayatımda bundan daha güzel birşey görmedim, Kumral! Bütün bunları paylaşacağımızı söyle... Sen ve ben, Kumral, biz iyi ve kötü gün dostuyuz... Yalan mı?

– Telâşlanma, payını alacaksın, dedi, ödül avcısı. Sonra konuşmasını sürdürerek, “Bak, sana ait olan başka bir şey daha var bende.” Bir halka ile son bulan ipi ona uzattı. “Bunu hatırlıyor musun Tuco? Eserini tanıyorsun, değil mi? Bir Yanke bombası senin, küçük oyunun olan ‘tabureye ateş ediyorum’u yarıda bıraktırmıştı sana. Ben, daha sonra geri döndüm, onu aradım ve buldum.”

Tuco, sessizce ipe baktı.

– Söyle, Kumral, şaka mı bunlar? Dostun Tucu’ya büyük bir muziplik mi yapacaksın? Ben seni iyi tanıyım, beni korkutmak istiyorsun...

Ödül avcısı, Tucu’ya, gülerek baktı sonra:

– Başın üzerine yemin ederim ki bunu, başardığımı hissediyorum! O halde şakaya son verelim. İpi al ve halkayı boynuna geçir. Gerisiyle ben meşgûl olurum? dedi.

– Kumral, diye yalvardı, Tucu fakat diğerinin yüz ifadesini görünce titreyen elleriyle söylenilene yaptı. “Hayır, imkânsız... Bunu bana yapamazsın, Kumral! Bana yapamazsın, ben seni bir kardeş gibi sevdim ve hayatını kurtardım...”

– Geriye dön ve ellerini arkada birleştir, dedi ödül avcısı, silâhını Tucu’ya sallayarak.

Haydut hıçkırarak ayağa kalktı ve ellerini arkasında birleştirdi. Diğer ipin ucunu düğümleyerek ellerini sıkıca bağladı. Sonra onu öne doğru iterek:

– Yürü! dedi.

Tuco, mezarlıkla ormanı ayıran duvara doğru yürüdü. Onun üzerinde, kalın ve sağlam bir ağaç dalı bulunuyordu. Ödül avcısı ipin ucunu dala fırlattı, diğer taraftan ucunu yakalayarak, aşağıya doğru çekti.

– Ve şimdi, duvarın üstüne çık bakalım. Dikkat edersen, ayakta kalmayı başarırısın. Eğer dengeni kaybedersen, bana söyle, ben ipin ucundan tutarım.

– Kumral, Kumral... Biliyor musun sen nesin? Bir alçak, bir domuz, bir orospu çocuğusun...

Ödül avcısı ipin ucunu parmaklığa bağlayarak madeni altın para dolu sandığa doğru gitti. Diz çöke-rek onları ikiye bölmeye başladı.

– Bir kese sana, bir kese bana. Diğer bir kese sana, diğer bir kese bana. İnsan kendini eski güzel zamanlarda zannediyor... Değil mi Tuco, benim eski ve dürüst ortağım?

– Kumral! diye, yalvardı Tuco. “Düşeceğim galiba... Artık dayanacak gücüm kalmadı...”

– Cesaret, Tuco! Kıpırdama, yavaşça nefes al ve dengeni koru... Sadece kısa bir zaman için.

Fakat, Tuco, ayağı dar duvarın kenarından kayarken, acı bir çığlık attı ama, büyük bir şans eseri tekrar doğrulmayı başardı.

Ödül avcısı doğruldu ve altın dolarlarla dolu olan keseleri göğsünün üstünde sıktı.

– Sana, hisseni bıraktım Tuco. Canın sıkılırsa, eğlenecek kadar paran var.

Karşılık olarak Tuco’dan bir sürü küfür geldi.

Atına binip bir süre giden ödül avcısı, yolun yarısı

sına gelince, durdu ve başını geriye çevirdi.

Yüksek sesle, Tuco'ya seslendi:

– Tuco, senin yerinde olsaydım, kuğu dansını yapardım... Elveda, amigo!

Ödül avcısı, mezarlığın çıkış yerine geldiğinde, durdu ve tekrar geriye döndü.

Duvarın üzerinde durmaya çalışan duran Tuco, tehlikeli bir şekilde sallanıyor, dengesini kaybedeceğe benziyordu. Ödül avcısı eğilerek tüfeğini aldı ve yatağına bir kurşun sürdü. Bunu yaptıktan sonra, dikkatle nişan aldı ve tetiği çekti.

Tuco, arkaya doğru düşüyordu. İşte tam bu sırada boynunu sıkan ip, başının birkaç santimetre yukarisından koptu ve Tuco, sırt üstü yere düştü. Geçirdiği büyük sarsıntı nefesinin kesilmesine sebep olmuştu.

Ödül avcısı Tuco'dan gözlerini ayırmayarak tüfeğini yerine koydu. Tuco'nun, yerden kalkarak, ellerini saran ipten kurtulmak için çırpınıp durduğunu gördü. Bunu yaparken ödül avcısına, küfürler yağdırıyordu.

Hafif bir tesebbüm ödül avcısının dudaklarını süsledi.

Sonra onu şapkası ile selâmlayarak:

– Ortaklığımız burada bitiyor, diye bağırdı. “Şikâ-

yet edecek bir durum yok, bütün hesaplar eksiksiz olarak görüldü. Elveda, Tuco Benedicto Pacifico Juan Maria Ramirez.”

Atını mahmuzladı ve bir daha dönmek üzere, güney yönüne doğru uzaklaştı.

SON

Macera, Kuzey - Güney savaşının en kanlı çarpışmalarının yapıldığı bir dönemde geçmektedir. Güneyliler'in Dördüncü Süvari Alayı'na bağlı bir birlik, Kuzeyliler tarafından pusuya düşürülür. Pusuya düşürülen Güneyli birliğine ait olan posta arabası, ordunun ikiyüzbin dolarını taşımaktadır. Bu dolarlar, Güneylilerin silah almak ve yeni birlikler oluşturmak için kullanacakları paradır. Fakat, saldırıdan sağ olarak kurtulan Güneyli asker Jackson, ordusuna ihanet eder ve ikiyüzbin doları, "Sad Hill" mezarlığındaki bir mezara gömerek saklar. Çıkarıldığı askeri mahkemede paraları Kuzeyliler'in aldığını ve kendi canını zor kurtardığı şeklinde ifade veren Jackson, beraat eder. Jackson'ın amacı, uygun bir anı kollayıp ordudan ayrılarak, sakladığı paraları alıp izini kaybettirmektir. Fakat, gelişen olaylar, bu paranın varlığından, başkalarını da haberdar eder. İsimsiz ya da "Kumral" olarak anılan bir ödül avcısı, kiralık katil Sentenza ve azılı bir haydut olan Tuco, bu paranın peşine düşerler. Böylece, bu ikiyüzbin dolarlık serveti ele geçirmek için ölümüne bir mücadele başlamış olur...

1966 yılında, Sergio Leone'nin beyaz perdeye aktardığı ve başrollerde Clint Eastwood, Lee Van Cleef ve Eli Wallach'ın oynadığı Spagetti-Western filminin romanını okurken heyecanlı dakikalar geçireceğinizi umarız.

